

வோபாசக்தி

நுடோய்
64.99

வெலைக்காரிகளின் புத்தகம்

கட்டுரைகள்

301.1
ஒன்றாச
SLIPR.

கருப்புப் பிரதீகள்

வேலைக்காரிகளின்
புத்தகம்

கருப்பு பிரதிகள்

ஆழம் - புவம்பெயர்ச்குழல் - தமிழகம் என முப்பிமாணங்களாடங்கிய வசக மளங்களை இருநாவல்கள். ஒரு சிறுக்கை தொகுப்பின் மூலம் மிகக் குறுகிய கால இடைவெளியில் வசப்படுத்திக் கொண்டவர் ஜோபாக்தி

எல்லையிட்டுக்கொள்ளாத, தீர்வுகளைச் சொல்ல முடியாத வாழ்வையும் அது சார்ந்த அனுபவங்களையும் கலங்காரப் பிரதிகளாக முன்வைத்து வருபவை அவரது எழுத்துகள். இதுவரை கைத் சொல்லி வந்த ஜோபாக்தியின் முதல் கட்டுரைத் தொகுப்பு இது.

ஆழம் பற்றிய நமக்கிருக்கும் புனைவுகளையும் அதன் சாதி சார்ந்த இருப்பையும் இயங்குபாட்டையும் தன் ருணங்காரசியல் அனுகுழுவையோடும் இலக்கியத் தன்மையோடும் இப்பிரதிகளில் விமர்சிக்கின்றார் அவர்.

தொகுப்பிற்குள் நூலின் தலைப்பில் அமைந்துள்ள கட்டுரையும், K.S. ராஜா பற்றிய கட்டுரையும் காட்சிப் படிம் அழகியலோடு அமைந்துள்ள சிறுக்கைகளுக்கு நிகரானவை. வெறும் எழுத்தோடு நிற்காமல் எங்களோடும் அம்ரோப்பாவிலும் எதிர்ப்பு அரசியல், இலக்கியச் செயற்பாடுகளிலும் தன்னை இணைத்துக்கொண்டு செயற்பட்டுவரும் ஜோபாவின் இப்பிரதியை வெளியிடுவதில் தன்னிலை மதிழ்வை எய்துகிறோம். தொடர்ந்து எங்களது முயற்சிகளுக்கு உறுதுணையாய் நிற்கும் அவருக்கும். தோழர்கள் சுகன், தியோ ரூபன், அ. மார்க்கல், அமுதாலீந்கும் நூலாக்கத்தில் துணைநின்ற பணேசியா விழுயன். ஜெம் சிராபிக்ஸ் சாதிக் பாட்சாவிற்கும் நன்றிகளை உரித்தாக்குகிறோம்.

தோழமையடிடன்
நீலகண்டன்

வேலைக்காரிகளின் புத்தகம்

பாரதி

வெலலக்காரிகளின் புத்தகம்
(கட்டுரைகள்)

வேஷாக்தி

முதற் பதிப்பு : ஜூன் 2007

வெளியீடு :

கருப்புப் பிரதிகள்,

45A, இஸ்மாயில் மைதானம்,

லாபிடல் சாலை, சென்னை-5.

செல் : 94442 72500

email : karuppu2004@rediffmail.com

©வேஷாக்தி

Velaikkaarigalin Puthagam
(Essays)

ஒளியச்சு, அட்டை வடிவமைப்பு :

விஜயன்,

பனேசியா, சென்னை-18.

தொலைபேசி : 42649122

நாலாக்கம் :

ஜெம் கிராபிக்ஸ்,

சென்னை-14. செல் : 98410 11078

விலை ரூ. 64.99

©Author

Typeset & Cover Design :
Vijayan, Panacea, Chennai-18.
Ph : 42649122

Printed at :

Gem Graphics, Chennai-14.
Cell : 98410 11078

Rs. 64.99

வெஷாக்தி உதயகுமாருக்கு...

Copies can also available at

SUGAN KANAGASABAI, 3EME DT,
RUE HONORE DE BALZAC,
95140 GARGES LES GONESSE, FRANCE
email : shobasakthi@hotmail.com

www.satiyakadatasi.com

“கியக்கமே எல்லாம்: கிறுதீ கிலடீயம்
என்பது ஒன்றுமில்லை”

- பெர்ன்ஷடைன்

அல்லைப்பிடியின் கதை

11

வகாலலயம் கலையும்

20

வகந்தத்தீன் தீடிமழுக்கம்

33

வேலைக்காரிகளின் புத்தகம்

71

காசுக்கு ரெண்டு விற்கச் சொல்லிக் காயிதம் போட்டான் வெள்ளக்காரன்

80

தம்பி : தமிழ்த் தேசியமும் சே குவேரா பணியணும்

103

ஆழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம் பிரதிணை முன்வைத்து ஒரு வரைவு

117

மதுரக்குரல் மன்னன் அல்லது என் தாத்தாவிற்கு ஒரு ரேடியோ கிருந்தது

135

குற்றங்களால் எழுதியவை

இவர்கள், மாவீரர்கள் X துரோகிகள் என்று இருவகைகளில் மட்டுமே பிரிக்கப் பட்டிருக்கும் ஒரு சமூகத்திலிருந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உரையாடத் துணியும் ஒருவர் இந்த இருவகைகளில் ஒன்றிற்குள்தான் அடங்குவார். இந்த இருவகைகளுக்கும் அப்பாலும் எவராவது இருந்தால் அவர்களின் இருப்புக்கு அவர்களது சமூகத்தில் அர்த்தம் ஏதுமில்லை.

மாவீரர்களின் வரலாறு ஆழப்போராட்டத் தின் வரலாறாயிருக்கிறது. துரோகிகளின் வரலாறு ஆழப்போராட்டத்தின் வரலாறா யிருக்கிறது.

அவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் 'பனான்: அல்ஜீரிய வாழ்வும் விடுதலையும்' என்ற புத்தகத்தின் 485வது பக்கத்தைச் சிரத்தையுடன் வாசிக்கிறார்கள்:

9

வே
ஸை
க
கா
ரிக
ஸி
ன்
பு
த
கம்

“எந்தவொரு நாட்டிற்கும் எந்தவொரு சமூகத்திற் கும் துணோகிகள் இருப்பார்கள். இவர்கள் தீங்கு விளை விக்காமல் தடுப்பதற்கு அதீர்ஷ்டவசமாக எங்களிடம் அமிருஷே இருக்கிறார். ஆனால் புரட்சி நீண்ட நாட்களுக்கு நீடிக்கக்கூடாது. அவ்வாறு நீடித்தால், விடு தலை பெறும் நாளன்று அலஜீரியாவில் அமிருஷேவும் கடவுளும் மட்டுமே இருப்பார்கள்.”

ஒவ்வொரு கொலை விழும்போதும், ஒவ்வொரு குண்டுவீச்சு நிகழும்போதும், ஒரு பட்டினிச்சாவு நிகழும்போதும், நாடுகடத்தல் உத்தரவு கிடைக்கப்பெற்ற ஒரு அகதியைக் காணும்போதும் அவர்கள் குற்ற உணர்வுகளில் முழுகடிக்கப்படுகிறார்கள். அந்தக் குற்ற உணர்வே அவர்களை எழுத இடைவிடாமல் தூண்டிக்கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் மாவீரர்களாக மரணிக்க விரும்பவில்லை, துரோகிகளாக மரணிக்கவும் விரும்பவில்லை.

இந்தக் குற்ற உணர்வு அவர்களின் மரணம் வரை அவர்களைக் கைவிடாதிருக்கட்டும்!

கடந்த ஒருவருட காலத்திற்குள் என்னால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளிலிருந்து எட்டுக் கட்டுரைகளை இங்கே தொகுத்திருக்கிறேன்.

இந்நால், உளவாளி என்றும் விபச்சாரி என்றும் குற்றம் சமத்தப்பட்டு விடுதலைப்படிகளின் எல்லாளன் படையினரால் கடந்த மாவீரர் நாளுக்கு அடுத்த நாளில் சட்டுக் கொல் வட்பட்ட ஜந்து குழந்தைகளின் தாயாராகிய ரெஜினா உதயகுமாருக்கு.

ஓஷாபாசக்தி
07.01.2007

அல்லைப்பிடியின் கதை

‘வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களின் பிரார்த்தனையையிட்டு அங்கமாயிருங்கள்’

ஏல் குர்தூஷ்

என்னைப் புதியவர்கள் சந்திக்கும்போது சிலர் ‘ஹாரில எவ்விடம்?’ எனக் கேட்பதுண்டு. நான் ‘அல்லைப்பிடிடி’ என்பேன். அநேகமாக அவர்களில் பெரும்பாலானோர்க்கு அல்லைப்பிடிடி யைத் தெரிந்திருக்காது. அந்தச் சின்னஞ்சிரிய முனை கிராமத்தின் பெயரைக் கடந்த மே மாதம் முழுவதும் சர்வதேச ஊடகங்கள் விடாமல் உச்சரித்துக் கொண்டேயிருந்தன. இணையத்தளங்களின் முகப்பில் இன்னும் என் கிராமத்தின் இரத்தம் வடிந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

யாழ் நிலைப்பரப்பையும் ஸைடன் தீவையும் பண்ணைத் தாம்போதி இணைக்கிறது. பரவைக் கடவிற்குள்ளாற் போடப்பட்ட இப் பாதை அண்ணளவாக மூன்றாறைக் கிலோ மீற்றர்கள் நீண்டமையது. இத் தாம்போதியின் அந்தலையில் அல்லைப்பிடிடிக் கிராமம் ஆரம்பிக்கிறது. அல்லைப்பிடிடி வரண்ட பூமி. நன்னீர் சில குறிச்சிகளில் மட்டுமே கிடைக்கும். கிராமத்தின் பெரும் பகுதி மனை திட்டிகளைக் கொண்டது. அல்லைப்பிடிடியின் மேற்குத் திசையில் மண்ணும்பான் கிராமம் இருக்க, கிராமத்தின் மற்றைய மூன்று திசைகளையும் கடல் குழந்திருக்கும். யுத்தத்திற்கு முன்பாக அல்லைப்பிடிடியில் 220 குடும்பங்கள் வரையில் வரழந்தார்கள்.

1977 பொதுத்தேர்தலின் போது கிராமத்தின் வாக்காளர் பட்டியலில் இடம் பெற்றவர்களின் தொகை 940 ஆக இருந்தது. கிராமத்திற் சரிபாதித் தொகையினர் பள்ளர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். பதினெட்டு குடும்பங்கள் முக்குவ சாதியினர். இரு முகலீம் குடும்பங்கள் விடுதலைப் புலிகளால் துரத்தப்படும்வரை கிராமத்தின் சூரமாக வயல் வெளிகளிற்குள் வசித்தார்கள். கிராமத்தின் மிகுதிப் பேர் வெள்ளாளர்கள்.

வெள்ளாளர் குடியிருப்பையும் தலித்துகளின் குடியிருப்புப் பகுதியையும் கிராமத்தின் ஒரேயோரு தார்ச்சாலை நிரந்தரமாகப் பிரித்து வைத்திருந்தது. தலித்துகளின் குடியிருப்பில் ஒரு குத்தோலிக்கப் பாடசாலையில் அய்ந்தாம் வகுப்புவரை நடந்து கொண்டிருந்தது. இப்போது அதுவும் மூடப்பட்டு விட்டது. வெள்ளாளர் குடியிருப்பில் சூராக்கதி வித்தியாலும் என்றொரு பாடசாலையுள்ளது. அங்கே பத்தாம் வகுப்புகள் வரை நடைபெறு கின்றன. அதற்குமேல் படிக்கவேண்டுமெனில் வேலைனக்கோ அல்லது யாழ்ப்பாணத்திற்கோ தான் போகவேண்டும். கிராமத்தின் 90 விழுக்காடு மக்கள் வறுமைக்கோட்டிற்குக் கீழேயே வாழுந்தார்கள். தலித் மக்களின் தொழிலாகக் கள்ளிறக்குதலும் மீன்பிடியும் இருந்தன. வெள்ளாளர்கள் பெரும்பாலும் சிறு விவசாயிகளாகவோ மன்ன அள்ளும் ஈலிகளாகவோ இருந்தார்கள். ஒரு பெயர் சொல்லக் கூடிய கல்வியாளரையோ, தொழில் முனைவரையோ தன்னும் தந்திராத சபிக்கப்பட்ட கிராமமது.

அல்லைப்பிடிடிக்குள் 1978ல் தான் பேருந்து வந்தது. 1981ல் தான் அல்லைப்பிடிடிக்கு மின்சாரம் வந்தது. வறுமையிலும் அறியாமையிலும் உழன்றுகொண்டிருந்த அந்த மக்களிடையே 1984ல் முதலாவது வெடி விழுந்தது. மீனவரான அருமைநாயகம் கடற்கரையில் நின்றிருந்த போது சிறிலங்காப் படையினர் உலங்கு வானூர்தியிலிருந்து சுட்டனர். அருமைநாயகம் அவ்விடத்திலேயே மரணமானார். 1986ல் அல்லைப்பிடிடியில் சிறிலங்கா விமானம் குண்டு வீசியதில் ஞானமலர் அந்தோனி என்ற இளம்பெண் கொல்லப்பட்டார். இவை இரண்டும் வான்வழித் தாக்குதல்கள். சிறிலங்காப் படையினரின் கொலைப் பாதங்கள் 1990வரை அல்லைப்பிடிடி மண்ணிற் படவில்லை. முதன்முதலாகப் படையினரின் பாதங்கள் அங்கே பட்டபோது அவை என் கிராமத்து மனிதர்களின் உதிரச்சக்தியில் நடந்தே வந்தன.

1990 மூன்து மாதம் யாழ் கோட்டையிலிருந்த பெருந்தொகையான இராணுவத்தினரும் பொலிஸாரும் விடுதலைப் புலிகளின் முற்றுகைக்குள் சிக்கிக்கொண்டனர். இக் கடுமையான முற்றுகை மாதக் கணக்கில் நீடித்தது. கோட்டைக்குள் சிக்கியிருந்த

படையினர்க்கு உணவோ, மருந்துகளோ, ஆயுதங்களோ வழங்க முடியாமற் சிறிலங்கா அரசு தலித்துக்கெண்டிருந்தது. கோட்டையைக் கைப்பற்றப் புலிகள் உக்கிரத்துடன் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். எக்கணத்திலும் கோட்டை புலிகளின் கைகளில் வீழ்ந்து விடலாம் என்ற நிலையில், ஒக்ஸ்ட் மாதம் 21ம் நாள் சிறிலங்கா அரசு பெருமளவு மீட்புப் படையினரை ஆகாய மார்க்கமாகவும் கடல் மார்க்கமாகவும் வைத்தன தீவில் தரையிறக்கம் செய்தது.

வைத்தன் தீவின் ஊராத்துறையிற் தரையிறக்கப்பட்ட மீட்புப் படையினர் கரம்பன், நாரந்தனை, சரவணை, வேலணை, சாட்டி, மண்ணும்பான் வழியாக அல்லைப்பிடியை நோக்கி அகர வேகத்தில் முன்னேறிக் கொண்டிருக்க, வைத்தன் தீவில் நிலைகொண்டிருந்த புலிகள் பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். மீட்புப் படையினர் அல்லைப்பிடியைக் கைப்பற்றிவிட்டால் பின் அவர்களுக்கும் கோட்டைக்கும் இடையில் மூன்றைரக் கிலோ மீற்றர்கள் நீளம் மட்டுமேயுள்ளபுலிகளின் ஆதிக்கமற்ற ஆழங்குறைந்த பரவைக் கடற்பரப்பு மட்டுமேயிருக்கும்.

வரும் வழியெல்லாம் பெரும் மனித சங்காரத்திலும் பாலியல் வல்லுறவுகளிலும் கொள்ளளியிலும் தீவைப்பிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டே வந்த மீட்புப் படையினர் எதிர்ப்பேயினர் 22ம் தேதி காலையில் அல்லைப்பிடியைக் கைப்பற்றினார்கள். தரைப்படையினருக்கு ஆகரவு வழங்குமுகமாக விமானப்படையினர் கிராமம் முழுவதும் குண்டு வீசிக்கொண்டிருக்க கடற்படையினர் கடல் மார்க்கமாகவும் அல்லைப்பிடியைச் சுற்றிவளைத்தனர். அப்போது அல்லைப்பிடியிலிருந்து அருகிலிருந்த மண்ணைதீவிற்குப் பின்வாங்கிக் கௌற முப்பதிற்கும் மேற்பட்ட விடுதலைப் புலிப் போராளிகள் மண்ணைதீவுக் கடற்படுகையில் கூட்டாகச் சுயணைட் அருந்தி இறந்தனர்.

அல்லைப்பிடியைக் கைப்பற்றிய படையினர் முதற் காரியமாகப் பராசக்தி வித்தியாலயத்தைக் குண்டு வைத்துத் தரைமட்டமாக்கி னார்கள்படையினர் கண்ணில் அகப்பட்ட மனிதர்களையெல்லாம் சுட்டும் வெட்டியும் கொலை செய்தார்கள். சிறுமிகளையும் பெண்களையும் பாலியல் வதை செய்தார்கள். இப்போது போலவே அப்போதும் கிராம மக்கள் பிலிப்பநீரியார் ஆயுதத்திலும், அங்கீருந்த பாதிரியார் நிக்கொலஸ் குருஸ் சந்திரபோலிடமும் தஞ்சம் புகுந்தார்கள். ஆயுதத்திற்குட் புகுந்த படையினர் அங்கு தஞ்சம் புகுந்திருந்த இளைஞர்களில் முப்பத்தைத்து அப்பாலிகளைக் கைது செய்து மண்ணைதீவிற்குக் கொண்டு சென்றனர். பின் அவர்களைக் கொண்று உடல்களை ஒரு கிணறுக்குள் ஒன்றாகப்போட்டு மண்ணால் நிரவினர்.

இந்த அரசு பயங்கரவாதக் கூட்டுப் படுகொலைகள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த போது அப்போதைய சிறிலங்காவின் பாதுகாப்பு அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜேரத்ன அல்லைப்பிடிடிக்கு நேரிலேயே வந்திருந்து படையினரை உற்சாகமூட்டினார். மீட்டுப் படையின் ரூண் வந்திருந்த EPDPயினரும் PLOTE உறுப்பினர்களும் கொலைகார அரசு படைகளுக்கு வழிகாட்டிகளாகவும் ஆட்காட்டிகளாகவும் செயற்பட்டார்கள். அவர்கள், அல்லைப்பிடிடியின் இரத்தத்தில் தமது கைகளையும் நன்னத்துக்கொண்டார்கள். இறுதியில் மீட்பு படையினர் அல்லைப்பிடிடியிலிருந்தும், மன்னடதீவிலிருந்தும் கடல் மார்க்காகச் சென்று கோட்டை முற்றுகைக்குள் சிக்கியிருந்த படையினரை மீட்டுக்கொண்டு தீவாரின் பிணங்களுக்கு மேலால் அனீவிகுத்து நடந்து வெற்றிகரமாகத் தளம் திரும்பினர்.

1991ல் மீண்டும் அரசு படையினர் அல்லைப்பிடிடியைக் கைப்பற்றினார்கள். இம்முறை அவர்கள் முழுத் தீவுப்பகுதியையுமே தமது பூரண கட்டுப்பாட்டின் கீழே கொண்டு வந்தார்கள் அப்போது யாழ் குடாநாடு விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்தது. தீவுப்பகுதி படையினரால் கைப்பற்றப்பட்டதைக் குறித்துப் புலிகள் “தீவுக்கும் முக்கியமற்ற நிலப்பரப்பு, தீவுக்குத் தீவுப்பகுதியையுமே பொருப்புடுத்தத்தக்க இழப்பேயெல்” என ஒரு புத்திசாலித்தனமான புலியின் அறிக்கையை விடுத்துத் தீவாரின் தலையில் தண்ணீர் தெளித்து விட்டார்கள்.

ஆனால் இம்முறை படையினர் வெறும் அல்லைப்பிடிடியைத் தான் கைப்பற்றினார்கள். படையினர் வந்துகொண்டிருப்பதை அறிந்தவுடனேயே ஒட்டுமொத்தக் கிராம மக்களும் கிராமத்தை விட்டுக் கட்டிய துணிகளுடன் பண்ணைத் தாம்போதியால் நடந்தும், தோணிகள் மூலமும் யாழ் குடாநாட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார்கள். பின் அய்ந்து வருதங்களாக அல்லைப்பிடிடியில் மக்களே இருக்கவில்லை. அங்கே கடற்படையினரும் EPDPயினரும் மட்டுமேயிருந்தார்கள். 1995-1996ல் யாழ் குடாநாடு மீண்டும் அரசு படையினரின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்ததைத் தொடர்ந்து வண்ணிக்கும் கொழும்பிற்கும் வெளிநாடுகளிற்கும் இடம், புலம் பெயர்ந்தவர்கள் போக மிகுதிப்பேர் அல்லைப்பிடிடியில் மீணவும் குடியேறினார்கள். அவர்கள் தமது கிராமத்திற்குத் திரும்பியபோது கிராமத்தின்சூல்வொரு அங்குலத்திலும் கடற்படையினர் நிலைகளாண்டிருந்தனர். தீவுக்குத்துள் நுழைவதற்கான படையினரின் பிரதான சோதனைச் சாவடி அல்லைப்பிடிடியிலேயே அமைக்கப் பட்டிருந்தது. கைகளிற்கும் கால்களிற்குமிடையில் நித்தகமும் ‘நேவி’ திரிந்துகொண்டிருக்க, ஒரு பெரும் படைமுகாமையொத்த நிலப்பரப்பில் மக்கள் ‘வாழ் முற்பட்டனர்.

அப்போது பயிற்செய்கை நிலங்கள் காடுபற்றிக் கிடந்தன. மீண்டிடத் தோணிகள் காணாமற் போயிருந்தன. விடுகள், பாடசாலைகள் எல்லாம் தரைமட்டமாய்க் கிடந்தன. மக்கள் முதலிலிருந்து தமது வாழ்வைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் அரசு நிவாரணப் பொருட்களிலேயே தங்கியிருந்தார்கள். மெல்ல மெல்லக் கிராமம் மறுபடியும் துளிர்த்தெழுத் தொடங்கும் போது கடந்த 13.05.2006 அன்று அல்லைப்பிடிடியில் நான்கு மாதச் சிகவிவிலிருந்து அறுபத்தொரு வயது முதியவர் வரையாக ஒன்பது அப்பாவிப் பொதுமக்கள் கடற்படையினரால் கொடுரமாகக் கொல்லப் பட்டார்கள்.

இக்கொலைகளை EPDPயினரும் சேர்ந்தே செய்தார்கள் எனச் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை தெரிவித்திருக்கிறது. அல்லைப்பிடிடிடி மக்களிடமிருந்து கிடைத்த நேரடித் தொலைபேசிச் செய்திகளும் இத் தகவலை உறுதி செய்கின்றன. EPDP இதை மறுத்திருக்கிறது. அவர்கள் செய்தார்களோ இல்லையோ, அரசப்படைகளுடன் சேர்ந்தியங்கும், பேரினவாத அரசின் அமைச்சரவையில் பங்கெடுக்கும் EPDPயினரும் இக்கொலைகளுக்கான தார்மீகப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டேயாக வேண்டும்.

விடுதலைப் புலிகளால் சமூக விரோதிகளன்றும் துரோகிக ளென்றும் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டு மக்கள் கொல்லப்படும்போதும், புலிகள் உரிமை கோராமலேயே மாற்றுக் கருத்தாளர்களைக் கொன்றொழுதித் தோதும், புலிகள் அப்பாவி முகலீம் மக்களையும் சிங்கள மக்களையும் படுகொலை செய்தபோதும், அதை நியாயப்படுத்திக் கொண்டிருந்த புலிகளின் ஊட்கங்களும் புலிரசிகர்களும் அல்லைப்பிடிடிக் கொலைகளையிட்டு அறங்கிற்றும் கொண்டார்கள். பின்னையையும் கிள்ளித் தொட்டிலையும் ஆட்டிக்கொண்டிருக்கும் யுத்த நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவினர் இதற்கு நீதி விசாரணை வேண்டும் என்கிறார்கள். EPDP இறந்தவர்களையிட்டு வருத்தம் தெரிவிக்கிறது. கடற்படைத் தளபதியோ கடற்படையினர் இக் கொலைகளைச் செய்யவில்லை என மறுப்புத் தெரிவித்திருக்கிறார். புகலைத்திலிருக்கும் கோயில் முதலாளி ஜெயதேவன் போன்ற திஹர் சனநாயகவாதிகள் ‘புலிகள் படையினரை ஆத்திரமூட்டுவதாலேயே இத்தகைய சம்பவங்கள் நிகழுகின்றன’ என அரசியல் ஆய்வு நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அல்லைப்பிடிடி மக்களோ அவலமும் துயரும் பெருக மறுபடியும் ஒரு முறை ஒட்டுமொத்தமாக அல்லைப்பிடிடியை விட்டு ஏதிலிகளாக வெளியேறிவிட்டார்கள்.

II

அல்லைப்பிடிடியின் கதை தான் கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களாகத் ‘தமிழ்முத்தின்’ அநேக கிராமங்களின் கதையாகவிருக்கிறது.

இன்பம் செல்வம் கொலையிலிருந்து வெலிகடச் சிறைப் படுகொலைகள் கொக்கட்டிச்சோலை, வந்தாறுமூலை, குழுதினி, நவாலி போன்ற எண்ணுக்கணக்கற் படுகொலைச் சம்பவங்களில் கிருஷாந்தி வழக்கு நீங்களாக இதுவரை எந்தவொரு சம்பவத்திற்கும் நீதி வழங்கப்படவில்லை. இனப் படுகொலைக் குற்றவாளிகள் எவரும் இதுவரை தண்டிக்கப்பட்டதில்லை. பொதுமக்கள் மீதும் அதிகமாக்கள், வைத்தியசாலைகள், பாடசாலைகள், தேவாலயங்கள் மீதும் தாக்குதல்களை நிகழ்த்திவிட்டுப் புலிகளைத் தாக்கி அழித்தோம் என்றே அரசு சொல்லி வந்தது, வருகிறது. இந்த அல்லைப்பிடிடிப் படுகொலைக்கும் யாரும் நீதி வழங்கி விடப்போவதில்லை.

நெர்த்திப்பங்கள் கிடைக்கும் போதெல்லாம் சிறிலங்கா அரசுகள் அது அய்க்கிய தேசியக் கட்சியாக இருந்தாலென்ன சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியாக இருந்தாலென்ன - தமிழின் அழிப்பை முடுக்கி விடுகிறார்கள். இந்த அடிப்படைக் காரணம்தான் ஒரு தொகை மக்களும் சர்வதேசத் தமிழ் உணர்வாளர்களும் கண்ணே முடிக் கொண்டு முன்பு விடுதலை இயக்கங்களை ஆதரித்ததற்கும் இப்போது விடுதலைப் புலிகளை ஆதரிப்பதற்கும் அடிப்படைக் காரணியாக அமைந்திருக்கிறது. தமது பொருளியல், வியாபாரம், பதவி போன்றவற்றிற்காகப் பஞ்சத்துக்குப் புலிகளை ஆதரிக்கும் ஒரு கூட்டத்தை விட்டுவிட்டால் மறுபறுத்தில் ஒரு தொகை இளைஞர்களும் மாணவர்களும் மக்களும் புலிகளை உண்மையிலேயே விகாசிக்கிறார்கள். இவர்களில் கணிசமானோர் புலிகளின் சனநாயக மறுப்பையும் பாலிசுக் செயற்பாடுகளையும் ஏற்க மறுத்தாற்கூட அவர்கள் சிறிலங்கா அரசின் பேரினவாதச் செயற்பாடுகள் ஊடாகப் புலிகள் ஆதரவு என்ற நிலையை வந்தடைகிறார்கள். அரசு பயங்கரவாதத்திலிருந்து புலிகள் தமிழ் மக்களைப் பாதுகாப்பார்கள் என இவர்கள் உண்மையிலேயே நம்புகிறார்கள். இவர்களின் விகாச மும் ஆதரவும் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு தூரம் உண்மையானதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு தூரம் முட்டாள்தனமானது. அரசியல் சமூக அறிவுழூவுமற்றது.

இன்று சர்வதேச அளவில் விடுதலைப் புலிகள் பெரும் கண்டனங்களைப் பெற்றுவருகிறார்கள். மே 29ம் தேதி அய்ரோப்பிய யூனியனும் புலிகளைத் தடை செய்துள்ளது. மனிதவரிமைகளின் பெயராலும் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு என்ற பெயராலும்தான் மேற்கு நாடுகள் புலிகளைத் தடைசெய்கின்றன என்பது உண்மையாயின், 1983 இனப்படுகொலையின் போதே, 1989ல் பிரேமதாஸ் அரசு பல்வாயிரக்கணக்கான J.V.P. உறுப்பினர்களையும் ஆதரவாளர்களையும் கொன்றாழிக்கும் போதோ இம்மேற்கு நாடுகள்

சிறிலங்காவுடன் தமது இராஜீக் உறுபுகளைத் துண்டித்திருக்க வேண்டும். தமது நாடுகளிலுள்ள சிறிலங்காத் துதுவரசுக்களை முடியிருக்க வேண்டும். இலங்கை அரசு புலிகளைவிடப் பண்டிகைங்கு பயங்கரமானது. மேற்கு நாடுகள் கியூபா மீதும், ஈராக் மீதும் விதித்த தூதைகள் மேற்கு நாடுகளின் மனித உரிமைகள் மீதான சரிசௌரிய விருந்து பிறந்தலை எனக் கொள்ளல். எந்த முட்டாள்ராவது நம்புவானா? புலிகளை இப்போதைக்கு மேற்கு நாடுகள் தடை செய்வதிற்கு வேறு காரணங்கள் உள்ளன. கூடும் கொடுமையாக விடுதலை இந்தக் காரணங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு முதலில் மேற்கு நாடுகள் இந்தியாவும் கூட தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைப்பாடுகளை மனித உரிமைகள், இறைமை, சமாதானம் போன்ற தாரிமீகங்களால் அனுகாமல் ஏகாதிபத்தியங்களின் மறுகாலனியைப் போட்டிகள், உலகமயமாக்குதல், உலக முதலாளியத்தின் வரலாற்று நெருக்கடி போன்றவற்றின் ஒரு பாக்மாகத்தான் அனுகூகிள்ளின் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அரசுக்கும் புலிகளுக்கும் விதிவிதமான அழுத்தங்களைக் கொடுத்து ஒவ்வொரு பலம் வாய்ந்த நாடும் முழு இலங்கையையும் தனது வல்லாண்மையின் ஜீழி கொண்டுவரக் காய்களை நகர்த்துக்கிள்ளது. இதில் அய்ரோப்பிய மூன்பின் கூட்டுச் செய்களையில் வேறு இறங்கியிருக்கிறது. கடந்த பெய்ரவரி மாதம் ஜீனிவாவிற்கு சமாதானப் பேச்சவர்த்த தைஞக்காச் சென்றிருந்த அசுக் தரப்பில் இடம் பெற்றிருந்த முதலிட்டு ஊக்குப்புத்துறை அமைச்சர் ரோஹித் போகல்வாகம வொய்ஸ் ஒப் அமெரிக்காவின் முழுக்கள் அதிகாரி என்பதுவும், கடந்த 15.05.2006 அன்று சிறிலங்கா நிலைமைகள் குறித்து ஆராப்வ தற்காச் சிறிலங்காவுக்கு வந்திருந்த அமெரிக்க இராஜாங்கள் அமைச்சரின் தெற்காசிய விவகாரங்களுக்கான முதன்மைப் பிரதிச் செயலர் டெரனால்ட் கார்மப் “அய்ரோப்பிய மூனியன் புலிகளைத் தடை செய்வதை அமெரிக்கா வரவேற்கும்” எனக் கூறிவிட்டுச் சொன்ன கையூட்னேயே, தொழிலிதிப்பக்களைச் சந்தித்து அமெரிக்கா இலங்கை வெத்தக உறுபுகளைக் குறித்து விவாதித்துவிட்டுப் போயிருப்பதையும் இங்கே ஆறிப்பிடுவது பொருத்தமானதே கூடும் கூடும் கூடும் விடுதலைப்புலிகள் ஓர் அதிபங்காமான அரசியல் முட்டுச் சந்துக்குள் சிக்கியிருக்கிறார்கள் என்பது அவர்களே உணர்ந்திருக்கும் ஓர் உண்மை புலிகளின் இந்த வீரச்சிக்குக் காரணங்களாகத் தேன் இணையத்தனமும், TBC வானோலியும் தமது மேட்குன்டிமிட்டிகளால் கூட்டும் காரணங்களான புலிகளின் தலைவர் பூதித்த காட்டாமல் வகுப்போ, அனரனி பாலவிசிக்கம் அருந்தும் மதுவோ, சுப்தமிழ்ச்செல்லவுக்கு ஆங்கிலம் தொயாததோ இருக்க முடியாது. புலிகளின் தனிமனிதப் பலவைங்களிலிருந்து அல்லாமல் புலிகளின்

வலதுசாரிக் குறுந்தேசியவாதப் பிறபோக்கு வேலைத்திட்டத் திலிருந்தே இந்த வீழ்ச்சி நேரிட்டது. அவர்கள் மக்களை வரி செலுத்தும், பவுண் வழங்கும், கப்பங் கட்டும் மந்தைகளாக மதிப்பிட்டார்களே தவிர, மக்களை அரசியற் சக்திகளாக மதிக்கவில்லை. அவர்கள் மக்களிடமிருந்து அந்தியப்பட்டுச் சாகச நாயகர்காாகத் தமிழை நிறுத்திக்கொண்டார்கள். பிரபாகரன் குறித்த பிரமை களையும் தனிமனித்த துதியையும் கட்டியெழுப்புவதற்குச் செலவு செய்த சக்தியில் இலட்சத்தில் ஒரு பங்கைத் தன்னும் புலிகள் மக்களுக்கு ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புனர்வையும், சமூக நீதியையும் சொல்லிக் கொடுப்பதற்குச் செலவு செய்தார்களில்லை. தமது இயக்க உறுப்பினர்களுக்குப் புரட்சிகரக் கோட்பாடுகளைக் கடைப்ப பிடிப்ப தற்குக் கற்றுக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாகப் புலிகள் யாழ் இந்து மரபில் பேணக் கூடிய பிறபோக்குக் கோட்பாடுகளைக் கற்றுக் கொடுத்து அமைப்பிற்குள் அதைக் கறாராகக் கடைப்பிடித்தார்கள் கொடுத்து அமைப்பிற்குள் நேர்காணல்: ஆனந்த விகடன் - (பார்க்க: அன்றன் பாலசிங்கம், நேர்காணல்: ஆனந்த விகடன் - 23.04.2006). வெறும் உணர்ச்சிக் கவிஞர்களையும் உலகக்களை கவிஞர்களையும் பரப்புறையில் இருக்கிவிட்டு எமது இளைஞர்களி னதும் மாணவர்களினதும் சிந்தனையை அரசியல் நீக்கம் செய்தார் கள். புலிகள் தமது முப்பது வருட வரலாற்றில் எப்போதாவது எங்காவது ஓர் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக் கூட்டத்தைப் போட்டது பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டதுண்டா?

இன்னொரு புறத்தில் புலிகளை எதிர்ப்பவர்களில் ஒரு சாராரும் புலிகளைத் தாண்டிய, ஏகாதிபத்திய அதிவிசுவாசிகளாக இருக்கிறார் கள். அவர்கள் மேற்கு நாடுகளின் சண்நாயக முகமூடிகளைக் காட்டி மக்களை அதை நம்பவும் சொல்கிறார்கள். TBC வாணொலியில் இப்படி நிறைய முதிர் முட்டாள்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஒருபோதும் TBCக்கும் ENDLFக்கும் சிறிலங்காப் பேரினவாத அரசுக் கும் உள்ள உறவுகள் குறித்துக் கேள்விகளை எழுப்புவதில்லை. இவர்களின் திடீர்த் தலைவரான 'சிவநெறிச் செல்வன்' ஜெயதேவன் அங்கும் பிரிட்டன் தொழிற்கட்சியின் ஈராக் நிலைப்பாடு பற்றித் திடீர்த் தலைவர் மறந்தும் வாய் திறப்பதில்லை. இந்தப் பன்னாடைகள் சர்வதேச சமூகத்தின் உதவியுடன் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுக்கப் போகிறார்களாம். 'அக்கா வந்து கொடுக்கச் சக்கா மிளகா சதந்திரம் சிளியே' என்ற பாரதி தாசனின் நக்கல் பாட்டொன்றுதான் ஞாபகத்தில் வருகிறது.

இந்த நானாவித கொலைகாரர்களிடையே கொள்ளைக்காரர் களிடையே ஏமாற்றுக்காரர்களிடையே மக்கள் அல்லைப்பிட்டியைப் போல அநாதையாகச் கைவிடப்பட்டவர்களாக நிற்கிறார்கள். அல்லைப்பிட்டியைத் தொடர்ந்து உள்ளம் நடுங்கக் கூடிய

வங்காலைப் படுகொலைகளையும் இராணுவம் செய்து முடித்திருக்கிறது. கும்புறுமைல், வெம்புவில், கோப்பாய், முதூர், வவுனியா எனப் படுகொலைகள் தொடர்கின்றன. கடந்த சூன் 15ம் நாள் அப்பாவிச் சிங்கள மக்கள் பயணம் செய்த பஸ் வள்ளடியின் மீது கெப்பிற்கொலாவில் (அனுராதபுரம் மாவட்டம்) விடுதலைப் புலிகள் கிளைமோர் தாக்குதலை நடத்தினார்கள். இந்தக் கோழைத் தனமான தாக்குதலில் இருபத்தெந்து குழந்தைகள் உட்பட 64 சிங்கள் மக்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

மக்களுக்கு நீதியையும் சமாதானத்தையும் ஒரு தேவதாதனோ அல்லது ஒரு பிசாசோ வானத்திலிருந்து கொண்டுவரப் போவ தில்லை. இப்போது நடந்து கொண்டிருக்கும் யுத்தம் மக்களின் யுத்தமல்ல! இப்போது நடந்து கொண்டிருக்கும் பேச்கவார்த்தையும் மக்களின் பேச்கவார்த்தையல்ல! தங்கள் அரசியல் வழிகளையும், தேவைகளையும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும். பேசும் உரிமையும், எழுதும் உரிமையும், கூட்டங் கூடும் உரிமையும், இயக்கம் நடத்தும் உரிமையும், கட்சி கட்டும் உரிமையும் அனைத்து ஈழத்தமிழ் மக்களுக்கும் வேண்டும். இந்த அடிப்படை மனித உரிமை கள் கூட மக்களிடமிருந்து அரசாலும் புலிகளாலும் பறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த உரிமைகளைப் பறிகொடுத்த உணர்வேயின்றி ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் இரத்தத்துள்ளும் அச்சத்துள்ளும் அறியாமையுள்ளும் புதைந்திருக்கிறார்கள்... அல்லைப்பிட்டியைப் போல. ஒடுக்குமுறையாளர்களே! வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களின் பிரார்த்தனையையிட்டு அச்சமாயிருங்கள்!!

மூன் 2006

கொலையும் கலையும்

கொலையும் கலையும் என்றால் முன்னர் கலையில் பார்ப்பதற்கு நான் முன்னர் கலையில் பார்ப்பதற்கு நான் அன்னிவேர் திரைப்படத்தைப் பார்ப்பதற்கு முன்னாக நான் அன்னிவேர் குறித்த பதினெண்ணது இருபுது கட்டுரைகளையும் முப்பது நாற்பது கருத்துரைப்புகளையும் படித்திருப்பேன். ‘அழுத்துத் திரைப்படத் துறை இந்தப் படத்தின் மூலம் ஒளிர்விடத் தொடங்கிவிட்டது. ஈழப்போராட்டம் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து தேசியத் தலைமையால் திட்டமிட்டு வளர்க்கப்பட்டுவரும் தமிழ்மீதுத் திரைப்படத் துறையின் கைகோர்ப்பும் இப்பட வெற்றிக்கு உறுதுணை புரிந்திருக்கிறது’ என ஈழமுரசு எழுதியது. ‘இது தமிழ்த் திரைப்படத் துறையின் பெரும் பாய்ச்சல் என்றார் தேவாய்த்திரான். ‘ஹொலிவுட் தரத்துக்கு இணையனா தொழில்நுட்பம் இனி எங்கள் தேசத்தின் திரைப்பட ஆண்மா செழிக்கும், கொழிக்கும், ஜோவிக்கும் என் ஒரு பேப்பர் அ. ரவி ஒரே போடாய்ப் போட்டார். ‘ஆழுத்தவர்கள் தயாரித்த சர்வதேசத் தரத்திலான திரைப்படமிது’ என்றார் கவிஞர் வைரமுத்து. ‘இது தமிழ்ச் சினிமாவின் புதிய புரட்சி எனக் சிலித்தார் தமிழி சொன். தமிழகத் திரைப்பட இயக்குநர்கள் செல்வபாரதியும் நாகாவும் ரமேசம் ‘ஆனிவேர் உன்னதமான உணர்ச்சிக் காவியம் என்றுகினர். ‘எங்கள் பொடியன்கள் சாதித்துவிட்டார்கள்’ எனக் காசி. ஆனந்தன் ஆனந்தக் கூத்தாட ‘நான் மீண்டும் தமிழீழம்

சென்று வந்த உணர்வுகள், என்னை அறியாமலே என் மனதும் கண்களும் கவனக்கின்றன எனக் கதறிவார் வைதோ அதாவது சேப்பன் கேள்வியாய் இருந்தால் ஏருமொமாடு ஏரோட்டிளேஸ் டிடமரம் கூடியது என்று கீழ்க்கண்ட விவரங்களை விட விரும்புகிறேன்.

எதிரி மிதான ஓர் இராணுவத் தாக்குதலிலிருந்து, ஒரு அரசியல் அறிக்கை, ஒரு புத்தகம், ஒரு புகைப்படம், தலைவரின் ஒரு சிந்தனைத் துளி, கார்த்திகைப்படு வர்ணக்கும் தமிழ்த் தேசியர்களினாலும் அரசியல் விட்டல்களினதும் மினக் புண்ணுக்களும் வழிபாடுகளும் வெற்றுப் புகழுரைகளும் சர்வரிக் கிடக்கின்றன. ஸமத் தமிழ்த் தேசியத்தின் அரசியற் போகுக்களை மட்டுமல்ல; கலை இலக்கிய வெளிப் பாடுகளையும் துவலியமாக மதிப்பீடு செய்து அதன் நிறை குறைகளை அறிக்கையிட வேண்டிய கடமைப்பாடு வேறொன்றியும் விடத் தமிழ்த் தேசியர்களுக்கே அதிகமுண்டு. தேசியவாத நிலையென்பது ஒன்றும் பாளிக் நிலையாலும் ஆணால் நமது தமிழ்த் தேசியர்களின் முரட்டுத்தனமான விகவாசமும் விமர்சனங்களும் பிட வழிபாடுகளும் அடிமைப் புத்தியும் ஸமத் தமிழ்த் தேசியப் போராட்டம் பாலிசுத்தை நோக்கித் திசை தவறியதைத் தூரித்ப்பட்டுத்திய காரணிகளிற் சிலவாயிரக்கிள்ளன. இந்தக் கண்ணுமிகுத்தனமான விகவாசத்தினிருந்து இந்த அடிமைப் புத்தியில் நின்று இவர்கள் ஸமத் தமிழ் மக்களின் பேரினவாதத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தின் தார்மீகத்தைச் சிறைத்தார்கள். கலையையும் இலக்கியத்தையும் வெறும் தலைவன் புகழ் பாடும் பிரதிகாரவும் துண்டான பிரச்சாரப் பிரதிகளாகவும் நித்துப் போகச் செய்தார்கள். வொளைவிகளையும் தொலைக்காட்சிகளையும் இந்துத்துவத் திற்கும் யாழ் மையவாதத்திற்கும் முட்டுக் கொடுக்கும் பேராறிவு ஆயுதமாக்கினார்கள். இவ்வளவையும் செய்தவர்கள் திரைப்படத் துறையை மட்டும் விட்டு வைப்பார்களா என்ன? அதுவும் சுவர்நாசமாயிப் போவதற்கான எல்லா வழி வாய்க்கால்களையும் நான் மேலே குறிப்பிட்ட விமர்சகர்களும் கருத்துரைஞர்களும் தமது வாய்களால் இப்போதே திறந்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

ஆணிவேர் திரைப்படத்தின் கலையென்ன? சுவிலிலிருக்கும் சிபிரபாரன் என்ற ஸமத் தமிழருக்குத் தமிழிழுத் திரைப்படத் துறையை வளர்த்துக்கை வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. ஸமத் தமிழர்களின் கலையை எழுதுவதற்கு, அவருக்கு ஓர் ஸமத் தமிழன்/தமிழச்சி கிடைக்கவில்லை. முதன்மைக் கதாபாத்திரங்களில் நடிப்பதற்கு, ஒளிப்பதிவுக்கு, படத்தொகுப்புக்கு, பாடுவதற்கு, இசையைமைப்புக்கும் எவரும் கிடைக்கவில்லை. ஸமத் தமிழ்த் தலைதை கண் கவித்துவத்தின் உச்சங்களைத் தொடர் முயற்சிக்கின்றன என்பது நமது இலக்கிய விமர்சகர்களின் மதிப்பீடு. ஆணால் ஆணிவேர்

தயாரிப்பாளருக்கு அத்தகைய கருத்துகள் ஏதுமில்லை. அவர் படத் தில் வரும் ஒரேயொரு பாடலை எழுதுவதற்குக் கூடப் பட்டாம் பூச்சி விற்பவன் நா. முத்துக்குமாரைத் தேடிப்பிடித்தார். இந்தத் துறைகளைச் சார்ந்தவர்களையே ஈழத்தில் அவரால் கண்டுபிடிக்க முடியாதபோது ஒரு திரைப்பட உருவாக்கத்தில் முதன்மையானவரான இயக்குநரை ஈழத் தமிழர்களிடையே கண்டுபிடிக்க முடியுமா? நாமென்றால் அத்திவாரமேயில்லாமல் காற்றிலேயா கட்டடத்தைத் தூக்கி நிறுத்த முடியும் என்றென்னிட தமிழிழூத் திரைப்படத் துறையை வார்க்கும் திட்டத்தையே சோர்ந்து போய்க் கைவிட்டி ருப்போம். ஆனால் சி. பிரபாகரன் சோர்வடையில்லை. அவர் தமிழிழூத் திரைப்படத்துறையைக் குறுக்கு வழியில் கட்டியெழுப்ப வேறொரு திட்டம் போட்டார்.

�ழத்திலோ புகவிட தேசங்களிலோ ‘இல்லாத’ கலைஞர்களைத் தேடித் தயாரிப்பாளர் இந்தியாவுக்கு ஓடினார். அங்கே கூட அவர் மாற்றுச் சினிமாக்காரர்களையும் திய கலைஞர்களையும் தேடித் திரிந்தார் என்று தகவல்கள் ஏதுமில்லை. அவர் கோடம்பாக்கத்துச் சினிமாக் கலைஞர்களிடையே தளக்கொரு படம் செய்து தருமாறு அவைந்து திரிந்தார். அதாவது இந்தியத் திரைப்படத் துறையைச் சீரழித்தவர்களிடம் ஈழத் திரைத்துறையை வளர்த்தெடுப்பதற்காகத் தஞ்சம் புகுந்தார். இவருக்காக ஒர் திரைப்படத்தை எழுதி இயக்கு வதற்கு இயக்குநர் ஜான் மகேந்திரன் சம்மதித்தார்.

இயக்குநர் ஜானின் ‘சச்சின்’ திரைப்படத்தைப் பார்த்தே அவரைத் தொடர்பு கொண்டதாகத் தயாரிப்பாளர் ஒரு செவ்வியிற் தெரிவிக் கிறார். தனது முதற் படமான சச்சினிலேயே அப்பன் பெயரைக் கெடுக்க வந்த பிள்ளையிது என்பதை ஜான் தெட்டத் தெளிவுற நிறுபித்திருந்தார். விஜய்யின் இளைய தளபதிப் படிமத்தையும் பிபாஷா பாகவின் பாலியல் கவர்ச்சிப் பிம்பத்தையும் நம்பியே அந்தப் படத்தின் மோசமான சலித்துப்போன காதல் கதை உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. படத்தின் தலைப்பில் தொடங்கி எதுவுமே தமிழ் வாழ்க்கை முறைமைகளுக்குள் அடங்காத கனவு மாத்திரை அந்தச் சக்சின் குப்பை. அந்தப் படத்தில் எதைக் கண்டு நம் தயாரிப்பாளர் மயங்கினாரோ தெரியாது. அவர் தமிழிழூத் திரைத்துறையை வளர்த் தெடுக்க ஜானை வன்னிக்கு அழைத்து வந்தார். தமிழிழூத் விடுதலைப் புலிகளின் அரசியற் துறைப் பொறுப்பாளர் தமிழ்ச்செல்வனும் இயக்குநர் பாரதிராஜாவும் வைபவரீதியாகப் படப் பிடிப்பைத் தொடக்கி வைத்தார்கள்.

Cut

இந்தியப் புத்திரிகையாளரான சந்தியா போர்ச் செய்திகளைச் சேரிப்பதற்காக ஈழத்துக்கு வருகிறாள். அங்கே ஈழத்தைச் சேர்ந்த

மருத்துவரான நந்தாவைச் சந்திக்கிறாள். வேலையைப் பார்த்த வந்த இடத்தில் அவர்களுக்கு நந்தாவைடன் கண்ராவிக் காதல். அவளைத் தன்னுடன் இந்தியாவுக்கு வரச் சொல்கிறாள். இந்த மக்களை விட்டுவிட்டு வரமுடியாது என நந்தா மறுத்துவிடுகிறான். சில வருடங்களுக்குப் பின்பு நந்தாவைத் தேடி மறுபடியும் வன்னிக்கு வரும் சந்தியாவுக்கு விடுதலைப் புலிகளின் அலுவலகத்திலிருந்து நந்தா இராணுவத்தினரால் கொல்லப்பட்டுவிட்டான் என்ற செய்தி தெரிவிக்கப்படுகிறது. இறுதிக் காட்சியில் சந்தியா நொந்து நிற்கும் போது திரைக்கதையில் ஒரு திடுக்கிடும் திருப்பம் ஏற்படுகிறது. இறந்து போனதாகச் சொல்லப்பட்ட நந்தா எங்கிருந்தோ எப்படியோ உயிருடன் வருகிறான். காதலர்கள் ஒன்று சேர்கின்றனர். இதுதான் ஈழத் தமிழர்களின் வாழ்வைப் பற்றிப் போரைப் பற்றி ஜான் எழுதிய கதை. இந்த ஓட்டைக் கதையை உருவாக்குவதற்காக ஈழத்தீவு யுத்தத்துக்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நான்கு பேர் வேறு ஜானோடு சேர்ந்து மன்னடையைப் போட்டுக் கச்கினார்களாம்.

ஒன்றை மணிநேரம் ஓடக்கூடிய ஆணிவேர் திரைப்படத்தில் இந்தக் காட்சிகள் முப்பது நிமிடங்களை எடுத்துக்கொள்ள மிகுதி ஒரு மணி நேரத்திற்கு இந்திய அமைதிப் படையினரால் பிரம்படி ஒழுங்கையில் நாற்பது அப்பாவிப் பொதுமக்கள் செயின் பலளாக் கால் நெரித்துக் கொல்லப்பட்ட, பாடசாலை மாணவி கிருஷாந்தி சிறிலங்கா இராணுவத்தினரால் பாலியல் வல்லுறவு செய்து கொல்லப்பட்ட, 1995 வருடத்தைய யாழ் இடப்பெயர்வு ஆகிய மூன்று உண்மை நிகழ்வுகளையும் அடியொற்றிய மூன்று துண்டு துண்டான் காட்சிகள் திரையில் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இந்த மூன்று காட்சிகளும் திரைக்கதைக்கு - அப்படி ஒன்றிருப்பதாக வைத்துக் கொண்டால் குறிப்பான தொடர்புகள் இல்லாதவாறு தனித்து நிற்கின்றன. இந்த மூன்று துண்டுகளாலும் ‘மனிதாபிமானி’ நந்தாவுக்கும் தேவையேயில்லாமல் குற்றவனர்வில் தத்தளிக்கும் சந்தியாவுக்கும் ஏற்படும் மோதலாலும் காதலாலும் செய்யப்பட்ட திரைப்படத்தைத் தான் தமிழிழூத் திரைத்துறையின் சாதனை எங்கிறார்கள் நமது விமர்சகர்கள்.

உண்மை நிகழ்வுகளை அடிப்படையாக வைத்து எடுக்கப்பட்ட அந்த மூன்று துண்டுகளும் தான் ஆணிவேரைத் தாங்கிப் பிடித்து நிற்கின்றன. ஆணிவேரை உருவாக்கியவர்களினதும் அதைக் கொண்டாடும் விமர்சகர்களதும் இலக்கு இராணுவ அட்சேயங் களைக் காட்சி வழியாகப் பார்வையாளர்களிடம் கொண்டு சேர்ப்பதாகவேயிருக்கின்றது. ஆனால் மிக மோசமான திரைப்பட உருவாக்கக் குழு அந்த உண்மை நிகழ்வுகளின் துயரப் பரிமாணங்களைச் சிதற்றித்திருக்கிறது. இரத்தமும் தசையுமான

திரை நேர்த்தியற் கலையால் மலினப்படுத்தியிருக்கிறது என்றே நான் கருதுகிறேன். திரைக்கலை ஜொவிக்கும் செழிக்கும் என்ற விவாதங்களுக்கும் நாம் இறங்கிய பிறப்பாடு எம் தயரங்களை மட்டுமே முன்னிருத்தி நாம் திரைப்படத் கலை பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்க முடியாது. கோல்லப்பட்ட எங்கள் மக்களின் பெயரால் மட்டுமே ஒரு அரைக்குறைத் திரைப்படத்துக்கு நாம் அங்கோரம் வழங்கிவிட முடியாது.

இண்மை நிகழ்வுகளைச் சொல்வதால் மட்டுமே ஒரு சிறந்த திரைப்படத்தை உருவாக்கிவிட முடியாது. யுத்தத்தின் பல்வேறு அரசியற் பரிமாணங்களையும் பகுத்துப் பார்ப்பதற்கு நன் அரசியற் பார்வைகளும் மனித உணர்வுகளுக்குள் ஆழச் சென்று ஊட்டுருவும் பண்டிப்பு நட்புமும் இல்லாமல் வெள்ளைத் திரை முழுவதும் சிவியஸ் சாயத்தை அளிவிசிறி, நிமிடத்துக்கு நிமிடம் திரையில் வெடிகுண்டுகளை வெடிக்க வைத்துக் கருக்கு மறுக்காக இராணுவ வாகனங்களை ஓட்டிவிட்டு யுத்துப் பின்புலத்தைக் கொண்டுவந்தால் திரையில் கலை வராது, புகைதான் வரும். ஒரு இழை வீட்டில் வீட்டியோப் படம் பிடிப்பவரின் பாத்திரத்தைத் தான் இந்தத் திரைப்படத்தைப் பொறுத்தவரையில் இயக்குநா ஜான் வகித்திருக்கின்றார். ஒரு மரணச் சடங்கு வீட்டியோக் கொப்பியை ஒரு கலைப் படைப்பென்று நீங்கள் ஒத்துக்கொள்வீர்களா?

இந்தச் சின்னஞ்சு சிறு திரைக்கதையிலும் பெருத்த தருக்க வழக்கள் கிடக்கின்றன. முற்பகலில் இராணுவத்தினரால் கொண்று புதுதக்கப்பட்ட பள்ளி மாணவி சிவசாந்தியின் உடல் அன்று பிற்புறவேயே தோண்டி எடுக்கப்படுகிறது. இராணுவத்தினரால் சிலா விச் சுடப்பட்ட நாயகன் இறுதிக் காட்சியில் எந்தத் தருக்கமுமில் வாயம் உயிர்தெழுந்து வருகிறான். செத்தவன் பிழைத்து வந்ததைக் கூட நூப்பாம். ஆனால் உயிருடன் வண்ணிக்குள்ளேயே இருக்கும் முதுக்குவர் நந்தாவை இறந்துவிட்டான் என்ப் புலிகளின் அலுவலகம் அறிவிப்பது ஆகப் பெரிய ஓட்டடை. பிரான்ஸில் எங்கோ ஒரு புந்தரான கொசன்னில்லில் இருக்கும் ஒரு தமிழர் புலிகளுக்குப் பிரான்ஸில் கூப்பம் கொடுத்தாரா? இல்லையா? என்ற விபரங்களைக் கூட ரூபாய் சுதம் பிச்காமல் கோண்டாவில் நந்தவனத்தில் திரட்டி வைத்திருக்கும் புலிகளின் அலுவலகம் ஒன்றிலிருந்து ஊராறிந்த மருத்துவரான நந்தாவைப் பற்றிய தவறான தகவல் திரைக்கதையில் எங்களைத் திடுக்குற்றச் செய்வதற்காக மட்டுமே வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த சினரைப்படத்திலும் அரசியல் பேசப்படுகிறது. ஆனால் சிறு கெல்வநாயகம் காலத்து அரசியல், சமுத் தமிழர்களின் தயர்களைத் தெய்வத்திடம் முறையிடும் சாக்கில் கதை நாயகன்

இந்தியாவிடம் முறையிடுகிறான். காதலியிடம் பேசும் சாக்கில் நாங்கள் இணைந்திருக்க வேண்டும் என்று இந்தியாவிடம் மன்றாடுகிறான். கடந்த முப்பது வருட சமுத்துக்கும் இந்தியாவிட்டு மான் அரசியல் வரலாற்றிலிருந்து இவர்கள் நுன் அரசியற் பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்ளத் தவறியிருக்கலாம். ஆனால் பட்டறிவு கூவா நமது விமர்சகர்களைக் கொலிட்டு விடும்? ஒரு படம் முழுவதும் தொடரும் குண்டுச் சுதந்திகளும் அதைப் பின்தொடரும் இடைவிப்பாத போலை செய்யப்பட்ட ஒப்பாரிகளும் கதாநாயகன் பேசும் “நாங்கள் பூண்ணல்லப் புலிகள்” போன்ற நாடகபாணி வசனங்களும் நமக்கு புலிகளின் இரண்டு ஒளிசீக்கக் கொப்பிகளை ஒரே நேரத்தில் பார்த்த ஆயாசத்தைத் தான் தருகின்றனவேயாழிய அவை கலை அனுபவத்தோலோ மன எழுச்சியையோ நம்மிடம் உருவாக்கி விடுவதில்லை. திரையில் கிருஷாந்தியை இராணுவத்தினர் இழுத்துச் செல்லும் போது திரையங்கில் எனக்குப் பின்னாலிருந்த ஒரு பெண்மணி கொண்டார்: “உவள் கோவங்களில் நடிக்கிற பெய்டை”

ஒரு கிராம் கந்தகமும் திரையில் வெடிக்காமலேயே திரையில் ஒரு துளி இரத்தமும் சிந்தாமலேயே இரைச்சலும் புகையும் இல்லாமலேயே கலை அமைதியுடன் போரின் துயர்த்தையும் கொடுரத்தையும் திரையில் சொல்ல முடியாதா? என்று கேட்டால் உலகச் சினிமா விமர்சகர்கள் சார்வி சப்பிளின் The Dictator தொடங்கி ரொபர்டோ பெனினியின் The Tiger And The Snow வரை சிறப்பான் உதாரணங்களைத் தருவார்கள். நாம் அவ்வளவு தாரத்திற்கெல்லாம் போக வேண்டியதில்லை. நம் கோதா மொழித் திரைப்படமான புரவுந்தகளுவர் (பார்ன்ஸமியில் இருன்) இதைச் சாதித்திருக்கிறது.

மூப்பன் அரிசிச் சோற்றையும் சம்பலையும் தவிர வாழ்வில் வேண்டந்த கங்களையும் அனுபவித்திராத வறிய விவசாயிகளும் விறகு வெட்டிகளும் வாழும் நாற்றுக் கணக்கான சிங்களக் கிராமங்களைப் போன்று தான் வண்ணிலூராயி சீவிக்கும் உலர்வலயக் கிராமமும். அவர் முற்றாகப் பார்வையிழந்த சிழவர் ஆனாலும் ராங்கிக்காரக் சிழவர். அவரின் பார்வையின்மையைக் குறித்து எவரும் அனுதாபப்படுவதைக் கூட அவர் விரும்புவதில்லை. சிழவரின் ஒரே மகன் பண்டார இராணுவச் சிப்பாயாக வட்கு யுத்த முனையில் இருக்கிறான்.

வழியிலேயே இறக்கிவிட்டு அந்த வாகனத்துக்கு வழிகாட்டிக் கிழவரின் குடிசைக்கு அழைத்து வந்தான். வாகனத்தைக் கண்டவுடனேயே கிழவரின் இளைய மகள் அழைத் தொடங்கிவிட்டாள். அவன் தனது அண்ணன் எந்த நேரத்திலும் யுத்த முனையில் கொல்லப்படக் கூடும் என்ற அச்சத்துடன் மரணச் செய்தியை எதிர்பார்த்தவாறே இருந்திருக்க வேண்டும். வாகனத்திலிருந்து இலங்கையின் தேசியக் கொடியைப் போர்த்திய ஒரு சவப்பெட்டி இறக்கப்பட்டுக் குடிசைக்குள் கொண்டு செல்லப்பட்டது. கிழவரின் மூத்த மகள் தனது தம்பியின் முகத்தைக் கடைசித் தடவையாகப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று கொண்டாள். ஆனால் சவப் பெட்டியை மூடி இராணுவ முத்திரையிடப்பட்டிருப்பதால் சவப்பெட்டியைத் திறக்க அதிகாரிகள் மறுத்து விட்டார்கள்.

மரணச் சடங்குகள் மூடிந்து சவப்பெட்டியைப் புதைத்ததற்கு மறுநாள் பண்டாரவிடமிருந்து கிழவருக்கு ஒரு தபால் வந்தது. அந்தக் கடிதத்தில் பண்டார தான் விரைவில் விடுமுறையில் ஊருக்கு வரவிருப்பதாகவும் அந்த விடுமுறையிலேயே தங்கையின் திருமணத்தை நடத்தி வைப்பதாகவும் அத்திவாரத்தோடு மட்டும் நின்று போய்விட்ட வீட்டைக் கட்டி மூடிந்து விடலாமென்றும் பண்டார எழுதியிருந்தான். இப்போது கிழவர் பண்டார இறக்க வில்லை என நம்பினார். அந்தக் கடிதம் பண்டார இறப்பதற்கு முன்பு எழுதிய கடிதம் என்று மற்றவர்கள் சொன்னார்கள். கிழவர் அதை அந்தக் காதால் கேட்டு இந்தக் காதால் விட்டுவிட்டு வரவிருக்கும் தன் மகனுக்காகச் சந்தையில் சட்டை வாங்கிப் பாதுகாத்து வைத்தார்.

பண்டாரவின் மூன்றாவது மாத நினைவை அனுட்டிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளில் இறங்கிய கிராமத்தின் புத்த பிக்கு கிழவரைத் தேடி வந்தார். பண்டார எங்கள் கிராமத்தின் வீரநாயகன் என்பது பிக்குவின் நிலைப்பாடு. பண்டார இறக்கவே இல்லையென்பது கிழவரின் நிலைப்பாடு. இறக்காதவனுக்கு நினைவு நாள் அனுட்டிப்பது முறையல்ல என்று கிழவர் சொல்லிவிட்டார். இறந்த இராணுவ வீரனின் குடும்பத்துக்கு ஒரு இலட்சம் ரூபாய் வரையில் அரசால் இழப்பீட்டுத் தொகை வழங்கப்படும். அந்தத் தொகையைக் கிழவருக்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதில் கிராம அதிகாரி அதீத அக்கறை காட்டினார். ஏனெனில் கிழவரின் குடும்பம் கிராம அதிகாரியிடம் வீடு கட்டுவதற்காகக் கடன் வாங்கியிருந்தது. இனி வீடு கட்டப்படப் போவதுமில்லை. இறந்தவன் உயிர்க்கப் போவதுமில்லை. எனவே வரவிருக்கும் இழப்பீட்டுத் தொகையிலிருந்து தனது கடனை அறவிடுவதற்குக் கிடைத்த நல்ல சந்தர்ப்பத்தைக் கிராம அதிகாரி நமுவ விடுவதாயில்லை.

இழப்பீட்டுத் தொகையைப் பெறுவதற்கான படிவத்தில் கையெழுத்திடுமாறு கிராம அதிகாரி கேட்ட போது கிழவர் மறுத்து விட்டார். என் மகன் பணத்துக்காக இராணுவத்துக்குப் போக வில்லையென்று கிழவர் ராங்கி வேறு பேசினார். கிழவரின் இளைய மகளின் காதலனோ வறுமையிலிருந்து மீளவதற்காகத் தனது மச்சானைப் புதைத்த குழியில் புல முளைப்பதற்கு, முன்னதாகவே இராணுவத்தில் சேர்வதற்கு முடிவு செய்து விட்டான். கிழவரின் குடும்பத்தினருக்குப் பண்டாரவின் நினைவு தினத்தில் சடங்குகள் செய்யும் தானம் வழங்கவும் பணம் தேவைப்பட்டது. அவர்கள் இழப்பீட்டுத் தொகை விண்ணப்பப் படிவத்தில் கையெழுத்திடுமாறு கிழவரை நெருக்கினார்கள். கிழவரின் மூத்த மகள் “அப்பாச்சி! எங்களுக்கும் தமிழி மீது நேசமிருக்கிறது ஆனால் இறந்தவன் திரும்பி வரப்போவதில்லை” என்றாள்.

ஒரு பவர்ணாமி மூன்னிரவில் கிழவரின் குடிசையின் முற்றத்தில் இராணுவச் சப்பாத்துக்கள் நடந்து வரும் ஓசை கேட்டது. தனது மகள் தான் திரும்பி வந்துவிட்டான் எனக் கிழவர் ஒரு கணம் நினைத்திருக்கக் கூடும். ஆனால் வந்தவர்கள் பண்டாரவோடு கூடப் பணியாற்றிய இராணுவ வீரர்கள் இருவர். அவர்கள் பண்டாரவின் சக இராணுவ வீரர்களிடையே பண்டாரவின் நினைவு நாள் சடங்கு களஞ்காகச் சேகரிக்கப்பட்ட சிறுதொகைப் பணத்தைக் கிழவரின் மூத்த மருமகனிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போனார்கள். இப்போது கிழவர் கொஞ்சம் ஆடித்தான் போயிருக்க வேண்டும். தன் மகள் உயிருடன் இருக்கிறான் என்ற கிழவரின் அழகான நம்பிக்கையை வந்துசென்ற பண்டாரவின் சக வீரர்கள் அசைத்திருக்கக் கூடும். அந்த ராங்கிக்காரக் கிழவர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

தோளில் மண்வெட்டியுடன் தட்டுத் தடுமாறி நடந்து சென்ற கிழவர் தன் மகளைப் புதைத்த இடத்தைத் தோண்ட ஆரம்பித்தார். அவரின் மகள்களால் அவரைத் தடுக்க இயலவில்லை. கிழவரின் வெராக்கியத்தைக் கண்ட இளைய மகளின் காதலன் கிழவரிட மிருந்து மண்வெட்டியை வாங்கித் தானே புதை குழியைத் தோண்டி னாள். அவன் சவப்பெட்டியைத் திறக்க முன்பாக அங்கே கூட்டின்ற கிராமவாசிகளிடையே நின்றிருந்த சிறுவர்களனாயும் குழந்தைகளாயும் தாரப் போகச் சொன்னான். சவப்பெட்டியின் மீதிருந்த அரசாங்க முத்திரையை அவன் உடைத்துச் சவப்பெட்டியைத் திறந்த போது உள்ளே இரண்டு காய்ந்த வாழைமரத் துண்டங்களும் ஒரு கல்லும் மட்டுமேவிருந்தன.

அந்த மரத் துண்டங்களைத் தடவிப் பார்த்த வன்னிலூராமிக் கிழவரின் முகம் ஒளிரத் தொடங்கியது. ஏர்னாஸ்ட் ஹெமிங்வேயின் சந்தியாகோ கிழவரைப் போல இறுதியில் ‘பேய் மீன்களே அதைத்

தின்று கிட்டு ஒரு மனிதனைக்காட்டு கொண்டுவிட்டதற்கக் கானவு
மானுஷங்கள் என் வள்ளில்லாமிக் கிழவர் அரற்றவில்லை. அவர்
மறுபடியும் தன் அழகான் நம்பிக்கையோடு வாழுத் தொடங்கினார்.
கிராமத் துறைக்காரி என் சவப்படிடினையுத் திறந்திர்கள்? இனி எப்படி
அரசிடமிருந்து இழப்பிட்டுத் தொடக்கமைய பெற முடியும்? என்ப
புலம்பிக்கொண்டிருத்ததை யார் கவனித்தார்கள்?

பூர்வமந்த களுவரவின் இயக்குநர் பிரசனன் விதானகே ஒரு
திரைப்படத்துக்குரிய மரபான அனுகு முறையைகளை இந்தத்
திரைப்படத்தில் பிரக்ளாஸுரவாகத் தவிர்த்திருந்தார். குறிப்பாக
இசை முறை முழுவதுமாகத் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தது. பார்ஸவையாளர்
களைத் திரையாங்கிற்கு வரச் செய்வதற்கு பிரபலமான நடிகர்கள்
எனக்குத் தேவைப்பட்டார்கள் என ஆணிவேர் திரைப்படத்தின்
இயக்குநர் போல பிரசனன் விதானகே சொல்லவில்லை. ஜோ
அபே விக்ரமவைத் தவிர பூரவந்த களுவரவின் மிகுதி அத்தனை
நடிகர்களும் அபபேர்து தான் சுமேராவை முதன் முதலாகத்
கொண்டே அந்தப் பாவப்பட்ட கிராமத்தின் ஆண்மாவை ஒரு
வார்ஷிக சாட்டியது. வண்ணில்லாமிக் கிழவராக வரும் ஜோ அபே
விக்ரமவின் ஆற்றுக்கையை நான் எந்த வார்த்தைகளாற் சொல்ல?
An extordinary performance by veteran actor Joe Abeywickrama as Vanniyam
என்று World Socialist Website எழுதியது. முன்னமே
சிறந்த நடிகருக்கான தேசிய விருதை வென்றிருந்த ஜோ
இந்தப்படத்தின் மூலம் சிங்கபூர் திரைப்பட விழாவில் சிறந்த
நடிகருக்கான விருதை வென்றார். Amiens, Fribourg திரைப்பட
விழாக்களில் சர்வதேச விருதுகளை வென்ற பூரவந்த களுவர
இவங்கையில் அய்ந்து தேசிய விருதுகளையும் நான்கு 'சரசவைய
விருதுகளையும் குவித்தது.

விதான்கேயால் வெட்டொன்று தண்டு இரண்டாக விமர்சிக்க முடிகிறது புத்தத்தின் வறுமை வறுமையின் புத்தம் இரண்டையுமேயே கல்ல அமைதியும் ஒழும் திரைக்கலை மொழியின் அதிகப்பட்டச் சுத்தியத்து ஒழும் விதான்கே திரையில் கள்கிளால் எழுதிச் செல்கிறார் செல்லாவற்றிற்கும் மேலாக புத்த களத்தின் மூணவரிசையில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒன்றொரு சிறில்லையாப் பட்டஞ்சானும் இராணுவச் சீருடை போர்த்திய ஓர் ஏழை விவசாய இனங்களே என்ற அரசியற் செய்தியை அவர் கண்ணால் எழுதிச் செல்கிறார் எழுதி வருவதைப்பற்றியும் பாட விவரமாகக் கூறுகிறேன் III வகுப்பு முறைகளைக் கால்க்குடிக்க விரிவான் 1997ல் வெறும் 80,000 டொலர்கள் செலவில் மட்டுமே தயாரிக்கப்பட்ட புறவுந்த களுவர இலங்கை அரசால் தன் செய்யப்பட்டது சிறில்லை இராணுவத் துறையைக் கொச்சைப்படுத்தியின்னார் என்ன தேசிய திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தாலும் கவர்ச்சரா அலுவல்கள் அமைச்சராலும் பிரசன்ன விதான்கே மீது பழி சம்தந்தப்பட்டது தன்னு திரைப்படத்தின் பிதான் தட்டையை நீக்குமாறு விதான்கே தேசிய திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்துக்கு எதிராக வழக்குத் தொடர்ந்தார். விதான்கேயின் ஒரு வருட இனைவிடாத சட்டப் போர்ட்டத்திற்குப் பின்பாகத் தன் விலக்கிக் கொண்ணப்பட்டது பொர்வையாளர்களாலும் விமர்சகர்களாலும் கொண்டாடப்பட்ட புறவுந்த களுவர சிங்களத் திரைப்படத் துறையில் கருத்து ரதியாகவும் வடிவீதியாகவும் புதியதொரு அத்தியாயத்தைத் தொடக்கி வைத்தது.

பரவுந்த களுவரவைத் தொடர்ந்து யுத்தத்தையும் இன்ட புகைமைச்சளையும் பண்பாட்டு அடிப்படைவாதங்களையும் பாலியன் மேலாதிக்கங்களையும் தீவிர விசாரணைக்குட்படுத்தும் நேரத்தியான கலாபூர்வமான திரைப்படங்களைச் சிங்களத் திரைத்துறையின் இளைய இயக்குநர்கள் உருவாக்கத் தொடாங்கினார்கள். இந்தப் புதிய அளவில் தோன்றிய இயக்குநர்களில் பிரசன்ன விதான்தே அர்சோக்க ஹந்தகம, மஹாவஞ்சவெல், விழுக்தி ஜெயசுந்தர் நால்வரையும் அதீத அரசியல் பிரக்ஞஞ்சியவர்கள் என்கிற அடையாளப்படுத்துகிறார் ஹரிஹராஷாமா. இவர்கள் நால்வரையும் பயங்கரவாதத்தின் புதிய பிரதிநிதிகள் என்றாராம் இராணுவத்தைப் பதித்து சுரத் வீரசேகர.

இந்த வரிசையில் உருவாக்கப்பட்ட சோமரத்ன தலைநாயக்கேள்வியில் கரோஜா, புஞ்சி கரங்களை ஆகிய இரு திரைப்படங்களைத் தவிர்த்து அசோக்க, ஷந்தகமவின் மே மஹே ஷந்தய, தன் துரேவன் பியபானன் பிரகணன் விதான கேள்வி இரு மத்தியம் விழுக்கி ஜெயசந்தரவின் கலங்க எனு பினிஸ் மற்றவெவ்விலின்

'சது களு சலும் அனு' ஆகிய எல்லாப் படங்களுமே அரசினதும் சிங்கள இனவாதிகளினதும் கலாசார அடிப்படைவாதிகளினதும் மூர்க்கமான எதிர்ப்பை எதிர்கொண்டன. இனவாதிகளும் கலாசார அடிப்படைவாதிகளும் திரையரங்குகளில் வன்முறையில் இறங்கியதால் காட்சிகள் இடைநிறுத்தப்பட்டன. இந்தத் திரைப் படங்களின் இயக்குநர்கள் தேசப்பற்றற்றவர்கள் எனப் பொதுப்புத்தி சார்ந்த ஊடகங்கள் எழுதின.

வேறு
பா
ச
த
தி
30

சிங்கள மக்கள் யுத்தத்தால் எதிர்கொள்ளும் அழிவுகளையும் நெருக்கடிகளையும் மிகுந்த பொறுப்புணர்வோடும் அரசியற் பிரக்ஞங்களும் சித்திரிக்கும் இந்த இயக்குநர்கள் யுத்தத்தின் காங்களுக்குள் மோசமாகச் சிக்கிக் கீர்தியும் தமிழ் மக்களைத் தங்கள் திரைப்படங்களில் எப்படிப் பார்க்கிறார்கள்? அவர்கள் கூடிய வரையில் தமிழ் மக்களின் வாழ்வுக்கு அப்பாலேயே தங்கள் திரைக்களன் களை அமைத்துக்கொள்கிறார்கள். மிகவும் கலையாளருமை வாய்க் கப்பெற்ற இந்தக் கலைஞர்கள் தங்களுக்கு நேரடி அனுபவமற்ற தமிழ் வாழ்க்கைப் பரப்புக்குள் நுழைவதைப் பிரக்ஞாபுரவமாகவே தவிர்த்துக் கொள்கிறார்கள் என்றுதான் தோன்றுகிறது. அப்படி நுழைந்த ஓரிரு தருணங்களில் ('மே மஹே சந்தய், 'சரோஜா') தமிழ் அரசியல் பண்பாட்டுக் கூறுகளிலுள்ள அவர்களின் பயிற்சியின்மையை ஒரு தமிழ்ப் பார்வையாளராக நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் வியக்கத்தக்க முறையில் பிரசன்ன விதானாகே 'இரு மத்திமயில் இந்த அபாயத்தையும் தாண்டியிருக்கிறார். இந்தக் திரைப்படத்தில் அவர் சித்திரித்த வடபுலத்திலிருந்து புலிகளால் தூர்த்தப்பட்ட முசலீம் மக்களின் இடப்பெயர்வு ஆணிவேரில் சித்திரிக்கப்படும் 1995 யாழ் இடப்பெயர்வை விட ஆயிரம் மடங்கு நேர்மையுடன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தப் புதிய தலைமுறை இயக்குநர்களின் திரைப்படங்களின் மீது சிங்கள அடிப்படைவாதிகளால் வைக்கப்படும் இன்னொரு குற்றச்சாட்டு இவர்கள் பாலுறவு சார்ந்த காட்சிகளை மிகவும் வெளிப்படையாகச் சித்திரிக்கிறார்கள் என்பதாகும் குறிப்பாக 'மே மஹே சந்தய், 'சலங்க எனு பினிஸீ' ஆகிய படங்களில் வரும் வெளி வெளியான பாலுறவுக் காட்சிகள் சர்வதேசப் பார்வையாளர்களைக் குறிவைத்து உருவாக்கப்பட்டதா என அவர்கள் கேள்வி எழுப்பினார்கள். ஆனால் எனக்கு வேறொரு கேள்வியிருக்கிறது.

நம்மைப் போலவே நிலப்பிரபுத்துவப் பண்பாட்டு மதிப் பிடிகளுக்குள்ளும் இறுக்கமான மத ஒழுக்கவியல்களுக்குள்ளும் கட்டுப்பட்டிருக்கும் சிங்களச் சமூகத்துள்ளிருந்து சருத்திலும் காட்சியிலும் பாலியல் ஒழுக்கவியல் மதிப்பிடுகளைத் தூக்கியெறியும் வல்லமையைச் சிங்களச் சினிமா எங்கிருந்து பெற்றது? நமது தமிழ்

சமூகம் 'கற்பிற் சிறந்தவள் கண்ணகியா? மாதவியா?' என்ற கட்டத்தையே இன்னும் கடக்கவில்லையே! இந்தப் பாலியல் ஒழுக்க மதிப்பிடுகளைச் சிதைக்கும் போக்கு சிங்களச் செலத்துறையின் பொதுப் போக்கல்ல என்றபோதும் கூடக் குறிப்பான சிங்களச் செலங்களின் இடதுசாரியப் பின்புலமும் நுண் அரசியல் அறிதல் களும் கலசத்தனமும் இவற்றைச் சாதித்திருக்கின்றன.

இந்தக் கூர்மையான அறமும் கலக மனமும்தான் இனவாதத்தின் தலைநகரில் நின்று தமது சொந்த இனத்தைச் சேர்ந்த இனவாத அரசியல் சக்திகளுக்கு எதிராகவே அவர்களைக் குரல் எழுப்ப வைக்கின்றன. பரந்துபட்ட சிங்கள வெகுனவங்களுக்கும் இந்த யுத்தத்துக்கும் எதுவித்த தொடர்புகளும் இல்லையெனத் தமது கலைப் படைப்புகளால் அவர்களைச் சாட்சியம் சொல்ல வைக்கின்றன. 'புரஹந்த கஞ்சவர்வில் அந்தக் கிராமத்திலேயே புத்த பிக்கு ஒருவர் மட்டுமே யுத்தத்தின் ஆதரவாளராய்க் காட்டப்பட்டி ருப்பது இலங்கையின் அரசியல் குறித்த மிக நுட்பமான எடுத்துரைப்பு என்பார் விமர்சகி பியசீலி விஜேகுணசிங்க.

அசோக்க ஹந்தகம தனது மே மஹே சந்தய் திரைப்படத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது 'யுத்தம், இராணுவத்தின் தியாகம் என்பன தேசத்துக்காக, நாட்டு மக்களுக்காக என்ற வெற்று அரசியல் முழுக் கங்களை நான் என் படத்தில் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறேன். வேறு தொழில் கிடைக்காததாலேயே வறுமையைப் போக்குவுதற்காகப் பலர் இராணுவத்தில் சேருகிறார்கள். ஒரு இராணுவ வீரன் எதிரியிடமிருந்து போராடிக் கைப்பற்றப்படுவதாகச் சொல்லப்படும் அந்த நிலப்பரப்பில் அவனுக்கு எந்தவித ஆர்வமோ அக்கறையோ இல்லை. அரசியல் மேடைகளில் தீவிரமாகப் பேசப்படுகிற தேசியம் - தேசபக்த இராணுவம் என்பவையெல்லாம் மிகப் பெரிய பொய்கள்' என்கிறார்.

தேசியம், யுத்தம், கலையின் சமூகப் பாத்திரம் / கலகத்தனமை குறித்தெல்லாம் இதையொத்த நிலைப்பாடுகள் ஆணிவேர் திரைப்படத்துக்கோ ஆணிவேரரக் கொண்டாடும் விமர்சகர் கஞ்சகோ இருப்பதற்கான சிறு தடயம் கூட ஆணிவேரிலோ அதையொட்டி ஊடக வெளிகளில் கட்டியெழுப்பப்பட்ட உரையாடல்களிலோ இல்லவேயில்லை. 1970களிலேயே 'வாடைக்காற்று', 'பொன்மணி' போன்ற வித்தியாசமான திரைப்படங்களை உருவாக்கிய ஈழத்துக் கலைஞர்களின் கலைத் தொடர்ச்சி எந்த இடத்தில் அறுந்து போனது? ஈழத் தமிழ்க் கலைஞர்களின் சுதந்திரமான கலை இலக்கிய வெளிப்பாடுகளுக்குத் தடையாய் இருப்பவர்கள் யார்? 'தமிழ்முத்தில்' அரசியல் நேர்மையுடன் சிந்திக்கும் கலைஞர்களுக்கு முன்னால் சாவது, மெளனமாயிருப்பது, நாட்டைவிட்டு

31
வே
லை
க்கா
ரிகளின்
புத்தகம்

வெளியேற்றுக் கொண்ட முன்னு சாத்தியச்சங்கம் முடிந்தான் விட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளன? திரும்பவும் திரும்பவும் எழுப்பப்படும் இந்தச் சேவையினை செல்லாம் தீர்க்காரியத்தின் எதிரி கொண்டிருந்தால் நமது விமர்சகர்களிடமிருந்து “ஆண்வேர் தமிழ்முத்தகின் முதலாவது வெளித்தொடர்க்காணியம்” என்ற வாய்மத்து உத்திரங்களின்கூது

வெளியிலிருந்து வரும் இனவாதத்தை எதிர்த்து நிற்கும் அடே வேண்டியில் தனது சொந்த இனத்தைச் சேர்ந்த அரசியற் சுக்திகளின் இனவாதத்திற்கு மனித உரிமைகள் மீறலுக்கு எதிராகவும் பண்டிப்புக்கு உள்ளும் பண்டிப்புக்கு வெளியேயும் ரூப் கொடுத்து நிற்பதுதான் படிப்பாளிக்கு அம் அனால் நம் அணிவேர் திரைப்படங்கள் மூலம் சோ பரமாளின் கழுத்திலிருந்தே படம் எடுக்கிறார்கள். அவர்கள் கலை என்ற பெயரில் திரை முழுவதும் வெறுமனை படிலக்களை அடுக்கி வைத்துக் கொல்லப்பட்டவர்களின் பெயரால் குறிப்பான் அரசியலுக்கு வலுக் சேர்க்கவே முயலுகிறார்கள். மக்களின் கண்ணிரும் செந்திரும் கூட இவர்களுக்குத் தமது அரசியல் இருப்பை ஏற்றி செய்யும் மலிவான மூலப்பொருட் களே. திரையும் கலையும் இவர்களுக்கு வெறும் பிரச்சாரம் அல்லது வியாபாரம் தங்கள் இலக்குகள்ளு திறனவேற்றுவதற்காகக் கணக்களின் சிறுவர்களையும் கற்றினியிப் பெண்களையும் கூட்டு பலிதொடுக்கத் தயவுக்காதுவர்கள் கலையைப் பறிகொடுக்கவா தயங்கப் போகிறார்கள்.

**கோ
ட்ட
க்
ரி** கணவும் இவர்களுக்கு வெறும் பிரச்சாரம் அல்லது வியாபாரத் துங்கன் இலக்குகளை நிறைவேற்றுவதற்காகக் கணக்களில் சிறுவர்களையும் நற்பினிய பெண்களையும் கட்டி பளிக்காடுக்க, பங்காதுவர்கள் கணவுயட்ட பளிக்காடுக்கவா தழங்கப் போகிறார்கள்

கீர்த்தியென்று நமது நான்கள் உருவுகிறது கொண்டால் மேற்பற்றின் நிதிகளின் கலைஞர்களும் உள்ளனர். அதேவேளை அடியாழத்தில் சமித்தோடும் கலைஞர்களும் உள்ளனர். இந்த ஆழம் சமித்தோடும் கலைஞர்களின் வரிசையில் இருக்கவே நான் விரும்புகிறேன். ஏனெனில் மனிதர்பிமானம் உண்மை, நிதி என்பவற்றில் எப்போதுமே நான் பற்றிருத்தி கொண்டுள்ளேன் என்கிறார் பிரசன்ன விதானகே. கெடுகுடி சொற் கேள்வது என்கிற திரியும் என்றாலும் கூட நான் விதானகேயின் இந்தக் கூற்றை பூதியிலே திருப்பட்டக் குழுவினருக்குக் கூட்டுக்கர்ட்டு வேலை விரும்புகிறேன். பால்காலி கீர்த்தியென்று நான் விரும்புகிறேன், எனக் கீர்த்தியென்று நான் விரும்புகிறேன்.

பெரும் பிரதிகள் என்ற சொல்லி தமிழ்நாட்டின் முக்கிய பிரதிகள் என்று அறியப்படுகின்றன. இவ்வகைம் சுப்ரஸ் 2005, முனிஸிபல் மாவட்ட மனிதன் செப்ரம்ப 2006, அறாவ செப்ரம்ப 2001 என்று அழைகின்றன.

வசந்தத்தின் இடமுழக்கம்

ஒக்ரோபர் 21 எழுச்சியின் நாற்பதாவதை
வருட நினைவுகளஞ்ம் பாடங்களஞ்ம்

ஊர்களில் திரிகின்ற நாய்களும் தலையினரி
உள்வந்து போகுதெயே - கோவிலின்
உள்வந்து போகுதெயே - நாங்கள்
உங்களைப் போலுள்ள மனிதர்களாகசே
உள்வந்தால் என்சொல்லவேயே - கோவிலின்
உள்வந்தால் என்சொல்லவேயே
- கவாமி செம்மலை அண்ணலா

1. அது ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து அறுபத்தாறாம் வருடம் ஒக்ரோபர் இருபத்தோராம் நாள்! பத்து நூற்றாண்டுகளாக எல்லா வகையான கிழமீத்தேய மேலைத்தேய விடுதலைத் தத்துவங்களையும் தன் முன்னே மண்டியிட வைத்துத் தின்று செரித்துக் கழித்த கொடுர யாழ்ப்பாணத்துச் சாதியச் சமூகத்தை அசைப்பதற்காகக் கூட சன்னாகம் சந்தை மைதானத்தில் ஆயிரக்கணக்கான சாதியெழிப்புபு போராளிகள் அனிவகுத்து நின்றார்கள். அவர்கள் ‘சாதி அமைப்புத் தகரட்டும் சமத்துவ நிதி ஒங்கட்டும்’! ‘குறள் கண்ட தமிழ்மூருக்குகு கறள் கொண்ட பேணி!’ ‘ஆலயங்களைத் திறந்து விடு’! ‘இலங்கைக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி நீடுமி வாழ்க்!’ என்ற முழுக்கங்களை

எழுப்பியவாறே ஊர்வலமாக யாழ் நகரத்தை நோக்கி நகர்ந்தார்கள். போராட்டத்தை இலங்கைப் பொதுவுடமைக் கட்சி(சீனச் சார்பு) வடிவமைத்திருந்தது. இரண்டாயிரம் பேர்கள் வரையான தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்களைச் சேர்ந்த இளைஞர்களுடன் பொதுவுடமைக் கட்சியின் வாலிபர் இயக்கமும் போராட்டத்தில் இணைந்திருந்தது கேடானியல், கே.ஏ.கூப்பிரமணியம், வீரசந்தசாமி, ச.வே.சீனிவாசகம், டி.டி.பெரேரா, சிகா. செந்திவேல், சூடாமணி போன்ற பொதுவுடமைக் கட்சியின் தீவிர செயற்பாட்டாளர்கள் ஊர்வலத்திற்குத் தலைமை தாங்கி முன்னணியிற் சென்றார்கள்.

2. அப்போதைய டட்டி சேனநாயக்கவின் அய்க்கிய தேசியக் கட்சி அரசில் எஸ்ஜேவி.செல்வநாயகம், அ. அமிர்தவிங்கம் தலைமை யிலான தமிழரசுக் கட்சியும் இணைந்திருந்தது. தமிழரசுக் கட்சியின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவரான முதிருச்செல்வம் இலங்கை அமைச்சரவையில் உள்துறை அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றிருந்தார். ஊர்வலத்திற்கு முறைப்படி காவற்துறையிடம் அனுமதி பெற்றிருந்த போதும் தமிழரசுக் கட்சியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சிலரின் அழுத்தத்திற்குப் பணிந்து இறுதி நேரத்தில் காவற்துறை ஊர் வலத்திற்குத் தடை விதித்தது. எனினும் அரசு அடக்குமுறைகளுக்குப் பணியாத ஊர்வலத்தினர் தடையை மீறி யாழ்நகரத்தை நோக்கி முன்னேறியபோது காவற்துறை தனது காட்டுமிராண்டித்தனத்தை ஊர்வலத்தில் கட்டவிழ்த்துவிட்டது. முன்னணித் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டபோதும் பொலிசாரின் தடியடிப் பிரயோ கத்தால் வீதியிற் குருதியோடியபோதும் சாதியொழிப்புப் போராளிகள் கலைந்தோடவில்லை. அவர்கள் கட்டுப்பாட்டோடும் போர்க்குண்ததுடனும் காவற்துறையின் ஆயுத அரண்களைத் தகர்த்துக் கொண்டு தொடர்ந்து யாழ் நகரின் முற்றவெளியை நோக்கி முன்னேறினார்கள்.

3. அன்றை எழுச்சியைத் தொடர்ந்து பற்றிய தீயிற் தலித் மக்கள் அரசியற் களத்திற் புதுதெழுச்சிகளைப் பெற்றார்கள். திறக்கப்படாத ஆலயங்களின் முன்னாலும் தேனீர்க் கடைகளின் முன்னாலும் பட்டினிப் போராட்டங்களும் மறியல்களும் ஒருப்பும் நிகழுத் தொடர்ச்சியாகத் தலித் போராளிகள் அடித்த அடியில் வீசிய ஏறிகுண்டுகளில் மெல்ல மெல்ல யாழ்ப்பாண வெள்ளாளர்களின் கோயிற் கதவுகளும் தேனீர்க் கடைக் கதவுகளும் பாடசாலைப் படலைகளும் திறக்கத் தொடங்கின. சங்காணைப் பகுதிகளில் ஆயுதங்களைத் தாங்கித் தலித் இளைஞர்கள் சாதி வெறியர்களிற்கெதிராகக் கிளர்ந்துதெழுந்தபோது யாழ்ப்பாணத்து ஆதிக்க சாதிகளின் அரசியற் பிரதிநிதிகளான தமிழரசுக் கட்சியும் தமிழ்க் கொங்கிரசும் 'சங்காணை ஷங்காயாக மாறிவிட்டது அங்கே

கொம்யூனிஸ்டுகள் மக்களைக் கிளர்ச்சிக்குத் தூண்டிவிடுகிறார் களென் ஓலமிட்டனர். ஆற்றாத கட்டத்தில் தந்திரத்துடன் குழந்த வாறே தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கத்துடன் பேச்சு வார்த்தைகளுக்கு இறங்கி வந்தார்கள். இறுகிய சாதிக் கோட்டையை அசைத்துக் குறிப்பிடத் தகுந்த சில உரிமைகளைத் தலித் மக்கள் வெற்றிகொள்வதற்குத் துவக்கமாய் அமைந்த ஒக்ரோபர் எழுச்சியின் நாற்பதாவது நினைவு வருடமிது.

4. ஒக்ரோபர் எழுச்சியை ஒட்டி உருவான சாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டங்களை வழி நடத்திய சிந்தனையாளர்களில் முக்கியமானவரான தங்கவடிவேல் மாஸ்ரர் 2003ம் வருடம் ஈழத்திலிருந்து பிரான்ஸிலிருக் கொட்டுக்கொட்டு அவரை மய்யப்படுத்தித் தோழர் களால் ஒரு சிறிய கருத்தரங்கு பாரிஸில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. கருத்தரங்கில் உரையாற்றிய அவர் ஈழத்துச் சாதியைப் படிமுறைகள், வழுமைகள், ஒடுக்குமுறைகள், சாதியத்தை எதிர்த்துத் தோன்றிய அமைப்புகள், போராட்டங்களென்று விரிந்த தளத்தில் காத்திரமான தோர் உரையை நிகழ்த்தினார். எனினும் அவரின் உரை ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து எழுபதுகள் வரையான வரலாற்றுடனேயே நின்று விட்டது. பின் தொடர்ந்த கவந்துரையாடவின்போது தங்கவடிவேல் மாஸ்ரரிடம் ஒரு தோழர் “நீங்கள் எழுபதுகளுக்குப் பின்திய தலித் மக்களின் போராட்டங்கள் குறித்தோ சாதிய ஒடுக்குமுறைகள் குறித்தோ ஏன் பேசவில்லை? முப்பது வருடங்களாகத் தொடரும் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்குப் பின்பாக ஈழத்தில் சாதியம் எப்படியிருக்கிறது?” என்ற கேள்விகளை எழுப்பினார். அந்த இரு முக்கியமான கேள்விகளுக்கும் சேர்த்துத் தங்கவடிவேல் மாஸ்ரரும் ஒரு அதி முக்கியமான பதிலை இவ்வாறு சொன்னார்: “எனக்கு இப்போது எழுபத்தியிரண்டு வயதாகிறது, என்றாலும் கூட எனக்கு இன்னமும் உயிர் மேல் ஆசையிருக்கிறது, நான் இந்தக் கருத்தரங்களைத் தொடர்ந்து புதித்துக்கொண்டு மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்திற்குத்தான் செல்லவேண்டியிருக்கிறது.”

5. தங்கவடிவேல் மாஸ்ரரின் பதிலை விளங்கிக்கொள்வதில் அறிவு நாணயம் உள்ளவர்களுக்குச் சிரமமேதும் இருக்காது. இன்றைக்கு ஈழத்தில் குறிப்பாகத் தமிழ்மீது விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசங்களில் தலித் அரசியலைப் பற்றி மட்டுமல்ல வேறொன்று அரசியலைப் பற்றியும் யாரும் எதுவும் பேசவிட முடியாது. மக்களின் கருத்துச் சுதந்திரமும் அரசியற் சுதந்திரமும் புலிகளால் முற்றாகத் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன. முசலீம்களுக்கான அரசியல் இயக்கம், தலித்துக்களுக்கான அரசியல் இயக்கம், தொழிற்சங்கங்கள், இடதுசாரி அமைப்புக்கள் என்று ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் அரசியலைப் பேசும் எவ்வகும் ஈழத்துப் பரப்பில் கடந்த இருபது

வருடங்களாகவே இடமில்லை. முசலீம்கள் வடக்கிலிருந்து முற்றாகத் துரத்தப்பட்டுக் கிழக்கில் கொத்துக் கொத்தாகக் கொன்று குவிக்கப்பட்டார்கள். அண்ததுத் தொழிற்சங்கங்களும் புலிகளால் நிரமுலமாக்கப்பட்டுத் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களான எஸ்.விஜயானந்தனும் வினாமலையும் படுகொலை செய்யப் பட்டார்கள். மனித உரிமைகளுக்கான வெகுசன இயக்கத்தின் தலைவர் ரி. இராஜகந்தரமும் கடத்திச் செல்லப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டார். பொதுவுடமைக் கட்சியின்(மா.வெ) முன்னணிச் செயற்பாட்டாளரான சிதுரைசிங்கம் சங்காளனயில் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டார். ஒக்ரோபர் எழுச்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரும் முத்த இடதுசாரியுமான கே.ஏ. கப்பிரமணியம் மீதும் கொலை முயற்சி நிகழ்த்தப்பட்டது. எல்லாவித சமூக ஒடுக்குமுறைகளையும் தமிழ்த் தேசியத்தின் பேரால் சகித்துக்கொள்ளுமாறும் பொறுத்துப் போகுமாறும் தமிழ்த் தேசியவாதம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிற்கு ஆயுதமுனைகளில் எச்சரிக்கை செய்கிறது.

6. ஈழத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மூன்றிலொரு பங்கினரான தலித் மக்களைத் தமிழ்த் தேசியத்தை நோக்கி இழுப்பதற்காக என்பது களின் முற்கூறுகளில் தமிழ்த் தேசிய இயக்கங்கள் 'சாதியோழிப்பு தமிழ்த் தேசிய விடுதலையிலேயே சாத்தியமாகும்' என்ற பரப்புரையில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தன. தலித் சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்காக இயக்கிக்கொண்டிருந்த திருவள்ளுவர் மகாசபை போன்ற ஓரிரு சிறு தலித் அமைப்புகளும் இயக்கங்களால் மௌனமாக்கப்பட்டன. என்பதுகளில் அடித்த தேசியவாத அலையும் இயக்கங்களின் கைகளிலிருந்த ஆயுதங்களும் இவற்றைச் சாதித்தன. புதிய நிலமை களை மதிப்பீடு செய்த கே. டானியல் 'குறைந்தபட்சம் முதலில் வட பிரதேசத்தில் மட்டும் தனி இராச்சியம் அமைப்பதெனினும் தனியாக யாழ்ப்பானப் பிரதேசத்தில் உள்ள 7,92,246 தமிழர்களில் மூன்று இலட்சம் அாவர்ஸ் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் ஒழுபுதலைக் கூடப் பெற்றுவிட முடியாது' என்றார் (டானியல் கடிதங்கள் பக்: 107). ஆனால் டானியலின் மதிப்பீடு அப்போதைக்குப் பொய்த்துப்போனது. தலித் அரசியல் என்ற தனித்துவமான அரசியல் நிலைப்பாடு ஏதும் ஈழத்தில் அறியப்பட்டிருக்காத அந்தக் காலகட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோர்களின் அமைப்பான சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை செயலற்றுப் போயிருந்ததாலும் தலித் மக்கள் மத்தியில் ஆழமாக வேறுந்றியிருந்த இலங்கைக் கொழுப்புள்ளிட்ட கட்சி (ருஷ்ய சார்பு), வங்கா சமசமாஜக் கட்சி ஆயியவற்றின் சிங்கள இனவாதப் போக்குகளாலும் எழுபதுகளில் சீனச்சார்புக் கொழுப்புள்ளிட்ட கட்சியும் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கமும் உள் முரண்பாடுகளால் சிதறிப்போயிருந்ததாலும்

கொதிப்பும் சலிப்புமடைந்திருந்த அரசியல் உணர்மை பெற்றிருந்த ஆயிரக்கணக்கான தலித் இளைஞர்கள் தம்மை விடுதலை இயக்கங்களில் இணைத்துக்கொண்டார்கள். ஆண்டாண்டு காலச் சாதிய ஒடுக்குமுறைகளுக்கு சோசலிஸத்தையும் சமூக சமத்துவத்தையும் உச்சரித்துக்கொண்டிருந்த இந்த விடுதலை இயக்கங்கள் தீர்வு காணுமென அவர்கள் அப்பாவித்தனமாக நம்பினார்கள்.

7. ஆனால் எந்த விடுதலை இயக்கத்திடமும் சாதியம் குறித்த சாதிய ஒடுக்குமுறைமைகள் குறித்த, சாதிய விடுதலை குறித்த எளி மையான வேலைத்திடங்கள் கூடவிருக்கவில்லை. ஓரளவு சாதிய ஒடுக்குமுறைகள் குறித்துக் கவனம் செலுத்திய 'ஸபி.ஆர்.எல்.எவ்', 'ஸரோவர்' போன்ற இயக்கங்கள் கூட கே. டானியல் சொல்வது போல் 'எச்மாளையும் அடிமைகளையும் இனப்பிரச்சினை கலோகத் தின் தீழ் ஒன்றிணைத்து இறுதியில் தமிழருக்கென மட்டுமே ஒரு தமிழ்ச் சோசலிஸ ஈழத்தை உருவாக்கி விடலாமென்றே முடிவு கட்டினர்கள்'. தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கத்தின் காலகட்டத்தோடு நின்று போய்விட்டிருந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் உரிமைப் போராட்டங்களைத் தொடர்ந்தும் உறுதியோடு முன்னெடுத்துச் செல்வதில் தமிழ்த் தேசிய இயக்கங்கள் எதுவித அக்கறைகளையும் காட்டவில்லை. உண்மையில் அவர்கள் சாதியத் திற்கு எதிரான போரை முன்னெடுத்தால் ஈழத்தின் பெரும்பான்மையரான ஆதிக்க சாதிகளிடமிருந்து தாங்கள் அந்தியப்பட்டுவிடலாம் என அஞ்சிச் சந்தர்ப்பவாதங்களில் வீற்றுத்தார்கள். ஏவுவே சாதியத் திற்கு எதிரான குறிப்பான போராட்டங்களை முன்னெடுத்திருந்த பொதுவுடமைக் கட்சி ஆதிக்க சாதியினரால் முழுவதுமாக நிராகரிக்கப்பட்டிருந்த வரலாற்றையும் இந்தச் சந்தர்ப்பவாதிகள் அறிந்திருந்தார்கள்.

8. தொண்ணூறுகளிற்குப் பின்பு ஈழத்தில் தமது தனி ஆதிக்கத்தை நிறுவிய விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் சாதியத்தை எவ்வாறு எதிர்கொள்கின்றது என்பதையும் சூருக்கமாகப் பார்த்துவிடுவோம். தங்களின் தொடக்க காலத்தில் புலிகளும் சாதி, வர்க்க ஒடுக்குமுறையற்ற சோசலிசீத் தமிழ்மீழ் என்றுதான் வாய்த்தார்கள். புலிகள் பேசிய சோசலிஸத்தின் பின்னாலிருந்த சூட்சமத்தை அடேல் பாலசிங்கம் யாழ்ப்பானத்துச் சமூக அமைப்பைக் குறித்து எழுதும் போது இவ்வாறு விளக்குகிறார்: "உயர்சாதி வேளாளர் என அழைக்கப்படும் நடுத்தர வர்க்கமே அங்கு மேலாங்கி நிற்கின்றது மேலும் யாழ்ப்பானத் தமிழரைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கென்று நம்பிக்கை முறைகளும் அரசியல் உள்ளுணர்வுகளுமண்டு. எவ்வளவு வதான் தத்துவப் பகுப்பாய்வுகளை முன்வைத்தாலும் அல்லது வலியுறுத்திக் கூறினாலும் அவர்களுடைய சிந்தனைப் போக்கை

அவை இலகுவில் மாற்றப்போவதில்லை. ஆயுதப் போராட்டமானது சுயநிர்ணய உரிமைக்கான அரசியல் போராட்டம் என்பதை நியாயப் படுத்துவதற்காகவே விடுதலைப் புலிகள் தங்களது ஆரம்பகால வரலாற்று வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் மார்க்ஸிய வெளினியத் தத்துவங்களைப் பயன்படுத்தினார்கள்” (சுதந்திர வேட்டை பக: 58). இதன் சுருக்கம் புலிகள் யாழ்ப்பாணச் சமூகச் கட்டமைப்பைப் புரட்டு வதற்குப் பதிலாக யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் நாடி பிடித்து ஒடினார்கள் என்பதாகும். யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் நம்பிக்கை முறைகளுக்கு ஊறுசெய்யாமல் ஒதுங்கிக்கொண்டார்கள் என்பதாகும். இங்கு யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் நம்பிக்கைகள் என்று அடேல் குறிப்பி இருது சாதிய நம்பிக்கைகளைத் தவிர வேறொக்கியிருக்க முடியும்? சாதியத்தைத் தவிர்த்து யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திற்கு வேறொதும் தனித் துவமான நம்பிக்கைகளோ அரசியல் உணர்வுகளோ கிடையவே கிடையாது. விடுதலைப் புலிகள் தாங்கள் யாழ்ப்பாண மரபுகளைப் பேணுவதாகச் சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமையைப் பவர்கள். புலிகளின் தலைவரே வைதீக முறையிற்தான் திருப்போரூர் கோயி லில் தனது துணைவியாருக்குத் தாலியைக் கட்டினார். புலிகள் உலகத்தின் பல பாகங்களிலும் சனாதன இந்துக் கோயில்களை நிறுவி நடத்தி வருகிறார்கள். விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் வேலைத் திட்டங்களிலும் சாதிய ஒடுக்குமுறைகள் குறித்த எந்தக் கவனமும் காணப்படுவதில்லை. அவர்களின் மாவீரர் நினைவுதின் உரைகளிலோ அரசியல் அறிக்கைகளிலோ தீர்வுத் திட்டங்களிலோ கலை இலக்கிய வெளிப்பாடுகளிலோ அவர்கள் சாதியக் கொடுமைகளைக் குறித்து எதுவும் பேசுவதில்லை. மறுதலையாக அவர்கள் அங்கெல்லாம் பண்டைய காலத் தமிழர்களின் வீரங்களையும் பெருமைகளையும் கொண்டாடி மீட்புவாதம் பேசுகிறார்கள். பண்டையத் தமிழர்களின் வாழ்வு என்பது தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளை மிதித்தெடுமுந்த வரலாறுதான், பண்டைய தமிழர் மாண்பென்பது சாதிய மாண்புதான், தமிழரின் வரலாறு என்பதே சாதியத்தின் கறைபடிந்த வரலாறுதான் என்பது போன்ற உண்மைகள் புலிகளுக்கு உறைப்பதேயில்லை.

9. விடுதலைப் புலிகள் அறிவித்துக்கொண்ட அதி வலதுசாரிகள், அறியப்பட்ட பாலின்ஸுகள். சாதிய, வர்க்க, பால், பிரதேச முரங்களை அவர்கள் சுத்த வலதுசாரிக் கண்ணோட்டத்திலும் யாழ் மரபுகளின்படியும் தேசவழைமைச் சட்டங்களாலுமே அனுகூலிரார்கள். இந்தச் சமூக ஒடுக்குமுறைகளிற்கான நியாயமான தீர்வுகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கும் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும் அவர்களின் அரசியல் நிகழ்வு நிரலில் என்றுமே இடமிருந்ததில்லை. இவை குறித்த கேள்விகள் எழும்போதெல்லாம் ‘தமிழீழ விடுதலையோடு

இவையெல்லாம் சாத்தியமாகுமென்’ மூன்சியை அப்பாவித்தனமாக வைத்துக்கொண்டு மந்திரத்தால் மாங்காயிடக்கும் உபாயத்தை அவர்கள் பிதற்றுகிறார்கள். முதலில் ஆதிக்காதித் தமிழனிடமிருந்து தாழ்த்தப்பட்ட தமிழனுக்கு விடுதலையைப் பெறவேண்டுமென எவராவது மறுத்துக் கடதைத்தால் அந்த மறுத்தோடி கணநேரத்தில் தேசத்துரோசியாகி விடுகிறார். முதலில் அந்த மறுத்தோடி துரோசியேன் நிதர்சனத்தில் செய்திவரும். பின்பு எல்லாளன் படையிலிருந்து ஒலைவரும், தொடர்ந்து உந்துருளியில் சாவும் வரும். தமது இயக்கத்திற்கான அரசியற் பொருளாதார நலன்களைப் பெற்றுக்கொள்வதைத் தவிர்த்து விடுதலைப் புலிகளிடம் தமிழ்மக்கள் நலன்கள் சார்ந்த வேறெந்த வேலைத்திட்டமும் கிடையாது. கடந்த இருபது வருட காலங்களாகத் தொடரும் புலிகளின் உச்சமான பாலிலிச் செயற்பாடுகளால் ஒரு மக்கள் விடுதலை இயக்கத்துக்குரிய, சமூகப் புரட்சி அமைப்புக்குரிய, சனநாயக அமைப்புக்குரிய எல்லாவித அறங்களையும் தகுதிகளையும் இழந்திருக்கும் புலிகள் சாதிய ஒடுக்குமுறைகளிற்கான தீர்வைத் தருவார்கள் எனச் சொல்வது பிராந்திய வல்லரசான இந்தியா சமூத்தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு முடிவு கட்டிவிடும் எனச் சொல்லும் அறியாமைக்கு அல்லது அயோக்கியத்தனத்திற்கு ஒப்பானது. அண்மைக் காலங்களில் சமூத்தில் நிகழ்ந்த எடுத்துக் காட்டான ஓரிரு சாதியப் பிரச்சனைப்பாடுகளில் புலிகள் எவ்வாறான எவருக்குச் சார்பான நிலைப்பாடுகளை எடுத்தார்களென்பதைக் கீழே தொகுத்துக்கொள்வோம்.

10. யாழ் பொதுநாலகத் திறப்பு விழாவும் சாதி வெறியர்களும்: அய்க்கியக் கட்சியின் அப்போதைய அமைச்சர்களான காமினி திஸ்நாயக்க, சிறில் மத்தேய, பெஸ்டஸ் பெரோரா ஆகியோரின் ஆணையின்பேரில் 1981ல் யாழ்பொது நாலகம் முற்றாக எறியுட்டப்பட்டது. 1994ல் சமாதானத்தின் பெரால் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க ‘சமாதானத்திற்கான யுத்தத்தை நடாத்தி ஆயிரக்கணக்கான அப்பாவிமக்களைக் கொன்று குவித்து யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றினார். சமாதானத்திற்குப் பதிலாக அடக்குமுறைச் சட்டங்கள், சிறைகள், செம்மணிப் புதைகுழிகளைத் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கிய சந்திரிகா யாழ் மக்களுக்கு அரிசி, பருப்பு, மின்சாரமெனச் சில கவர்ச்சிகரமான திட்டங்களையும் வழங்கினார். அவற்றில் முக்கியமானது யாழ் பொதுநாலகப் புனரமைப்புத் திட்டம். சனாதிபதியின் சிறப்பு நிதி ஒதுக்கீடும் புனர்வாழ்வு அமைச்சகத்தின் நிதி ஒதுக்கீடுமாக மொத்தம் 120 மில்லியன் ரூபாய் யாழ் பொது நாலகத்தைப் புனரமைக்க ஒதுக்கப்பட்டது.

11. 1944ல் உரும்பிராயில் ஒரு தலித் குடும்பத்தில் பிறந்த செல்லன் கந்தையன் தனது பதினாறாவது வயதில் யாழ் நகரசபையில் ஓர் அடிமட்டத் தொழிலாளியாக வேலையிற் சேர்ந்தார். அவர் அங்கே முப்பத்தெட்டு வருடங்கள் வேலை செய்தார். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியில் இணைந்து அரசியலில் தீவிரமாக ஈடுபட்ட செல்லன் கந்தையன் 1997ல் தேர்தலில் வெற்றிபெற்று மாநகரசபை உறுப்பினராகி 2001ல் யாழ் மாநகர சபையின் துணை மேயரானார். பின்பு 10 ஜூன் 2002ல் அவர் யாழ் நகரபிதாவாகப் பதவியேற்றார். யாழ்ப்பாணத்தின் மேயர்கள் விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய கொலை இலக்காகவே எப்போதுமிருக்கின்றார்கள். அல்பிரட் துரையப்பா, சிவபாலன், சரோஜினி யோகேஸ்வரன் ஆகிய மேயர்கள் புலிகளால் கொல்லப்பட்டிருந்த உயிரிப் பாதுகாப்பற்ற கொலைச் சூழலிற் தான் செல்லன் கந்தையன் மேயர் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தார்.

12. பெப்ரவரி 2003ல் செல்லன் கந்தையன் தலைமையில் இயங்கிய மாநகர சபை ஒதுக்கப்பட்ட 120 மில்லியன் ரூபாய்களிற்குமான நூலகப் புனரமைப்பு வேலைகளை நிறைவேற்றியது. தொன்னாற் றொன்பது சதவீதமான வேலைகள் நிறைவு பெற்றுவிட்டன எனத் தலைமைக் கட்டட நிர்மாணப் பொறியியலாளர் மாநகர சபையில் அறிக்கை சமர்ப்பித்தார். திட்டமிடப்பட்டிருந்த பணிகளில் நூலகக் கட்டடத்திற்கு மின்தூக்கி பொருத்துவது, சிற்றுண்டிச்சாலை அமைப்பது, குளிர்ந்திச் சாதனம் பொருத்துவது போன்ற வேலைகளே ஏஞ்சியிருந்தன. எனினும் ஒதுக்கிய நிதி முடிந்திருந்தது. எது எப்படியிருப்பினும் இந்த மின்தூக்கி, குளிர்ந்திச் சாதிகளின்மை நூலக வாசிப்பைக் குறிப்பாகப் பாதித்திருக்கப் போவதில்லை. ஏற்கனவே இயங்கிக்கொண்டிருந்த சின்னஞ்சிறிய தற்காலிக நூலகத்திற்குள் இருப்பதியிரண்டு வருடங்களாக அல்லவற்றுக் கொண்டிருந்த மாணவர்களிற்கும் அறிவுத் துறையினருக்கும் பொதுமக்களிற்கும் யாழ் பொது நூலகம் மீண்டும் இயங்கத் தொடங்குவது உற்சாகமான செய்தியாகவேயிருந்தது.

13. ஒன்பது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி உறுப்பினர்களையும் ஆறு ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி உறுப்பினர்களையும் ஆறு தமிழ்மீது மக்கள் விடுதலைக் கழக உறுப்பினர்களையும் இரண்டு ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி உறுப்பினர்களையும் கொண்ட மாநகரசபை புனரமைக்கப்பட்ட நூலகத்தை 14.02.2003ல் திறப்புதெனவும் திறப்புவிழா நிகழ்விற்கு மேயர் செல்லன் கந்தையன் தலைமை வகிப்புதெனவும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவர் வீ. ஆளந்தசங்கரி நூலகத்தைத் திறந்து வைப்புதெனவும் ஏகமனதாகத் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது.

14. அவ்வளவுதான்! யாழ்ப்பாணத்தின் ஆதிக்க சக்திகள் ஒன்று கூடி 'லிப்ட் இல்லை, கன்மன் இல்லை, ஏ.சி இல்லை எப்படி

நூலகத்தைத் திறக்க முடியும், அங்கே எப்படிப் படிக்க முடியும்? எனக் கண்டனங்களைத் தெரிவித்தனர். பலபத்துக் கண்டனத் துண்டறிக்கைகளையும் நகரம் முழுவதும் விநியோகித்தனர். சாவகச்சேரி கைத்தொழில் வணிக மன்றம், யாழ் ஆசிரியர்கள் சங்கம், சர்வதேச மாணவர் பேரவை போன்ற பல அமைப்புகள் நூலகத் தைத் திறக்கக் கூடாது என்று அறிக்கைகளை வெளியிட்டன. உச்சக்கட்டமாக வெகுஜன ஒன்றியத்தினர் யாழ் பொது நூலகத்தைத் திறப்பதைக் கண்டித்து திறப்புவிழா நாளன்று யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் பூரண கடையைப்பட்டும் கரினாளும் நடாத்துவோமெனக் கொக்கிரித்தனர். புலிகள் தொடர்ச்சியாக யாழ் மேயர் செல்லன் கந்தையனை மிரட்ட ஆரம்பித்தார்கள். சதிமேற் சதி பின்னப் பட்டது. சூழ்சி விழுக்கங்கள் வகுக்கப்பட்டன. நூலகத்தைத் திறக்க விடாமல் செயல்தஞ்சு அத்தனை ஆதிக்க சக்திகளும் கரம் கோர்த்துக் களத்துக்கு வந்தன. தேசிய நாளிதழான 'தினக்குரல்' தனது 16.02.2003 பதிப்பில் செல்லன் கந்தையனைச் சாதி அடையாளங்களுடன் வரைந்த சாதிவெறிக் கேலிச் சித்திரம் ஒன்றையும் வெளியிட்டது. மிகக் கவனமாக இந்தக் கேலிச் சித்திரம் தினக்குரலின் யாழ் பதிப்பில் மட்டுமே வெளியாகியது.

15. செல்லன் கந்தையனுக்கு எதிராகக் கழக்கமாகப் பிரிக்கப் பட்ட சாதிவெறி வலையின் முக்கிய கண்ணிகளைச் சுருக்கமாகப் பார்த்துவிடுவோம்:

05.02.2003: பதினான்காம் திகதி திறந்து வைக்கப்படவிருக்கும் நூலகத்தைத் திறந்து வைப்பதில் அவசரம் காட்ட வேண்டாமென யாழ் மாவட்டப் புலிகளின் அரசியற்துறைப் பொறுப்பாளர் இளம்பரிதி கூட்டமைப்பினரிடம் பேசினார்.

10.02.2003: யாழ் பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் என்று தமிழை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்ட இரு இளைஞர்கள் மாலை 6.30 மணியளவில் செல்லன் கந்தையனை அவர் அலுவலகத்திற் சந்தித்துப் பதினான்காம் தேதி திட்டமிட்டபடி நூலகம் திறக்கப்பட்டால் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதிநாள் நிகழ்ந்தது போன்றதொரு இரத்தக்களாரியைச் சந்திக்க நேரிடுமென்று மேயரை மிரட்டினர்.

12.02.2003: வண்ணியிலிருந்து வந்திருந்த விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய உறுப்பினர் சொலமன், இன்னொரு புலி உறுப்பினர் சிறில் மற்றும் இன்றைய தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் புலிகளின் முன்னணி அமைப்பான சர்வதேச மாணவர் பேரவையின் அன்றைய

தலைவருமான கஜேந்திரன் ஆகியோர் மாநகர சபை அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்து நூலகத்தைத் திறக்கக் கூடாதென செல்லன் கந்தையனை எச்சரித்தனர். அன்றிரவு பதினொரு மணியளவில் புலிகள் யாழ் பொதுநூலக வளாக்க காவலாளியைத் துப்பாக்கி முனைகளில் அச்சுறுத்தி அவரிடமிருந்து பிரதான வாயிற் சாவி, நூலக மற்றும் அலுவலகச் சாவிகளை அபகிரித்துச் சென்றனர்.

13.02.2003: காலையில் புலிகளின் அரசியற் துறையைச் சேர்ந்த இளம்பரிதி மாநகரசபை அலுவலகம் சென்று, மேயர் செல்லன் கந்தையனிடமும் சபை உறுப்பினர் முகுந்தனிடமும் பூட்டிய அறையிலுள் விவாதித்தார். பின் இளம்பரிதி செய்தியாளர்களிடம் பேசுகையில் “திறப்புவிழா நடைபெறுவதை மக்கள் விரும்பவில்லை. எனவே திறப்புவிழாவை ஒத்திவைக்க வேண்டும். இன்றைய சமாதானச் சூழ்நிலையில் ஏன் ஓர் இரத்தக்களாரியை உருவாக்க வேண்டும்? எனவே நூலகத் திறப்புவிழாவை நிறுத்தி வைக்குமாறு மேயரைக் கேட்டுள்ளேன்” என்றார். பின் மேயர் செல்லன் கந்தையன் பத்திரிகையாளர்களிடம் பேசுகையில் “திறப்புவிழாவை நிறுத்தமாறு இளம்பரிதி கேட்டார். நான் மற்றைய சபை உறுப்பினர்களிடம் பேசி முடிவெடுப்பதாக அவருக்குச் சொல்லியுள்ளேன்” என்றார். “நானும் குடும்பஸ்தன்” என்று செய்தியாளர்களிடையே தெரிவிக்கவும் செல்லன் கந்தையன் தவறவில்லை அன்று மாலையே செல்லன் கந்தையன் தனது மேயர் பதவியை இராஜினாமாச் செய்தார்.

16. நூலகத் திறப்புவிழா புலிகளால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டதைக் குறித்து வீ.ஆனந்தசங்கரி வெளியிட்ட அறிக்கையில் இவ்வாறு சொன்னார்: “யாழ்ப்பானச் சமூக அமைப்பில் மிகவும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைக் கேர்ந்த ஒருவர் இந்த மாநகர சபையின் ஆயுட்காலம் முடியும் வேளையில் உலகமே மதிக்கத்தக்க ஒரு செயலைப் பூர்த்தி செய்து, அதன் பெருமையைப் பெறும் சந்தர்ப்பத்தைப் பறிப்பது மனச்சாட்சி உள்ள எந்தவொரு மனிதனாலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதது என்பதை இவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். யாழ் மாநகர சபையின் வளர்ச்சிக்கு செல்லன் கந்தையன் செய்த சேவைகளை யாரும் எளிதில் மறந்துவிட முடியாது. இந்தப் பெருமையைப் பெறவிடாது செல்லன் கந்தையன் அவர்களைத் தடுக்கும் வரலாற்றுத் தவறை என்றாவது ஒருநாள் இவர்கள் உணர்ந்துதான் ஆகவேண்டும்.”

17. யாழ் மாநகர சபையின் முன்னாள் முதல்வர் செல்லன் கந்தையன் 01.03.2003ல் ‘பெட்டிலி மிரர்’ பத்திரிகைக்கு வழங்கிய செல்வியிலிருந்து ஒரு பகுதி: “இந்த நூலகம் திறக்கப்படுவதால்

புலிகளுக்கு எதுவித பிரச்சினையுமில்லை. அவர்கள் நூலகம் திறப்பதைத் தடுத்ததிற்குப் பின்னால் வேறோரு காரணமுள்ளது என்றே நான் கருதுகிறேன். நான் இந்த நாட்டின் சிறுபான்மைச் சமூகத்துள் ஒரு சிறுபான்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன். யாழ் பொதுநூலகத் திறப்புவிழாக் கல்வெட்டில் ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவளின் பெயர் பொறிக்கப்படுவதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. ஆம் புலிகள் மற்று முழுதாகச் சாதிய அடிப்படையிலேயே இப் பிரச்சினைகளை அனுகினார்கள் என்றே நான் நினைக்கிறேன்”

18. வீ. ஆனந்தசங்கரியின் அறிக்கை குறித்தோ செல்லன் கந்தையனின் செவ்வி குறித்தோ இன்றுவரைக்கும் புலிகளோ அவர்களது ஆதரவாளர்களோ எதுவும் பேசாமல் கள்ள மௌனம் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். செல்லன் கந்தையன் பதவி விவகையில் சில மாதங்களிலேயே யாழ் பொதுநூலகம் எதுவித பிரச்சினையுமில்லாமல் திறந்து வைக்கப்பட்டதும் இங்கே கவனிக்கத்தக்கது. அரசியலில் செல்லன் கந்தையன் சாதியத்தின் பெயரால் வஞ்சிக்கப்பட்டது இதுவெல்ல முதற்தடவை. அவர் துணை மேயராகப் பதவி வகித்த போது அப்போதைய மேயரும் பிர்காலத்தில் புலிகளின் மும்மொழிப் பிரச்சாரப் பிரங்கியுமாகத் திகழ்ந்த என். ரவிராஜால் பூட்டிய அறைக்குள் வைத்துச் சாதி சொல்லித் தாக்கப்பட்டிருந்தார்.

19. சாதியும் சதியும்: விமல் குழந்தைவேல் எழுதிய ‘வெள்ளாவி நாவல் கிழக்கிலுள்ள தீவுக்காலை என்ற கிராமத்திலுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட சலவைத் தொழிலாளர்கள் சமூகத்தைப் பற்றிப் பேசும் நாவல். அந்த நாவல் தமது சமூகத்தைக் கேவலப்படுத்துவதாக விமர்சனங்களை வைத்த தீவுக்காலை தாழ்த்தப்பட்ட இளைஞர்கள் அந்த நாவலைத் தடை செய்யும்வரை ஆதிக்க சாதியினரின் கல்யாணம், இழவு போன்ற சடங்கு வீடுகளுக்குச் சென்று தொண்டு மூயம் செய்யமாட்டோம் எனச் சொல்லிவிட்டார்கள். இத் தொண்டுமீய மறுப்பால் தீவுக்காலையைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களில் இறந்த ஆதிக்க சாதியினர்களின் பிரேதங்கள் நாட்கணக்கில் கிடந்து நாறத் தொடங்கின. ‘நாறினாலும் பரவாயில்லை, வண்ணார் வந்து சாதிக் கடமைகளை ஆற்றாமல் சவங்களை எடுக்கமாட்டோம்’ என்றனர் ஆதிக்க சாதியினர். இந்தக் கட்டத்திற்தான் பிரச்சினையில் அப் பகுதியின் புலிகளின் பொறுப்பாளர் குழிலின்பன் தலையிட்டார். உடனடியாக ‘வெள்ளாவி’ நாவல் புலிகளால் தடைசெய்யப்பட்டது. நாறின பினங்களும் சாதியச் சடங்குகள் ஆற்றப்பட்டுத் தூக்கப் பட்டன. இங்கு புலிகளின் கவலைக்கூடியாம் சாதியச் சடங்குகளி லும் முறைமைகளிலும் எதுவித ஊறும் நோந்திடக்கூடியது என்பதிலேயே இருக்கிறது என்றுதான் நம்மால் கருத முடிகிறது.

ஏனெனில் பினம் நாறினால் நாற்டும் என்று புவிகள் சம்மாயிருந்திருக்க வேண்டும். அது சம்ருக் குழலுக்குக் கோகலாம் என்ற கோணத்தில் அவர்கள் யோசித்திருந்தால் வீடுகளில் பினங்களை வைத்திருந்தவர்களுக்கு 'நாலு அடியைப் போட்டுப் பினங்களை அகற்றச் செய்திருக்க வேண்டும். அதை விடுத்து பினங்களை அகற்றச் செய்திருக்க வேண்டும். அதை விடுத்து 'வெள்ளாவி நாவலைத் தடைசெய்து மறுபடியும் சாதியத் தொண்டு மியங்களையாற்ற ஆதிக்க சாதியினரிடம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அனுப்பிவைத்த புவிகளின் சமூக அக்கறையை என்னவென்று சொல்ல? வடக்கை விடக் கிழக்கில் வரலாற்றுரையாகவே சாதிய ஒடுக்குமுறைகள் ஒப்பீளவில் சம்ருக் குறைவெனினும் இன்று வையிலும் அங்கு சேவினை என்ற பெயரில் தலித்துகள் ஆதிக்க சாதியனருக்குத் தொண்டுமியம் செய்ய நிரப்பந்திக்கபட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். கோயில்களிலும் இழவு வீடுகளிலும் பறை அடிப்பதிலிருந்து தம்மை விடுவிக்குமாறு தலித்துகள் ஆதிக்க சாதியனருக்கும் கோயில் தர்மகர்த்தாக்களுக்கும் 'உருக்கமான வேண்டுகோள்கள்' என்ற தலைப்புகளில் விண்ணப்பங்களைச் சமர்ப்பித்துக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். இரண்டொரு வருடங்களிற்கு முன்பு களுதாவளை நான்காம் குறிச்சியில், தலித்துக்கள் கோயிலிலும் மரன்வீடுகளிலும் பறையடிக்க மறுப்புத் தெரிவித்த போது கோயில் தர்மகர்த்தாக்களையும் முந்தியடித்துக்கொண்டு அறிவுத்துறையினரான 'முன்றாவது கண' இதழின் ஆசிரியர் குழு வினர் தலித்துகளின் மறுப்புக்கே மறுப்புத் தெரிவித்த கேவலத்தை 'மற்றது' இதழ் 01ல் தோழர்கள் தோலுரித்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள்;

20. இந்தவிடத்தில் 'வெள்ளாவி' நாவலைப் பற்றியும் சொல்ல வேண்டும். நானும் எழுதுகிறேன் தலித் இலக்கியம் என்று புறப்பட்ட கும்பலில் ஒருவர்தான் விமல் குழந்தைவேல். இதில் நாவலின் முன்னுரையில் "அதை எழுத அதாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற சுருத்தில் எனக்கு உடன்பாடு கிடையாது" என்ற புளிப்பு என்ற சுருத்தில் கொள்கூடிய மொழி கையாளப்பட்டிருக்கிறது வேறு. மட்டக்களாப்பு வட்டார மொழி கையாளப்பட்டிருக்கிறது என்பதற்கு அப்பால் அந்த நாவலில் சிறப்புகள் ஏதுமில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் ஆதாரமான பிரச்சினைகளைப் புரிந்துகொள்ளாமல், சாதியச் சமூகத்தின் கட்டடமைப்புகளைப் புரிந்துகொள்ளாமல் போடியார், பாலியல் பலாத்தாரம், பழிவாங்கல் என்று மோசமான தமிழ்ச் சினிமாப் பாணியில் எழுதப்பட்ட படுமோசமான நாவல்து பூண்ணக்கு விளையாட்டு எலக்குச் சீவன் போகுது என்பார்கள். விமல் குழந்தைவேலின் இலக்கியச் சல்லா பங்களின்குத் தீவுக்காலைத் தலித் மக்களா சம்பல்? அதே வேளையில் வெள்ளாவி நாவலில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு அநீநி இழைக் கப்பட்டிருப்பதற்காகப் புளிகள் நாவலை தடைசெய்யவில்லை.

அவர்கள் சாதிய வழமைகளுக்கு ஊறுகளேதூம் நிகழந்துவிடத்
கூடாது என்பதற்காகவே நாவலைத் தடை செய்திருக்கிறார்கள் என்று மேலே சொல்லியிருக்கிறேன். இதை மீறியும் இல்லை, சாதியை ஒழிப்பதற்காகத்தான் புலிகள் வெள்ளாவியைத் தடை செய்திருக்கிறார்கள் என்று யாராவது மட்டையடி நியாயம் பேசினால்ல
அவர்கள் ஒன்றை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். வெள்ளாவிய நாவல் அதிகப்பட்சம் இருந்தாலும் பிரதிகள் ஈழத்தில் விற்பனை யாகியிருக்கும். அதையே சாதியொழிப்புத் காரணமாகத் தடை செய்யும் புலிகள் வாரத்திற்கு இலட்சனாக்கான பிரதிகள் விற்பனை யாகும் வீரகேசரி, தினக்குரல், உதயன் போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் அப்பட்டமான சாதிவெறித் திருமண விளம்பரங்களை ஆகக் குறைந்தது தங்களது கட்டுப்பாட்டு பிரதேசங்களிலாவது ஏன் தடைசெய்யவில்லை? இந்தக் கேள்விகளைப் பல தடவைகள் கேட்டாகிவிட்டது. பல பெட்டி சங்களும் போட்டாகிவிட்டது கையெழுத்து இயக்கமும் நடத்தியாகி விட்டது. யாரிடமிருந்தும் எதுவித பதிலுமில்லை. புலிகளுக்கும் அவர்களின் ஆதரவுட்படைச்சங்குக்கும் கள்ள மௌனம் சாதிக்கச் சொல்லியா தரவேண்டும்.

21 அதிபர் கணபதி இராசதுரை கொலை: கணபதி இராசதுரை மந்துவில் எனும் தலித் கிராமத்தில் 1947ல் பிறந்தவர். மந்துவில் கிராமத்து மக்கள் சாதியொழிப்புப் போராட்டத்தில் நீண்ட வரலாற்றிறக் கொண்டவர்கள். தீண்டாமை ஒழிப்பு வெதுசன் இயக்கம் முன்னெடுத் சாதியொழிப்புப் போராட்டங்களின் முன்னணியில் நின்று போரிட்டவர்கள் மந்துவில் மக்கள். அப்போராட்டங்களில் இக்கிராம மக்களிற் சிலர் உயிரிழக்கவும் நேரிட்டது. இாம் இராசதுரை இந்தப் போராட்டச் சூழலுக்குள் உருவானவர். அவர் தனது மரணம் வரையில் தலித் மக்களின் முன்னேற்றத்திற் காக அரிப்பனிப்புடன் உழைத்தவர். இராசதுரை தனது ஆசிரியப் பணியின் தொடக்க காலத்தில், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கிராமங்களிலும் குரிச்சிகளிலும் எம்சிகப்பிரமணியம் போன்ற தலித் தலைவர்களின் முயற்சியால் தொடங்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் கடுமையனா உழைப்பைச் செலுத்தித் தலித் மாணவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுப்பட்டவர். தலித் மக்களுக்குக் கல்வி மறுக்கப்பட்ட சாதியச் சூழலிலிருந்து தனது உறுதியாலும் போராட்டத்தாலும் கல்வியான உருவெடுத்தவர் இராசதுரை. தலித் மக்களைச் சூழப் பின்னப்பட்டிருந்த இரும்பு வலைகளைக் கண்ணி கண்ணியாக அறுத்தெறிந்துகொண்டே அவர் முன்னே வந்தார். அவர் வடமாகாண பாடசாலை அதிபரிகள் சங்கத்தின் தலைவர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகப் பேரவையின் உறுப்பினர், இலங்கை கல்வி அமைச்சின் நிர்வாக ஆலோசனைக்கும் உறுப்பினர்,

அரிமா சங்கத்தின் யாழ் வலயத் தலைவரெனப் பல பொறுப்பான பதவிகளை வசித்தார். இந்தக் காலம் முழுவதும் சாதி ஒரு பிசாசைப் போல, ஒரு தேர்ந்த உளவாளியைப் போல அவரைப் பின் தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தது.

22. இராசதுரை 1996ல் யாழ்ப்பாணத்தின் மிக முக்கியமான கல்லூரியான மத்திய கல்லூரியின் அதிபரானார். அவர் அந்தப் புகழ் வாய்ந்த கல்லூரியின் முதலாவது தலித் அதிபராவார். துப்பாக்கியின் நிழலில் நீற்பூத்த நெருப்பாய்க் கிடப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட சாதியம் அன்று இன்னொருமுறை கனவத் தொடங்கியது. யாழ் மத்திய கல்லூரியின் அதிபர் பொறுப்பிலிருந்து இராசதுரையை நீக்குவதற்கு ஆதிகக் சாதி வெறியர்கள் பல வழிகளி லும் முழு வீச்சோடு கிரியைகளைத் தொடங்கினர். பதவியிலிருந்து விலகுமாறு அதிபருக்குத் தொலைபேசியில் மிரட்டல்கள் வந்தவாறேயிருந்தன. ஆதிகக் சாதியினருக்கே உரித்தான் சாதியத் தந்திரங்களோடு சாதி வெறியர்களால் போடப்பட்ட அழுதங்களை தனது உறுதியாலும் தலித் சமூகத்தின் ஆகரவாலும் இராசதுரை எதிர்கொண்டார். யாழ்ப்பாணச் சாதியத்தின் கொடுரை முகத்தோடு அவர் நேருக்கு நேராகப் பொருத்தனார். இராசதுரை மத்திய கல்லூரியின் அதிபராகப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட போது கல்லூரியின் முழுக் கட்டடத் தொகுதிகளும் யுத்த அனர்தங் களால் முற்று முழுதாகச் சேதமுற்றிருந்தன. குண்டு வீச்க்கக்களால் உருவாகப்பட்டிருந்த கற்குவியல்களின் மத்தியிலிருந்து அதிபர் தனது பயணத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டியிருந்தது. அப்போது கல்லூரியின் விளையாட்டு மைதானம் சிறிலங்காப் படையினரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்தது. இராசதுரை அதிபராகப் பொறுப் பேற்றுக்கொண்ட ஒரே மாதத்தில் சிறிலங்காப் படையினர் கல்லூரி மைதானத்திலிருந்து அகற்றப்பட்டனர்.

23. அதிபரின் கடினமான உழைப்பாலும் சீரிய நிர்வாகத் திறனாலும் கல்லூரி குறுகிய காலத்தில் மீண்டும் கட்டியேழுப்பப்பட்டது. யாழ் மத்திய கல்லூரியின் நூற்றாண்டு காலக் கதவுகள் தலித் மாணவர்களிற்காக அகலத் திறந்து வைக்கப்பட்டன. முன்னைய காலங்களை விடப் பன்மடங்குகள் தொகையில் தலித் மாணவர்களிற்குக் கல்லூரியில் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. சாதிய மதிப்பிடுகள் அதிபரால் கல்லூரிக்கு வெளியே துரத்தியடிக்கப்பட்டன. அதிபர் இராசதுரையின் காலத்தில் அங்கு கல்லி கற்ற ஒரு மாணவனின் பதிவைக் கவனியுங்கள்: “யீர் தரத்தில் எனது பாடத்தேர்வு சார்ந்த காரணங்களால் யாழ் மத்திய கல்லூரிக்கு மாறவேண்டி வந்தது. ஏகப்பட்ட பஞ்சமர்கள் கற்கும் (வெள்ளாளப் பாலையில் ‘காவாளிப் பள்ளிக்கூடம்’), ஒரு பஞ்சமரே அதிபராய் இருக்கும் பாடசாலை

என்பதில் அம்மாவுக்கு படு எரிச்சல் இருந்தது. அம்மாவுக்கு எனது பாடங்களை வழங்கக்கூடிய யாழ் இந்துக் கல்லூரி விருப்பமான ஒன்றாக இருந்த போதும் அதன் ‘டொனேஷன்’ தொகை அப்பக்கமும் தலைவரைக் கிடவில்லை. நான் சேர்ந்த வருத்தில் அதிபராய் இருந்து பின்னர் கொலையுண்ட அதிபர் இராசதுரை ஒரு பஞ்சமர். பல முற்போக்கான நடவடிக்கைகள் அவரால் பாடசாலையினுள் செய்யப்பட்டிருந்தன. முஸ்லிம் மாணவர்கள் மிகக்குறைந்த அளவிலேயே படித்த போதும் காலைப் பிரார்த்தனையில் அவர்களது பிரார்த்தனையும் இடம்பெறும். இஸ்லாமியப் பிரார்த்தனை, ஓனிலிமா, நவராத்திரி என சகல மதங்களுக்கும் அங்கீராம் வழங்கப்பட்டிருந்தது” (muranveliemag.blogspot.com). 2005ம் வருத்தின் முற்பகுதியில் வன்னியிலிருந்து அதிபருக்கு ஒலை வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து எல்லாளர் படை அதிபருக்கு விடுத்த கொலை மிரட்டலைப் புலிகளின் கூலி இணையத்தளமான நிதர்சனம் வெளியிட்டது. இறுதியில் 12.10.2005 அன்று கலாசார நிச்சல் ஒன்றில் கலந்து கொள்வதற்காக யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்துக்கு சென்றுகொண்டிருந்தபோது அதிபர் கணபதி இராசதுரை புலிகளால் கட்டுக்கொல்லப்பட்டார்.

24. தங்கள் அதிபர் கொலையுண்ட செய்தியை அறிந்ததுதான் தாமதம் யாழ் மத்திய கல்லூரி மாணவர்கள் வீதிகளில் இறங்கி எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்களில் ஈடுபட்டனர். அவர்களோடு வேறு சில கல்லூரிகளின் மாணவ மாணவியரும் இணைந்து கொண்டனர். யாழ் நகரத்தின் வீதிகள் வெறிச்சோடின. வீதித் தடைகளை ஏற்படுத்தியும் வீதிகளில் டயர்களை ஏர்த்தும் அதிபரின் கொலைக்கு மாணவர்கள் நியாயம் கேட்டு நின்றனர். ஓக்ரோபர் பத்தாம் திகதிவரை மாணவர்கள் வகுப்புக்களுக்குச் செல்ல மறுத்துப் போராட்னார்கள். மாணவர்களின் போராட்டங்களைத் தடுத்து நிறுத்த விடுதலைப் புலிகள் பல்வேறு வழிகளில் முயன்றனர். மாணவர்களின் எதிர்ப்பைக் கைவிட வலியுறுத்திப் புலிகளின் பாதாளப் படைகளான எல்லாளர்படை, சங்கிலியன்படை, வன்னியன்படை என இன்னோரன் படைகளின் பெயரால் துண்டறிக்கைகள் வெளியிடப்பட்டன. ஆனால் புலிகளின் உத்தி யோகழுவ ஊடகங்கள் இராசதுரையின் கொலையைக் குறித்துப் பெறும் மௌனத்தில் ஆழ்ந்தன. அதிபர் கொல்லப்பட்ட செய்தியைக் கூட அவை சொல்லாமல் எழுதாமல் இருட்டடிப்புச் செய்தன. பல்வேறு சனநாயக சக்திகளும் அதிபரின் கொலைக்குப் புலிகள்தான் காரணமென்று பசிரங்கமாகக் குற்றஞ் சாட்டியபோதும் புலிகள் வாயையும் திறக்கவில்லை, மறுபடும் சொல்லவில்லை. அந்த வஞ்சக மௌனம் இன்றுவரை நீட்தத்துக் கொண்டுதானிருக்கிறது.

25. அதிபர் இராசதுரை செய்த குற்றம்தான் என்ன? புலிகளின் கூலி ஊடகமான நிதர்சனம் அவர்க்கீழு சுமத்திய தேசத்துரோகி குற்றச்சாட்டு இன்னமும் எவராலும் நிருபிக்கப்படாமலேயே இருக்கிறது. ஒரு தலித் சமூகப் போராளியையும் கல்விமானையும் கொண்றுவிட்டுப் புலிகள் சாதிக்கும் மொனத்திற்கு அர்த்தம்தான் என்ன? ஈழத்தில் சுருத்துச் சுதந்திரமும் எழுத்துச் சுதந்திரமும் கொடிக்டிடப் பறக்கிறது என்று சொல்லப்பார்கள் இதற்கு என்ன சொல்லப் போகிறார்கள்? மறுபழத்தில் ஆதிக்கசாதி சுவநாயகவாதி களுக்கு வேண்டுமானால் இதுவும் புலிகளின் பாலிசிச் செயற்பாடு களில் ஒன்றாகத் தோன்றலாம். ஆனால் இராசதுரைக்கு பாலிச் எதிர்ப்பாளர், தலித் விடுதலைச் செயற்பாட்டாளர் என்று இரட்டைத் தன்னிலைகள் இருப்பதை அவர்கள் மறந்து விடுகிறார்கள். ஈழப் போராட்டம் ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்தே விடுதலை இயக்கக் கூட தலித் சமூகத்தின் சிந்தனையாளர்களையும் தலித் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களையும் விளிம்புநிலை வாழ்க்கைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்த தலித் இளைஞர்களையும் தேடித் தேடிக் கொண்றொழித்தலை ஒட்டு மொத்த தலித் சமூகத்திற்கும் எதிரான படுகொலைகளாகத்தான் தலித் சமூகம் சுருத்துகிறது. சங்காணை தெங்கு பனம்பொருள் கூட்டு ரவுச் சங்கத்தின் தலைவர் நடேகூ, ஊறாத்துறை சங்கத் தலைவர் மத்தியாஸ், யாழிப்பாணச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த அப்பையா போன்ற தலைவர்கள் கொல்லப்பட்டதையும் சமூகவிரோதிகள் என்ற பேரில் மின்கம்பங்களில் அறையப்பட்டு, நூலன், அரசன், பீப்பாராசன், போயா, லீவாவதி போன்ற நூற்றுக்கணக்கான தலித் இளைஞர்களும் பெண்களும் கொல்லப்பட்டதையும் தலித் சமூகம் குறித்துத் தான் வைத்திருக்கிறது.

26. சாதியமும் புலிகளும் என்று பேசுக்கொது இங்கே நாம் காய்தல் உவத்தவின்றி இன்னொரு முக்கியமான விடயத்தையும் பேசவேண்டும். ஈழத்தமிழர்களுடைய வரலாற்றில் தோன்றிய அனைத்து யைய அரசியற் கட்சிகளிற்கும் இயக்கங்களிற்கும் இதுவரை ஈழத்தின் முதன்மை ஆதிக்கசாதியினரான வெள்ளாளர்களே தலைமை தாங்கியிருக்கிறார்கள். வரலாற்றிலேயே முதற் தடவையாக விடுதலைப் புலிகள் இந்த விதியை உடைத்தெறிந்திருக்கிறார்கள். விடுதலைப் புலிகளின் தலைமை வெள்ளாளர் நீக்கம் செய்யப்பட்டது. இடைநிலைச் சாதிகளால் பெருமளவு நிரப்பப்பட்டிருக்கும் புலிகளின் தலைமையில் ஒன்றிரண்டு தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்களும்ளார்கள். என்றாலும் கூடப் புலிகள் சாதியொழிப் பில் அக்கறையற்றிருப்பதையும் சாதிய முரண்கள் முன்னுக்கு வரும்போதெல்லாம் புலிகள் ஆதிக்கசாதியினரின் பக்கமே நிலை எடுப்பதையும் நாம் எவ்வாறு புரிந்து கொள்வது? இதைத் தலித்

அரசியல் அறிக்கை (விடியல் பதிப்பகம் 1995) இவ்வாறு விளக்குகின்றது: “சாதியத்தின் ஒரு தனித்துவமான பண்பு ஒவ்வொருவனையும் ஒரு சாதியானாக உனர் வைப்பதுதான். சாதியாக உணர்வதென்பது ஒரு சாதிக்குக் கீழாக உணர்வது மட்டுமல்ல இன்னொரு சாதிக்கு மேலாக உணருவதும்தான்.”

27. ஈழத்தின் ஊர்களிலே மட்டுமல்ல, கேவலம் ஈழத்தின் அகது முகாம் களிலே கூட இன்னமும் தீண்டாமை தொடர்ந்து கொண்டோனிருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களிற்குத் திறக்கப்படாத தெளீர்க் கடைகளும் முடிதிருத்தும் கடைகளும் இன்னமும் கிராமங்களிலே நீடிக்கின்றன. நூற்றுக்கணக்கான ஆலயங்கள் இன்னமும் தலித்துகளுக்கும் அனைத்துக் கோயில் கருவறைகளும் பார்ப்பனர்ல்லாதவர்களிற்கும் மூடித்தான் கிடக்கின்றன. வட்டுக் கோட்டை, சுழிபுரம், கொடிகாமம் என்று தாழ்த்தப்பட்டவர்களிற்கு ஆதிக்கசாதியினர் தாக்குதல்களை நடத்திக் கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். சென்ற வருடம் வருணிப் பகுதியில் ஒரு கொலைகூட விழுந்தது. இன்னமும் ஈழத்தின் உற்பத்தி உறவுகள் சாதிய அடிப்படையில்தான் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. ‘கள்ளிறக்கும் சாதி’ தான் கள்ளிறக்குகிறது. ‘பறையடிக்கும் சாதி’ தான் பறையடிக்கிறது. இத்தனை வருட யுத்தத்திற்குப் பின்பும் முப்பத்தேழு தேசிய விடுதலை இயக்கக்களின் நாட்டாமைகளுக்குப் பின்பும் ஏதிலிகளாக நாடுநாடாக ஓடிய போதும் அகமண் முறையென்ற சாதிய இருந்தப் போட்டையில் ஒரு பொத்தல்கூட விழுவில்லையே! ஈழத்தில் சாதி ஆழித்துவிட்டதென ‘ஜோக்’ அடிப்பவர்களால் ஈழத்தில், சீலை வெளுங்க்கும், கள்ளிறக்கும் ஓர் வெள்ளாளர்களேயோ அர்சகராயிருக்கும் ஒரு தலித்தையோ நமக்குக் காட்டித்தர முடியுமா? சரி வேண்டாம் விடுங்கள் புலம் பெயர் தேசங்களில் ஈழத்து வெள்ளாளர்களால் நிறுவப்பட்டிருக்கும் கோயில்களிலாவது பார்ப்பனர்ல்லாத ஓர் அர்சகரை உங்களால் காட்டித்தர முடியுமா? புலம் பெயர்ந்த மூழ்களிடையே அகமண் முறைமை ஒரு சதவீதந் தன்னும் ஆழப்படவில்லை என்பது உண்மையில்லையா?

28. இன்று புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களிடையே சாதிய உளவியல் அப்படியிருக்கிறதென்ப் பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம் கூறுவதைக் கண்ணியுங்கள்: “நிலவுடைமைச் சமுதாயத்திலும் அரை நிலவுடைமைப் பண்புள்ள சமுதாயத்திலும் சாதியம் சரண்டல் முறைக்கு அவசியமான ஓர் அம்சமாக இருந்தது. அகமணமுறை சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வைப் பேண அவசியமாயிருந்தது. தீண்டாமை சமூக ஒடுக்குமுறையின் இன்னொரு அம்சமாக இருந்தது. அந்தச் சமூகச் சூழலிலிருந்து அந்தச் சாதி அடையாளங்களுக்கு எதுவிதமான பெறுமதியும் அற்ற ஒரு நகரத்துக்குப் பெயர்ந்த பின்பும் சாதி ஓர்

அடையாளமாகத் தொடர்கிறது என்றால், அப்பெயர்வு நாட்டுக்கு வெளியே புலம்பெயர்ச்சியாகி அகதியாகப் புலம்பெயர்ந்தாலும் தொடரமாட்டாது என்று எதிர்பார்க்க நியாயமில்லை. இவங்கை மண்ணில், கொழும்பிலாயினும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமத்திலாயினும் அகதி முகாமுக்குள் சாதியமும் தீண்டாமையும் பேணுகிற ஒரு மனிதனிலை அதுவே அகதி வாழ்வு ஆறாயிரம் மைலுக்கு அப்பால் நிகழும்போது செயற்பாடாமல் இருக்குமா? இன்றைவரைக்கும் தமிழ்த் தேசியவாதத்தால் முழுமையாக முகம்கொடுக்க இயலாத பிரச்சினை யாகச் சாதியம் இருப்பதற்குக் காரணம், தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு உள்ளே இருக்கிற ஒடுக்குமுறைகளை மழுப்பியே இதுவரை தமிழ்த் தேசியம் தன்னை நிலைநிறுத்தி வந்துள்ளதே என்பேன். புலம்பெயர் சூழலில் சாதிக்கு அர்த்தமில்லை என்ற வாதம் தருக்கீதியாக ஏற்கக்கூடியது. அப்படியாளால் நாட்டைவிட்டு நிரந்தரமாகவே புலம்பெயர்ந்தோரி டையே தொடரும் தேசிய உணர்வும் அர்த்தமற்றதாகாதா? அடையாளம் பேணல் என்று வரும்போது நமது புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ச் சமூகம் பேணுகிற அடையாளம் எத்தன்மையானது? இன்று சாதி எல்லாவகைனாக கடந்து, உண்மையில் நம்முடியதல்லாத, எத்தனை பண்பாட்டு அடையாளங்கள் பேணப்படுகின்றன? இன்று நடக்கின்ற அரங்கேற்றங்கள் முதலாகத் திருமணச் சடங்குகள் வரை எந்தப் பண்பாட்டு அடையாளத்தை வலியுறுத்துகின்றன?" (கேடானியல் நினைவுமலர் பக: 5)

29. புலிடத்தில் சாதியம் குறித்து எழுதும் சிபுஸ்பராஜா "வீடு சென்று முடி வழித்தல், மரண வீடுகளில் தொழிலாகப் பாடும் வழக்கம், பிராமணர்களை வைத்துக் கூடங்குகள் செய்யும் வழக்கம், மாலை, மனவறை, நட்டுவெள்ளமாம், நாதன்வரம் எனச் சாதியின் அனைத்து வடிவங்களும் புலிடங்களில் வந்துவிட்டன. இவைகள் எல்லாவற்றையும்விட ஆபத்தானவை இங்கு பெருகிவரும் இந்தக் கோயில்கள். இக்கோயில்கள் சாதி அமைப்பு மேலும் இங்கு கூட்டமைக்கப்பட்ட பெரும் உதவியாய் இருக்கப்போகின்றன என்பதே உண்மை" என்பார் (கறுப்பு தொகுப்பு நூல் பக: 52). புலிடச் சாதியம் குறித்து எழுதும்பேது "இந்த மண்ணின் பரம்பரைப் புத்தி இங்கு மட்டுமல்ல, கடல் கடந்து தேசம் கடந்து போய் வேரோடியுள்ள புலம்பெயர்ந்தவர்களிடையே கூடத் தனது நச்ச வேர்களைப் பரப்பி வருகின்றது என்பதுதான் இன்றைய சர்வதேசச் சோகம்! சர்வதேசக் கொடுமை! சர்வதேச அக்கிரமம்! சீழ் பிளாட்டில் இருப்ப வர்கள் ஹரில் என்ன சாதியென மேல் பிளாட்டில் உள்ளவர்கள் தாண்டித் தாண்டி விசாரிப்பார்களாம். பக்கத்து வீட்டில் வசிப்ப வர்களுக்குத் தங்கள் ஓரிஜினல் சாதி தெரிந்துவிடக் கூடாது என நினைத்துப் பயந்து ஒடுங்குவார்கள். 'அவர்கள் அந்தப்

பகுதி நாங்கள் போக்குவரத்தெல்லாம் அவர்களுடன் வைத்துக் கொள்வதில்லை' எனப் பெருமைப்பட ஐம்பமாகத் தமது உயர் குலத்துத் தூய்மையைப் பிரகடனப்படுத்துவார்களாம் இன்னொரு சாரார். ஹரில் 'அவர்களின் வீடுகளிற்கெல்லாம் போய் நாம் செம்புத் தன்னி தூக்குவதில்லை' இது வேறோர் குழு பலம் பெயர்ந்து அதனால் தமது இருப்பை இலக்கியத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்த நினைக்கும் எழுத்தாளர்களையும் இந்த உயர்குல வருணாச்சிரமத் தர்மப் பிரச்சினை விட்டு வைக்கவில்லை. பிரம்ம குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் லண்டனுக்குப் போயும் அகதிகளில் ஒருவராகத் தன்னைப் பதிந்து கொண்டிருந்த போதிலும் கூட 'ஐயர்' என்ற வாலை ஒட்டியபடியே பவனி வந்து கொண்டிருக்கிறார் என ஒரு இலக்கிய நண்பர் சமீபத்தில் எனக்குச் சொல்லி வருத்தப்பட்டார். "புலம் பெயர்ந்து அகதினிலை ஏற்பட்டபோதிலும் கூடப் பிரம்ம, சத்திரிய, வைசிய, சூதர், பஞ்சம என்ற வரணாச்சிரமப் படிநிலை அய்ரோப்பா வில் இன்று நம்மவர்களால் கைக்கொள்ளப்படுகின்றது" என்பார் டொமினிக் ஜீவா, (எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் பக: 112).

30. படித்தவன் குதும் வாதும் செய்தால் ஐயோவென்று போகும்! மாற்றுக் கருத்து, சனநாயகம், மனிதவுரிமைகள் என்றெல்லாம் வாய்த்துகும் புகலிட எழுத்தாளர்கள் கூட இந்த ஆதிக்காதி உளவியல்களிலிருந்து விடுபட்டார்களில்லை. கண்டாவில் வாழ்வை மும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியைச் சேர்ந்தவரும் தெல்லிப்பழை யூனியன் கல்லூரியின் கல்வி நிர்வாக சேவையின் முன்னாள் அதி பருமான கதிர் பாலகந்தரம் 'மறைவில் ஜந்து முகங்கள்' என்றோரு நாவலை எழுதியிருக்கிறார். சாதிவெறியை அப்பட்டமாகக் கக்குவு தில் ஆறுமுக நாவலரெல்லாம் அதிபரிடம் பிச்சை வாங்கவேண்டும். அய்ந்து தமிழ்த் தேசியவாத இயக்கங்களை மயயப்படுத்தி எழுதப் பட்ட இந்த நாவலில் பாலகந்தரம் இயக்கங்களின் கொடுமைகளுக் கெல்லாம் இயக்கங்களில் செயற்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட இளைஞர் களே காரணம் என்ற அரிய கருத்தைக் கண்டடைகிறார். அது மட்டுமா? தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவர்களான ஸ்டாலினிக்கத்தையும் ஆலாலசந்தரத்தையும் இராசவின்கத்தையும் துரை முத்தினத்தையும் ஒரே இரவில் கடத்திச் சென்ற 'ரெலோ' இயக்கத் தினர் முன்னவர்கள் இருவரையும் கொன்றுவிட்டுப் பின்னவர்கள் இருவரையும் உயிரோடு விடுவித்ததற்குக் காரணம் பின்னவர்கள் இருவரும் வெள்ளாரல்லாதவர்களாய் இருந்ததுதான் என்கிறார் பாலகந்தரம். எச்சரிக்கை! செய்வதையெல்லாம் செய்துவிட்டு, வீட்டிச்சியின் விளிம்பில் நிற்கும் தமிழ்த் தேசியத்தின் அத்தனை தோல்விகளுக்கும் அதன் பாலிசப் பண்புகளுக்கும்

இயக்கங்களிலிருந்த தாழ்த்தப்பட்ட / வெள்ளாளர்களல்லாத இணைஞர்களோ காரணம் என வெள்ளாளர்கள் வெளிப்படையாகக் குற்றம் சமத்தப் போவதற்கான முன்னறிவித்தலே கதிர் பாலசுந்தரத்தின் நாவல் பாலசுந்தரம் ஒன்றும் லப்பா - சிப்பா எழுத்தாளர் கிடையாது. இவர்தான் 'அமிர்தவிங்கம் சகாப்தம்' என்ற நாலையும் எழுதியவர். இந்நாலை இலண்டனில் இயங்கும் 'அ-அமிர்தவிங்கம் நினைவு அறக்கட்டளை' வெளியிட்டிருந்தது. அந்நாலில் 'அமிர்தவிங்கம் வெள்ளாள சாதியில் பிறந்தவர், அதுவும் முதலாம் செம்பு வெள்ளாளராகப் பிறந்தவர்' என்றெல்லாம் அமிர்தவிங்கத்தின் சாதியப் பின்புலத்தைக் கொஞ்சங்கூடக் குற்றவனர்வின்றி எழுதி இந்த அயோக்கிய சிகாமணி சாதிப்பாசம் கொண்டாடியிருந்தார். பாலசுந்தரத்தின் இத்தகைய மதிப்பீடுகள் குறித்துப் புவித்தில் சலனங்கள் ஏதுமில்லை. இதன் அர்த்தம், புவித்தில் அறுதிப் பெரும்பான்மையாயிருக்கும், ஊடகங்களைத் தமது பூரண கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கும் ஆதிக்காசாதியினர் பாலசுந்தரத்தின் ஆதிக்கசாதி மதிப்பீடுகளை மேளானமாக அங்கீகரிக் கிறார்கள் என்பதைத் தவிர வேறொன்று? வெள்ளாள நீக்கம் செய்யப் பட்ட புவிகளின் இன்றைய தலைமை வீழ்த்தப்படும் காலத்தில் (கவனிக்க: புவிகளல்ல, புவிகளின் தலைமை) இத்தகைய சாதிய மதிப்பீடுகள் முன்னிலைக்கு வரும். ஒருவிதத்தில் சவால் செய்யப்பட முடியாமலிருக்கும் புவிகளின் தலைமையை வீழ்த்துவதே இந்த மதிப்பீடுகளாகவுமிருக்கும். இதைச் செய்வதற்குப் புவிகளுக்கு வெளியிலிருந்துதான் ஆள் வரவேண்டும் என்றில்லை. புவிகளுக்குள் ணேயிருந்து கூட ஆள் வரலாம். ஏனெனில் நமது சாதியச் சமூகத் தில் விடுதலைத் தத்துவங்களையும் தேசியவாதத்தையும் ஆயுதங் களையும் விகாசத்தையும் விடப் பஞ்மடங்கு பலம் பொருந்தியது சாதியம்.

31. தேனீ இணையத்தாம்' விடுதலைப் புவிகளினைக் குறித்துக் கற்பனையான நேர்காணல் ஒன்றை எழுதும்போது சுபதமிழ்ச்செல்வனின் சாதியப் பின்னணியை ஞாபகப்படுத்தி அயோக்கியத்தனமான ஒரு கிண்டலைச் செய்தது. அதே தேனீ இணையத்தாம் அண்மையில் 'உண்மையில் யாழ்ப்பாணத்தில் என்ன நடக்கிறது?' என்ற கட்டுரையில் "புவிப்பொடியள் யாழ் குடாநாட்டுக்குள் வந்தவுடன் அங்கே வேலைவெட்டியில்லாமல் இருந்த கொஞ்சப்பேர், பள்ளிக் கூடப் பொடியள், ஒதுக்கப்பட்ட மக்கள், காடைகள், வறுமை வாழ்க்கைக்குக் கீழ் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தவர்கள், வியாபாரிகள் இப்படி எல்லாவகையினரிலும் கொஞ்சப்பேர் சேர்ந்து புவிகளின் முகவர்களாகிவிட்டார்கள். முக்கிய குறிப்பு: நல்ல குடும்பத்தினரோ நல்ல வசதியுள்ளவர்களோ நல்ல படித்தவர்களோ தங்களையோ

தங்களுடைய பிள்ளைகளையோ இவர்களுடன் இணைத்துக் கொள்ளவில்லை என்பதுதான் உண்மை" என்றெழுதியது. தேனீ இணையத்தாத்தின் நம்பகத்தன்மையை ஒருவர் முழுவதுமாக ஏற்றுக்கொண்டாரெனில் அவர் இந்தச் செய்தியின் அடிப்படையில் உடனடியாக விடுதலைப் புவிகளை நிபந்தனையில்லாமல் ஆதரிப்பதே யோக்கியமான செயலாகும். ஏனெனில் ஒதுக்கப்பட்ட மக்கள், மாணவர்கள், வறுமைப்பட்டோர்களின் நலன்கள் புவிகளிலோடு இணைவதில்தான் தங்கியிருக்கிறது என்றால் நாம் புவிகளை ஆதரிக்கத்தானே வேண்டும். அதுவும் முக்கியமாக இந்தப் படை வசதியுள்ளவர்களுக்கும் நல்ல குடும்பத்தினருக்கும் எதிரான தென்றால் நாம் இந்தப் படையை ஆதரிப்பதில் என்ன தவறிருக்க முடியும்? ஆனால் நல்லவேளையாக நமக்குத் தேனீயின் ஊடக தர்மத்தில் துண்டர நம்பிக்கையில்லை. உண்மையில் தேனீ குறிப்பிடும் இந்த விளிம்பு நிலையினரல்ல புவிகளின் ஆதரவுத்தளம். சமூத்தில் கா.சி.வத்தம்பி, சிதம்பரநாதன் போன்ற மய்ய அறிவுக்குறையினரும் வீரகேசரி, தினக்குரல் போன்ற தேசிய ஊடகங்களும் பெரும் தமிழ் முதலாளிகளும்தான் விடுதலைப் புவிகளின் அடிப்படையான ஆதரவுத்தளம். இவர்களின் வர்க்க நலன்களும் புவிகளின் வர்க்க நலன்களும்தான் ஒன்றானவையே தவிர, விளிம்பு களின் நலன்களுக்கும் புவிகளின் நலன்களுக்கும் எதுவிதத் தொடர்புகளுமில்லை. தேனீ குறிப்பிடும் 'காடை'களைத்தான் எல்லாளன்படை அடித்தே கொல்கின்றது. தேனீ குறிப்பிடும் வறிய பெண்களைத்தான் 'விபச்சாரிகள்' என்று குற்றம் சமத்திப் புவிகள் தூரத்தித் தூரத்திச் சடுகின்றார்கள். இவற்றையெல்லாம் தேனீயினர் அறியாதவர்களல்ல. ஆனால் அறிந்தும் என்ன செய்ய? விடுதலைப் புவிகள் நல்ல குடும்பத்தினருக்கும் வசதி படைத்தவர்களுக்கும் எதிரிகள் என்ற தலைகீழ் பிரச்சரத்தின் மூலம்தானே அவர்கள் தங்களைச் சூழவரவள்ள புலி எதிர்ப்பாளர்களான 'நல்ல' குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் கோயில் காசில் வளமாக வாழ்வர்களையும் திருப்புத் தெய்வங்களையும், அவர்களின் சாதிவெறி மனங்களைச் சாந்தி செய்ய முடியும்! அய்ரோப்பாவில் இருந்துகொண்டும் மானிட விமுமியங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டும் இந்த இருபத்தோராம் நாற்றாண்டிலும் 'நல்ல குடும்பம்' என்று ஏற்றிப் பேசுவதற்கும் 'ஒதுக்கப்பட்ட மக்கள்' என்று இழித்துப் பேசுவதற்கும் இந்தப் பன்னாடைகளுக்கு என்ன திமிரிருக்க வேண்டும்! இது குறித்தெல்லாம் தேனீக்குக் கண்டனங்களைத் தெரிவித்தபோதெல்லாம் தேனீ மறுப்பு, மன்னிப்பு எதுவும் தெரிவிக்காமல் தன்னை நியாயப்படுத்தியே வருகிறது. அவ்வளவுக்கு அவர்களுக்குத் தோல் தடித்திருக்கிறது. இதில் தேனீயை விமர்சிப்பது புவிகளைப்

பலப்படுத்துவதாக அமைந்துவிடுவதால் அவர்களை விமர்சிக்கக் கூடாது என்று இலவச அறிவுரைகள் வேறு. சாதிய வக்கிரத்துடன் எழுதக்கூடாது என்று இவர்கள் முதலில் தேனீக்கு அறிவுரை கொல்லட்டும். 'புலிகளுக்குள்ளங்கும் புலிகளுக்கு மாற்றாகவும் மீண்டும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றப் போவது யார்? வெள்ளாளர்களா?' இந்தக் கேள்வி குறித்துச் சுகன் 'சுத்தியக்கடதாசி இணையத்தாள் தில் எழுதிய மேடை என்ற கட்டுரையைத் தோழர்கள் படித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

32. அடிமை முறையிலும் கொடுரமானது சாதிய முறைமை என்று நிறுவினார் அம்பேத்கர். நலீனத்துக்குப் பின்னைய நிலைகளும் அறிதல் முறைமைகளும் சமூக மானுடவியலில் ஆய்வுமுறைகளில் புதிய ஒளிகளை வீசும் காலத்திற்குள் நாம் நுழைந்திருக்கிறோம். இனி இந்தச் சிந்தனைகளின் வெளிச்சத்திலும் அம்பேத்கரியத்தின் வழிகாட்டுதலிலும் சாதியப் பிரச்சினைகளில் ஈழத்து இடதுசாரி களின் வகிபாகம் குறித்து நாம் மீள்மதிப்பீடுகளைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஈழத்தில் சாதியொழிப்புப் போராட்டத்தை வடிவமைத்த இடதுசாரிகளும் தீண்டாமை ஓழிப்பு வெகுசன இயக்கத்தின் தலைவர்களும் அவர்களது அடிக்கட்டுமான மேற்கட்டுமான வகைப்பாடுகளில் சாதியத்தை மேற்கட்டுமானம் என்றே விளக்கினார்கள். கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவரான கே. சுப்பிரமணியம் ஈழச் சமூக அமைப்பில் சாதியம் முன்னமைப் பிரச்சினையாக இல்லையென்றார். உண்மையில் சாதிய முரண்கள் கூர்மை பெற்றிருந்த வடக்கில் தோன்றிய மார்க்ஸியத் தலைவர்களில் ஒருவர்கூட செவ்வியல் மார்க்ஸியத்தைக் கடந்து சிந்தித்தார்களில்லை. அவர்களின்டையே தெற்கில் தோன்றிய கொள்வின் ஆர்டிசில்வா, வெஸ்லி குணவர்த்தன, கீர்த்தி பாலகுரியா போன்ற தத்துவத்துறையில் அறிவுபடைத்த மார்க்ஸியர்கள் தோன்றவில்லை. நமது கட்சிசார்ந்த தமிழ் மார்க்ஸியர்களில் ஒருவர்கூட மார்க்ஸிய அரசியற் கோட்பாடுகளை விவாதித்து ஒரு ஆய்வு நூலைக்கூட எழுதியிடில்லை. சாதியத்தையும் நிலவிப்பிரபுத்து வத்தையும் போட்டுக் குழப்பிக்கொண்ட இவர்கள் சாதியத்தின் வரலாற்றுப் பின்புலங்களையும் அதன் தனித் தன்மைகளையும் கண்டறிந்தில்லை. சாதியத்தை உருவாக்கி அதை நிறுவனப்படுத்தி அதனைக் காப்பாற்றிவரும் இந்துமதத்தை நமது இடதுசாரிகளோ தீண்டாமை ஓழிப்பு வெகுசன இயக்கத் தலைவர்களோ குறிவைத்துத் தாக்கியதுமில்லை. இந்து மதத்திற்கும் சாதியத்திற்குமின்னள் வரலாற்றுப் பினைப்பை அவர்கள் கண்டுகொள்ள மறுத்தார்கள். இந்தத் தலைவர்களில் ஒருவர்கூடச் சாதியப் பிரச்சினைகளை மிகக் கூர்மையாக ஆய்வுசெய்த அம்பேத்கரின் பெயரை எங்காவது

உச்சரித்ததாகத் தகவல்கள் ஏதுமில்லை. நாம் இந்துகளில் என்று இவர்கள் முழுங்கியதுமில்லை.

33. அம்பேத்கர் கூறுவதைக் கவனியுங்கள்: "சாதி என்ற கண்ணோட்டத்தை இந்துகளின் மனதில் ஆழமாகப் பதிய வைத்திருக்கிற இந்து மதமே தவறானது என்று நான் கருதுகிறேன். நீங்கள் வீழ்த்த வேண்டிய எதிரி சாதியைக் கடைப்பிடிக்கும் மக்கள்லை. சாதிகளின் மதமான இந்து மதத்தை மக்களுக்குக் கற்றுத் தந்திருக்கிற சாத்திரங்களே உங்களின் பயங்கர எதிரி. சமபந்தி விருந்தில் கலந்து கொள்ளாதவர்களையும் கலப்புமணம் செய்யாதவர்களையும் விமர்சிப்பதும் கேளி செய்வதும் அல்லது எப்போதாவது சில சமயங்களில் சமபந்தி விருந்தை நடத்துவதும் கலப்பு மனவிழாவைக் கொண்டாடுவதும் வீணா வேலையாகும். சாத்திரங்கள் புனிதமானவை என்ற நம்பிக்கையை ஆழித்தொழிப்பது தான் சாதியை ஓழிக்கும் உண்மையான வழிமுறை மக்களுடைய கருத்துகளும் நம்பிக்கைகளும் இப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும் என்று வடிவமைக்கும் வேலையைச் சாத்திரங்கள் இடைவிடாமல் செய்துவருகின்றன. இதை இனியும் நீங்கள் அனுமதித்துக்கொண்டிருந்தால் சாதியை ஓழிப்பதில் நீங்கள் எவ்விதம் வெற்றிபெற முடியும்?" அம்பேத்கரின் இந்தக் கேள்வி ஈழத்து இடதுசாரிகளின் காதுகளிலும் சீர்திருத்தவாதிகளின் காதுகளிலும் அறிவுத்துறையினரின் காதுகளிலும் இன்னமும்தான் உறைக்கவில்லை.

34. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் பொருள் உற்பத்தி உறவுகள் பருண்மையான வர்க்க உற்பத்தி உறவுகளாயில்லாமல் சாதிய உற்பத்தி உறவுகளாயிருக்கும் தன்மையையும் அவர்கள் கருத்தில் எடுத்தார்களில்லை. யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக அமைப்பை நிலப்பிரபுவத்துவ சமூகம் என்று இதுவரை மார்க்ஸியவாதிகள் விளக்கியிருப்பதும் நூண்ணிய பார்வையாகத் தெரியவில்லை. அய்ரோப்பாவில் இருந்தது போலவோ இந்தியாவில் இருப்பது போலவோ யாழ்ப்பாணத்தில் பெரிய நிலவுடைம மானிய அமைப்புகள் இருந்ததில்லை. நூறு ஒருக்கர்கள் சொந்தமாக வைத்திருந்த நிலக்கிழாரை நாம் யாழ்ப்பாணத்தில் காணமுடியாது. அவைனவன் பத்துப் பரப்புக் காணியை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு நிலவுடைமையால் அல்லாமல் தனது ஆதிக்கசாதிப் பிறப்பாலேயே சமூகப் படிநிலையின் உச்சத்திலிருக்கிறான். எனவே யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக அமைப்பை மரபு மார்க்ஸிசம் விளக்கும் நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பு என்று ஏற்றுக் கொள்வதை விட யாழ்ப்பாணத்திற்கே உரித்தான் தனிச் சாதியச் சமூக அமைப்பு என்று விளங்கிக் கொள்வதே பொருத்தமாயிருக்கும். சென்ற நூற்றாண்டில் யாழ் சமூக அமைப்பின் உச்சியிலிருந்தவர்கள் மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த சிங்கப்பூர் - மலாய ஓய்லுதியத்தில்

கொழித்த, மற்றும் கொழும்பு 'மணியோடர்' பொருளாதாரத்தை நம்பியிருந்த வெள்ளாளர்கள்தான். யாழ்ப்பாணச் சாதியத்தின் தனித் துவமான பண்புகளை மதிப்பீடு செய்யாமல் ருஷிய நிலப் பிரபுக்களையும் சீனத்து நிலப்பிரபுக்களையும் யாழ்ப்பாணத்தில் உருவகித்துக்கொண்டு இடதுசாரிகள் இலக்குத் தவறி வாட்களைச் சமூற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

35. சாதியம் என்பதைச் சீதனமுறை, கல்வியின்மை, வறுமை போன்று ஒரு சமூகக் குறைபாடாகவே இடதுசாரிகள் விளக்கி வந்தார்கள். அதில் பகுதியளவு உண்மைகூடக் கிடையாது. சாதியம் இந்துமத சாத்திரங்களால் உறுதியாக நுட்பமாக வடிவமைக்கப் பட்ட ஒரு சமூக வாழ்வியல் முறைமை. நமது வரலாறு, பண்பாடு, இலக்கியம், மொழியென அனைத்துப் பரப்புகளும் சாதியைத் தாங்கியே நிற்கின்றன. இங்கு ஒவ்வொரு சாதிக்கும் வெவ்வேறு பண்பாடுகளும் சடங்குகளும் இலக்கியங்களும் வரலாறுகளும் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒட்டுமொத்தத் தமிழர்களிற்கென்று ஒரு பொதுப்பண்பாடு இங்கே கிடையாது. பண்பாடு, சாதியப் பண்பாடுகளாக இங்கே சுதநிக் கிடக்கிறது. பொதுக்களங்களில் தமிழ்ப் பண்பாடு, வரலாறு என்ற சொல்லாடல்கள் ஆதிக்க சாதியினரின் பண்பாட்டையே வரலாற்றையே குறிக்கின்றன. தமிழ்த் தேசிய மீட்புவாதத்தோடு இன்று முன்னணிக்கு வந்து பரப்புரை செய்யப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் தமிழரின் வரலாறு, தொன்மங்கள், புராணங்கள் இவற்றிலெல்லாம் தலித்துகளுக்கு ஏதாவது இடமிருக்கிறதா? வரலாறு அறிந்த காலம் தொட்டு இந்த நிமிடம் வரைக்கும் சாதியச் சமூகங்களில் பாட்டாளிகள் சாதிய மதிப்பீடுகளைத் துறந்து வர்க்க உணர்வுகளுடன் அணிகுவிக்கப்பட்டதாக வரலாறு உள்ளதா? வர்க்கத்தையெல்லாம் கக்கத்துள் வைத்துக்கொண்டு சாதிய உணர்வுகளுடன் அவர்கள் அணிகுவிக்கப்படாத கால மென்று ஒன்று வரலாற்றில் உள்ளதா? இந்தச் சேள்விகளையெல்லாம் அன்மைக் காலங்களிலாவது நமது அயல் சாதியச் சமூமான இந்தியாவில் இடதுசாரிகளும் நக்ஸல்பாரிகளும் கவனத்தில் எடுக்கிறார்கள். இந்துமத எதிர்ப்புக்கு முக்கியத்துவமும் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் இன்றுவரைக்கும் ஈழத்து இடதுசாரிகள் இவற்றைக் கவனத்தில் எடுத்தார்களில்லை. போதாதற்கு கூட இருப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு குழியையுமல்லவா அவர்கள் பறித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

36. கா. சிவத்தம்பி பிதற்றுவதைக் கவனியுங்கள்: "தலித் பிரச்சினையை ஒரு அகண்ட வரலாற்றுப் பின்னணியில் வைத்து விளங்கிக்கொள்கிற போதுதான் அவர்களுடைய எழுச்சி, அவர்கள் பேசுகிற பாசையின் அசாதாரணத் தன்மைகளை விளங்கிக்

கொள்ளலாம். ஆனால் அங்குள்ள (இந்தியாவில்) சாதி அமைப்புப் போன்று இங்கில்லை. இங்கு தொழிலை வைத்துக்கொண்டுதான் சாதியைப் பார்த்தார்கள். தொழிலை விட்டுவிட்டால் சாதியின் பெயர் இல்லை. வெளிப்படையான அடையாளத்தை மறைத்து விட்டால் சரி. இங்கு போராட்டம் வித்தியாசம்; இங்கு தீண்டாமைப் போராட்டமென்பது கோயில் பிரவேசம். ஏனென்றால் கோயில் பிரவேசம் மட்டும்தான் இங்கு பிரச்சினையானது. மற்றபடி அவர்களின் சமூக முன்னேற்றத்தைத் தடுக்க முடியவில்லை" (கார்த்திகே சிவத்தம்பியின் நேர்காணல்கள் தொகுதி - 1, பக:249). என்ன அயோக்கியத்தனம் இது! இங்கு தொழிலை வைத்துக் கொண்டுதான் சாதியைப் பார்த்தார்களாம். தொழிலை விட்டு விட்டால் சாதியின் பெயர் இல்லையாம்! பேராசிரியர் இந்த நேர் காணலை 'முன்றாவது மனிதன்' இதழுக்கு வழங்கியதற்கு முதல் வருடம்தான் யாழ் நகரபிதாவையே சாதிய அடையாளங்களுடன் தினக்குரல் பத்திரிகையில் கேவிச் சித்திரம் வரைந்திருந்தார்கள். மழுத்தில் கோயில் பிரவேசத்தைத் தவிர வேறு சாதியப் பிரச்சினைகளே இல்லையாம், பேராசிரியேரே! உங்களின் சமகாலத்தவரும் உங்களின் தோழருமான கே. டானியல் சொல்வதைக் கவனியுங்கள்: "சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை, தீண்டாமை ஓழிப்பு வெகுசன இயக்கம் ஆகியவற்றின் போராட்ட காலக்கட்டங்களில் மாத்திரம் சாதிய வெறியர்களால் இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளில் மொத்தம் முப்பத்தொரு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். எரிக்கப்பட்ட வீடுகள் அறுபத்தைந்திருக்கும் குறையாது. உயிர்ச் சேதமற்ற துப்பாக்கிக்கூடு வாள்வெட்டு, சுத்திக்குத்து எலும்புமறிவு, மானபங்கம் ஆகியவை என்று குறப்பிடும்போது யாழ்ப்பாளர்களுடானாட்டில் எத்தனை கிராமங்கள், சிறுநகரங்கள் இருக்கின்றன என்று கணக்கெடுத்து இரண்டையும் சேர்த்து எழுபத்தைந்தால் பெருக்கினால் வரும் எண்ணிக்கை எதுவோ அதுதான் உத்தேச ஆனால் சரியான கணக்காகும்" (கே. டானியல் நிலைவுமலர், பக:183). இந்த வரலாறுகளையெல்லாம் அறியாதவர் போல் பேராசிரியர் உதிர்க்கும் வாய்முத்துக்களுக்கு அர்த்தமான என்ன? பேராசிரியரை அறிவுச் சோம்பேறி, ஆய்வுச் சோம்பேறி என்று சொன்னால் என்னாக்கு அழுகிவிடும். எனவே என்னால் மறுபடியும் வருத்தத்துடன் இதைத்தான் சொல்ல முடிகிறது: "சாதியத்தின் ஒரு தனித்துவமான பண்பு ஒவ்வொருவனையும் ஒரு சாதியானாக உணர வைப்பதுதான். சாதியாக உணர்வதென்பது ஒரு சாதிக்குக் கீழாக உணர்வது மட்டுமல்ல இன்னொரு சாதிக்கு மேலாக உணருவதும்தான்."

37. மழுத்தின் இடதுசாரித் தலைவர்களில் பலருக்குச் சாதியம் குறித்த சமூக விஞ்ஞானபூர்வமான அறிதல் குறைபாடுகள்

இருந்தனவேயோழிய நல்ல வேளையாக அவர்கள் சிவத்தம்பியைப் போல முழுப் பூசனிக்காயைச் சொதியில் மறைப்பவர்களாக இருக்கவில்லை. சாதியத்தை நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்தின் மேற்கட்டு மானப் பிச்சினையாக அவர்கள் எனிமைப்படுத்திப் புரிந்துகொண்ட போதிலும் கேடானியல், சிகா.செந்திவேல் போன்று சாதியோழிப் பிற்குத் தம்மை முற்று முழுதாக அர்ப்பணித்த இடதுசாரிகளுக்குக் கூட இத்தகைய புரிதல்தான் இருந்தது, இருக்கிறது அடிப்படை மானிட விழுமியங்களுக்கே எதிரான சாதியக் கொடுரங்களை ஒழிப்பதற்காக அவர்கள் வீதிகளில் இறங்கியும் நீதிமன்றங்களில் ஏறியும் விட்டுக்கொடுக்காத போராட்டத்தைச் செய்தார்கள். வெள்ளாளர் வெறியர்களைக் கண்ட இடத்தில் போட்டுத் தள்ளவேண்டும் என்ற மட்டத்திற்கு சண்முகதாசன் போன்ற இடதுசாரித் தலைவர்கள் சாதிவெறியர்களுக்கு எதிராகத் தீவிர நிலைப்பாடுகளை எடுத்தார்கள். மறுக்கப்பட்ட தமது உரிமைகளைப் பெற்றெடுப்பதற்காகச் சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியில் போர்க்கோலம் தரித்து நின்ற தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுடைய போராட்டங்களுக்கு இடதுசாரிகள் எவ்வாறு பலமாயிருந்தார்கள் எங்கே பலவீனமாய் அமைந்தார்கள் என்று மதிப்பிடுவதற்காகத் தவித் மக்களின் போராட்ட வரலாற்றின் முக்கியமான மைற் கற்களை நாம் இங்கே குருக்கமாகத் தொகுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

38. சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதிகளில் தவித் மக்கள்மீது தீண்டாமைக் கொடுமைகள் எவ்வாறெல்லாம் ஆதிக்க சாதியினரால் திணிக்கப்பட்டிருந்தன? தமது ஆய்வுநூல்களில் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களின் வரலாற்றை எழுதிக்கொல்லும் கல்வித்துறை சார்ந்த எவரும் இதுவரையில் தீண்டாமைக் கொடுமைகள் குறித்துக் கான்துகளை கவனத்தைத் திருப்பியதில்லை. “வரலாற்றை உருவாக்குவன் ஒடுக்குமுறையாளன்தான். அவன் எழுதுகின்ற வரலாறு அவனால் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் வரலாறாக இருப்பதில்லை. அது குறையாடுகின்ற, வன்டனார்சி செய்கின்ற, வறுமையை உருவாக்குகின்ற அவனது சொந்த வரலாறே! இதற்கு மாற்றாக ஒடுக்கப்பட்டவர்களால் வேறோரு வரலாறு உருவாக்கப்படுகிறது. ஆனால் இந்த வரலாற்றை வேறோரு வரலாறு உருவாக்கப்படுகிறது. ஆனால் இந்த வரலாற்றை உருவாக்குபவர்கள் நாவலாசிரியர்களும் கவிஞர்களும்தானே தவிர தொழில்தீயான அலவல்து கல்வித்துறை சார்ந்த வரலாற்றாளர் களால்ல” என்று ப்ரான்ஸ் பினொன் மார்த்தினிக் குறித்துச் சொல்லார். இது நமக்கும் சுச்சிதமாகப் பொருந்துகிறது. தீண்டமையின் கொடுரங்களைக் குறித்து நமது டானியலும் டொமினிக் ஜீவாவும் எங்கே ரகுநாதனும் இன்னும் பலரும் நிறையவே எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்த எழுத்துக்களிலிருந்து ஒன்றிரண்டு துண்டுகளைப் படித்தாற்கூட அன்றைய தீண்டாமையின் நெட்டுரோ முகம் நம்மைப் படைப்பதைக்க வைக்கிறது.

39. “தேங்காய் சுமந்து சென்றவன் தலையை நெரிடாமல் நலமுண்டுத் துண்டுக் குறிச்சால்வையை தலையில் வைத்துத்தான் சாக்கைச் சுமந்து சென்றிருக்கிறான். கயிலாயருக்கு வந்ததே கோபம்! அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி தள்ளன மதியாமல் சால்வையைத் தலையில் போட்டுச் சென்றதற்காக அவனை வேகும் வெயிலில் முழுந்தாளில் இருந்து அண்ணாந்து பார்க்கச் செய்து நெற்றியில் கால் சல்லிக் காசை ஒட்டி குறிப்பிட்ட நேரம் வெயிலில் இருக்க வைத்தார்” (அடிமைகள், பக: 141).

“அவன் பஞ்சமுருக்குச் சிலை வெளுக்கும் கட்டாடி குலத்தைச் சேர்ந்தவன். அவன் நயினார் வளவு எல்லைக்குள் காலடி எடுத்து வைக்கக் கூடாதவன். அதைவிட அவனின் சாதியினர் வீதிகளில் நடமாடும்போது தாங்கள் வருவதை மற்றவர்களுக்கு அறிவிக்கும் தோரணையில் காவோலைத்துண்டு ஒன்றினை நிலத்தில் அரைய விட்டு இழுத்துவர வேண்டும். அதுவும் குறிக்கப்பட்ட வீதிகளைவிட வேறு வீதிகளில் குடியிருப்பவர்கள் அனுமதிக்கமாட்டார்கள்” (அடிமைகள், பக: 81)

“நாலாம் நாள் காடாத்து என்று ஒன்று நடக்கும். அன்று சாப்பிடு முன் ஒரு வைபவம் இருக்கும். பெண்டுகள் இறங்கவருக்குப் பிடித்த மான சோறு, கறிவைகைகள் எல்லாம் காய்ச்சி ஒரு பெரிய சட்டியிலே போட்டுக் குழைப்பார்கள். அப்படிக் குழைத்ததை கைப்படித் தொள்ளக்கூடிய உருண்டைகளாகத் திரட்டித் திரட்டி வைத்துக்கொண்டு வெளியே வர, செத்த வீட்டுக்குப் பறையடித்த சின்னான் அங்கே இருப்பான். இந்தப் பெண்டுகள் அந்த உருண்டைகளை எடுத்து சின்னான் முதுகின் மேல் எறிந்து அவனை விரட்டி விரட்டி அடிப்பார்கள். முதுகிலே விழ விழ அதை வழித்துச் சாப்பிட டபடியே சின்னான் ஒடுக்கொண்டிருப்பான். இப்ப சிறுவர்களும் சேர்ந்து விடுவார்கள். கீழே விழுந்ததையெல்லாம் எடுத்துத் திருப்பித் திருப்பி அடிப்பார்கள். இதற்கிடையில் படலை வந்துவிடும். பெண்டுகள் சட்டியையும் சோற்றையும் சின்னானிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்துவிடுவார்கள் (அமுத்துவிங்கம் கதைகள், பக: 154).

40. “ஏன் கனதாரம் போவான்? வில்லுவண்டியில் இருந்து துவங்குவே! அங்கை முதலி சின்னத்தம்பியினர் உயிரை எடுத்துங்கள். பச்சிலைப் பள்ளிக் கந்தையனை வைக்கல்பட்டடைக்க உயிரோட போட்டுக் கொழுத்தினாங்கள். தூக்கில செத்தவனுக்குக் குதியை வெட்டிறத்தோல் நெல்லியடியில் ஒரு பாவிக்கு நீத்திரைக்கிடையில் குதி நரம்புகள் வெட்டினாங்கள். உரும்பிராய் மார்க்கண்டனை அடிச்சக் கொண்டு போட்டு அவன் முகத்தைக் கருக்கி நீர்வேலிப் பத்தைக்க போட்டங்கள். உந்த அம்மன் கோயிலில் கிடாய் வெட்டிறது போல ஐஞ்சாறு பேரை வெட்டித் தள்ளினாங்கள்.

சரசாலைக்க முன்னுடே பேரைச் சுட்டுக் கொண்டார்ங்கள். பளையில் பெண்ணாய்ப் பிறந்தவள் ஒருத்தியச் சுட்டுச் சவமாய் விழுத்தினாங்கள். நயினாதீவில் கட்டைக் கந்தையனை குத்திக் கொண்டாங்கள். கோயில் சந்தையடியில் பெத்த மோன் நளத்தியோட போட்டா னெண்டு சாப்பாட்டோட் 'பொலிடோல்' வைச்சுச் சாக்கொண்டாங்கள். அல்வாயில் செல்லத்தும்பியன் சுட்டுக் கருக்கிப் போட்டு மதவுக்க போட்டாங்கள். களரையாம்பிட்டிச் சுடலைக்க சந்தையனை அடிச்சுத் தூக்கினாங்கள். ஏன் உப்ப சிட்டியில் சன்னடிலிப்பாய் வைத்திக் கிழவனை உயிரோட் 'பெற்றோல்' ஊத்திக் கொழுத்தி னாங்கள். சந்தா தோட்டத்தில் ஒருத்தன வேட்டைக்கெண்டு கூட்டிக்கொண்டு போய் நடுக்காட்டுக்க வைச்சுச் சுட்டுப்போட்டுக் காட்டுக்க ஏரிசுச் சாம்பலாக்கினாங்கள். கார்த்திகேசுவரச் சுட்டுத் தள்ளினாங்கள். இரத்தினத்தை கொத்தியும் வெட்டியும் அடிச்சுக் கொண்டாங்கள். ஏன் கற்கள்டனக் கந்தனர் பூங்காவளத்தில் வள்ளி தெய்வயானயோட் இருக்கேக்க அடிச்சுக் கொல்லேல்லையே. இதெல்லாம் சாதி வெறியங்கள் செய்த காரியங்கள்" (பஞ்சமர், பக்:174)

41. சென்ற நூற்றாண்டில் தீண்டாமைக்கு எதிரான முதற்குரல் யாழிப்பாளை வாலிபர் காங்கிரஸிலிருந்து (1920) எழுந்தது. இதைத் தொடர்ந்து ஒடுக்கப்படும் தமிழ் ஊழியர் சங்கம் (1927) உருவாக்கப் பட்டது. இந்த அமைப்புகள் காந்திய நெறிகளில் ஈடுபாடுடைய வெள்ளாளர்களாலேயே தலைமை தாங்கப்பட்டன. வாலிபர் காங்கிரஸிற்கு ஹன்டி பேரின்பநாயகமும் ஒடுக்கப்படும் தமிழ் ஊழியர் சங்கத்திற்கு நெவின் செல்லத்துரையும் தலைமை தாங்கி ளார்கள். எனினும் ஒடுக்கப்படும் தமிழ் ஊழியர் சங்கத்தின் இணைச் செயலாளர்களாக தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்களைச் சேர்ந்த யோவேல் போல், டி. ஜேம்ஸ் ஆகிய இருவரும் இயங்கினார்கள் என்பதும் கவனத்திற்குரியது. இந்த அமைப்புகள் 1927ல் காந்தியாரின் யாழிப் பாணத்து வருடகையின்போது வரவேற்புமளித்தனர். காந்தியத்தின் அருட்டலில் விழித்துக்கொண்ட வெள்ளாளர் சீர்திருத்தவாதிகள் சமபோசனம், சமஅசனத்திற்கான உரிமைக் குரல்களுக்கு ஆதரவு தரவும் தலைப்பட்டார்கள். இவர்கள் மத்தியிலிருந்து 'நீலகண்டன் ஒரு சாதி வேளாளன்' (1925) 'அழகவல்லி' (1926) 'காந்தாமணி அல்லது தீண்டாமைக்குச் சாவுமணி' (1937) 'சந்தரவதனா அல்லது இன்பக் காதலர்' (1938) 'செல்வி சரோஜா அல்லது தீண்டாமைக்குச் சுவக்கடி' (1938) போன்ற புதினங்கள் எழுதப்பட்டதைக் கே. டானி யலின் 'அடிமைகள்' நாவலின் முன்னுரையில் குறிப்பிடும் கோ.கேசவன், "காலம் காலமாக இறுதிவந்துள்ள சாதியக் கொடுமைகளையும் வேறுபாடுகளையும் கண்டுணர்ந்து இந்தப் புதினங்கள் வெளிப்படுத்தின என்ற பெருமை இவற்றுக்குண்டு.

எனினும் இவை சாதியப் பிரச்சனைகளின் வெளிப்பரிமாணத்தை மட்டுமே கண்டன. இத்தகைய முடிவினால், சாதிய வேறுபாடுகளை மனத்தளவில் நீக்குதல், கலப்புத் திருமணம் செய்தல், மனிதாபிமான அன்பு, முயற்சி, கல்வி கற்று வேறு தொழிலுக்குச் செல்லல், உயர் சாதியினர் காட்டும் தாராளவாதம் போன்றவற்றினால் சாதியக் கொடுமைகள் தீரும் என இவர்கள் நம்பினர்" என்பார். கோ. கேசவனின் இந்த மதிப்பீடு அந்த இலக்கிய ஆசிரியர்களுக்கு மட்டு மல்லாமல் யாழிப்பான வாலிபர் காங்கிரஸ், ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் ஊழியர் சங்கம் ஆசியவற்றுக்கும் முற்றிலும் பொருந்தும்.

42. தலித்துகளின் தலைமையில் தலித்துகளுக்கு மட்டுமேயான அமைப்பாக, அனைத்துத் தலித் சமூகங்களையும் ஒன்றினைத்துத் தீண்டாமை ஒழிப்பையும் தலித் மக்களின் சமூக முன்னேற்றங்களையும் அடிப்படை வேலைத்திட்டங்களாக வகுத்துக்கொண்டு 1942ல் 'வட்டிலங்கைத் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை ஆரம்பிக்கப் பட்டது. சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையின் முதலாவது தலைவராக யோவேல் போல் தெரிவு செய்யப்பட்டார். மகாசபையின் முன்னணிச் செயல்வீரர்களாக எஸ்.ஆர்.ஜேக்கப் காந்தி, ஆமசெல்லத்துரை, ஜிநல்லையா, டி.ஜேம்ஸ், விடி.கணபதிப்பிள்ளை, எம்சிகுப்பிரமணியம், எம்.ஏ.சி. பெஞ்சமின், எஸ்.நடேக, விரி.அரிய குட்டி, ஜி.எம். பொன்னுத்துரை, ஜோனா, ஜே.டி.ஆசிர்வாதம், எம்.வி.முருகேச, விஜயரத்னம், பேப்பர் செல்லையா, ஏ.பி. இராஜேந்திரா, கமுருகேச, முசெல்லையா போன்றவர்கள் இயங்கி னார்கள். வடபலத்தோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல் மகாசபையினர் நாட்டின் கிழக்குப் பகுதிகளிலும் சாதிய விடுதலைக்கான பரப்புரைகளை மேற்கொண்டு தலித் மக்களை துரிதக்கியில் ஒன்றி ணைத்தனர். 1944ல் 'வட்டிலங்கை சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை என்ற பெயர் 'அகில இலங்கை சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையென மாற்றப்பட்டது. இந்த இடத்தில் சிறுபான்மைத் தமிழர், பெரும் பான்மைத் தமிழர் என்ற சொல்லாடல்களை நாம் கவனிக்க வேண்டும். சிறுபான்மைத் தமிழர், பெரும்பான்மைத் தமிழர் என்ற எதிர்வுகள் இருக்கும் வரையில் இன்று பொதுக்களங்களில் பொதுதாம் பொதுவாக முழுங்கப்படும் ஈழத் தமிழர் என்ற சொல்லாட லுக்கு எந்தத் தார்மீகப் பெறுமதியும் கிடையாதென்பதைத் தமிழ்த் தேசியர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

43. 1945ல் மகாசபையின் முன்றாவது மாநாடு நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டில்,

1. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கென்று விஷேட பிரதிநிதித்துவம்.
2. பொருளாதார மீன் நிர்மாணம், மாற்றுத் திட்டங்கள் இவைகளுக்கான தனிச் சிறப்பு ஆணைக்குழு.

3.கலவு ஸ்தல ஸ்தாபனைச் சபைகளிலும் நிர்வாக அலகுகளிலும் பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கக் கூடிய வகையில் வட்டாரங்கள் தேர்தற் தொகுதிகள் பிரிக்கப்படவும் மறுசிரமைக்கப்படவும் வேண்டும்.

4. கல்விப் பிரச்சனையில் முன்லீம் மக்களுக்கு அளித்த விசேட சலுகையை உரிமையைத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் வழங்க வேண்டும் என்ற தீர்மானங்களை மகாசபை நிறைவேற்றியது. நாற்பதுகளின் நடுப்பகுதிகளில் வில்லூன்றிச் சுடலையில் சாதிய வெறியர்களால் முதலி சின்னத்தமிக் கட்டுக்கொல்லப்பட்டது, பூநகரியில் மூன்று தலித்துகள் கொல்லப்பட்டது, அல்லைப்பிட்டி, நாரந்தனை, நீர்வேலி ஆகிய இடங்களில் தலித்துகளின் குடில்கள் தீக்கிரையாக் கப்பட்டது போன்ற சம்பவங்களில் தலித் மக்களுக்கு நியாயம் வேண்டிச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை எடுத்த நடவடிக்கைகளாலும் தொடுத்த வழக்குகளாலும் மகாசபை நாடெங்கும் அறியப்பட்ட இயக்கமாகவும் தலித் மக்களின் ஏகோபித்த ஆகரவு பெற்ற அமைப்பாகவும் அய்வுப்பதுகளில் ஒளிர்விட்டது. சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை உருவாக் கப்பட்டுச் சில வருடங்களிற்குப் பின்தான் வடபுலத்தில் பொதுவுடமைக் கட்சிகள் உருப்பெற்றன. முதலில் ட்ரொக் ஸியக் கட்சியான வங்கா சமாசமஜக் கட்சியும் அதைத் தொடர்ந்து இலங்கை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் யாழ் மண்ணில் முளைவிட்டன. 1949ல் தமிழரக் கட்சி தோற்றுவிக்கப்பட்டது

44. மகாசபை தலித்துகளுக்குக் கோயில்களைத் திறந்துவிடக் கேட்டுத் துண்டறிக்கைகள் பொதுக்கூட்டங்கள் மூலம் இடைவிடாத பிரச்சாரங்களை நிகழ்த்தி விட்டுக்கொடுக்காமல் போராடியதால் யாழ்ப்பாணத்து வரலாற்றிலேயே முதற் தடவையாக 09 மூலை 1957ல் நல்லூர் கந்தகவாமி கோயில், வண்ணை வரதராஜப் பெருமாள் கோயில், வண்ணை சிவன் கோயில், ஆகிய மூன்று ஆவயங்களும் தலித் மக்களுக்குத் திறக்கப்பட்டன. தொடர்ந்து தேவீர்ச் சாலைகளிற்குள்ளும் உணவு விடுதிகளிற்குள்ளும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு சமவுரிமை வழங்கப்படவேண்டும் என்றும் மறுத்தால் கடைகளுக்கு முன்னே மறியற் போராட்டத்தை நடத்தப்போவதாகவும் மகாசபை அறிவித்தது. மகாசபையின் இப்போராட்ட அறிவிப்பிற்கு யாழ் நகரத்தின் உணவுவிடுதிகளின் முதலாளிகள் பணிந்தனர். முதலில் கோவிந்தபிள்ளை தனது தேவீர்ச் சாலையை அனைத்துச் சாதியினருக்கும் திறந்துவிட்டார். அடுத்ததாக 'சுபாஸ் கபே'யின் உரிமையாளர் சங்கரன் தனது

'கபே'யைத் திறந்துவிட்டார். இவர்கள் இருவருமே யாழ்ப்பாணத்திற் குப் பிழைப்புத் தேடிவந்த மலையாளிகள் என்பது இங்கே கவனிக் கத்தக்கது. தொடர்ந்து யாழ் நகரின் மற்றைய தேவீர்க் கடைகளும் அனைத்துச் சாதியினருக்கும் திறந்துவிடப்பட்டன.

45. மகாசபை சாதியோழிப்புப் போராட்டத்தில் கணிசமான வெற்றிகளைக் குவித்திருந்த நேரத்தில் 09.06.1957ல் மகாசபையின் 14வது மாநாட்டில் மகாசபை பிளவுபட்டது. மகாசபைக்குள் பொது வடமைக் கட்சியினர், தமிழருக்குக் கட்சியினர் என இருட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களுமே இடம் பெற்றிருந்தார்கள். அரசியல் கட்சி வேறுபாடுகளிற்கு அப்பால் தலித்துக்களை சாதிய விடுதலை என்ற முன்னோக்கில் மகாசபை இணைத்து வைத்திருந்தது. அதுவே அதன் தனிச் சிறப்புமாயிருந்தது. தமிழருக்குக் கட்சி 'தமிழின விடுதலை' என்ற முழக்கத்தை எழுப்பி வந்தபோது அதற்குப் பதிலடியாக 'எமது சமூக விடுதலைக்காக் கோவில்கள் தேநீர் - சாப்பாட்டுக் கடைகள் முன்பாகச் சத்தியக்கிரகம் செய்வோம்' என மகாசபையினர் குரல் எழுப்பினர். மகாசபையின் 14வது மாநாட்டிற்குப் பிரதிச் சமூகநல் தொழிற்துறை அமைச்சராயிருந்த எம்பிடி. சொய்ஸா மகாசபையினரால் அழைக்கப்பட்டிருந்தார். யாழ் புகையிரத நிலையத்தில் வந்திருங்கிய அமைச்சரைத் தமிழருக்குக் கட்சியினர் கறுப்புக் கொடிகளுடனும் பறைகளுடனும் எதிர்கொண்டனர். மகாசபையினர் அமைச்சரைப் பாதுகாப்பாக அழைக்குத்துச்செல்ல முயன்றபோது அமைச்சரின் வாகனத்துக்குக் குறுக்கே விழுந்து படுத்து அ.அமிர்தலிங்கம் துடுக்குத்தனம் செய்தார். கடைசியில் அமைச்சர் இல்லாமலேயே மகாசபையின் மாநாடு நடந்து முடிந்தது. ஒரு சாதியோழிப்பு இயக்கத்தின் மாநாட்டுக்கு வந்த அமைச்சரைச் சமஷ்டிக் கோரிக்கையின் பெயரால் குறுக்கே விழுந்து மறித்த கூட்டணியினர் அடுத்த அய்க்கிய தேசியக் கட்சியின் அமைச்சரவையிலே ஒரு அமைச்சர் புதலியைப் பெற்றுக்கொண்ட யோக்கியத்தை ஊரறியும். இந்தக் கறுப்புக்கொடி மறியல் இழவால் மகாசபைக் குள்ளிருந்த தமிழருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் மாநாட்டில் ஏற்பட்ட முரண்பாடு இறுதியில் பிளவில் முடிந்தது. தமிழருக்குக் கட்சியின் ஆதரவாளர்கள் மகாசபையிலிருந்து வெளியேறினர். இப்போது மகாசபை மெல்ல மெல்ல இடதுசாரிகளின் செல்வாக்கின் கீழ் வரலாயிற்று. 14வது மாநாட்டில் மகாசபையின் தலைவராக வடபுலத்தில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியை நிறுவிய தலைவர்களில் ஒருவரான எம்சிகப்பிரமணியிப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டார்.

46. 1964ல் மீண்டுமொரு முறை மகாசபை உடைந்தது. 1957ல் தமிழருக்கட்சி, கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி மோதல்கள் மகாசபையை உடைத்ததென்றால் 1964ல் கொம்யூனிஸ்டுகளுக்கு மத்தியில்

ஏற்பட்ட சீனச்சார்பு, ருஷியச்சார்பு மோதல்கள் மகாசபையை உடைத்தன. சீனச்சார்பு நிலையை எடுத்து நின்ற கேட்டானியல், என்கே இருநூதன், தங்கவடிவேல் மாஸ்ரர் போன்ற முன்னணிப் போராளிகளோடு பல இளைஞர்களும் மகாசபையிலிருந்து வெளியேறினார்கள். இதற்குப் பின்பு சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை பல மிழந்து போயிற்று, வடபுலத்துச் சாதிய வரலாற்றிலே முதன்முதலில் சாதிய இரும்புக் கோட்டையை நெகிழ்த்தித் தள்ளித் தலித்துகளின் சமூக முன்னேற்றத்திற்காக உழைத்த அந்தப் பேரியக்கம் மொஸ் கோவில் பெய்த மழைக்குப் பிடித்த குடையால் முடங்கிப் போயிற்று. அதற்குப் பின் அந்த இயக்கம் குறிப்பிடத்தகுந்த வெற்றிகள் எதையுமே சாதிக்கவில்லை. யோவேல் போல், எஸ்.ஆர்.ஜேக்கப் காந்தி போன்ற தலித் முன்னோடிகளால் சாதிய விடுதலையை முதன்மைக் குறிக்கோளாக வரித்துக்கொண்டு துவக்கப்பட்ட மகாசபை உடைந்த இருத்ருணங்களிலுமே மகாசபைக்கு உள்ளே எழுந்த முரண்களால் அல்லாமல் வெளியேயிருந்து திணிக்கப்பட்ட முரண்களினால்தான் உடைக்கப்பட்டது. முதலாவது உடைவிற்குக் காரணமாகியது. இரண்டாவது உடைவிற்குக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி காரணமாகிற்று.

47. வடபுலத்தில், யாழ் நகரத்தின் ஆலயங்களும் தேனீர் உணவு விடுதிகளும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குத் திறந்து விடப்பட்டிருந்தாலும் ஏனைய சிறுநகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் இவை தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு மூடப்பட்டேயிருந்தன. இந்திலைமையைக் கருத்திற்கொண்டு சீனச்சார்புக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி 1966 ஒக்டோபர் பதினொன்று எழுச்சியை வடிவமைத்தது. அன்றைய தினம் தடையை மீறி வெற்றிகரமாக ஊர்வலத்தையும் பொதுக்கூட்டத்தையும் நடத்திய கட்சி அடுத்துவந்த நாட்களில் வடபுலமெங்கும் தலித் மக்கள் வென்றெடுக்க வேண்டிய உரிமைகள் குறித்தும் போராட்ட வழிமுறைகள் குறித்தும் இருவுகலாகப் பரப்புரைகளில் எடுப்பதை. கட்சியின் வழிகாட்டலில் சங்கானையில் தலித் போராளிகள் சமவிழமைகளிற்கான போராட்டங்களைத் தொடங்கினார்கள். சங்கானை, நிச்சாமம் பகுதிகள் யுத்தகளமாயின. சாதிவெறியர்களின் துப்பாக்கிக் குட்டில் சின்னர் கார்த்திகேசு முதற்களப்பலியானார். 1967ல் கட்சியால் 'தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கம்' ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இயக்கத்தின் தலைவராக எஸ்ரின். நாகரத்தினம் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டார். தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கம் வடபகுதி முழுவதும் பரவலாக ஆலய தேனீர்க்கடைப் பிரவேசப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்தது. மட்டுவில் பாற்றித்தலைச்சி அம்மன் கோவில், மாவிட்டபுரம், அச்சுவேலி ஆகிய இடங்களில் தொடங்கப்பட்ட ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டங்கள்

நீண்ட இடர்களுக்கு மத்தியிலும் உறுதியோடு முன்னெடுக்கப்பட்டு வெற்றிகளைச் சாதித்தன. சங்கானை, மந்துவில் பகுதிகளில் பல உயிரிழப்புகளுக்கு மத்தியிலும் தலித் போராளிகள் உறுதியுடன் போராடித் தேநீர்க்கடைப் பிரவேசங்களை நிகழ்த்தினர். ஆதிக்க சாதியினரின் சணாதன எல்லைகளை எல்லாம் நாற்றாண்டு காலக் கோபம் நொருக்கத் தொடங்கியது. அடிக்கு அடி! என்ற பாதையில் சாதியொழிப்புப் போராளிகள் நடந்துகொண்டிருந்தனர். போராட்டத்திற்கு என்னென்ன வழிகளில் இடையூறு செய்ய முடியுமோ அத்தனை வழிகளையும் தமிழரசுக்குசியினர் முன்றனர். விளைவாகப் போராட்டங்கள் உக்கிரமாய் நடந்த, தலித் மக்கள் செறிந்து வாழ்ந்த சங்கானை, நிச்சாமம், பொன்னாலை ஆகிய பகுதிகளை உள்ளடக்கிய வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் 'தளபதி' அமிர்தவிங்கழும் கன்பொல்லை, காவெட்டிப் பகுதிகளை உள்ளடக்கிய உடுப்பிடித் தொகுதியில் 'உடுப்பிடிச் சிங்கம்' முசிவிசிதம்பரமும் 1970 பொதுத் தேர்தலில் மன்ன கெளவினார்கள்.

48. 1971ல் ஜேவியினரின் ஏப்ரல் கிளரச்சியைத் தொடர்ந்து சீனச்சார்புக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர்களும் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கத்தின் முன்னணித் தலைவர்களான கேடானியல் போன்றவர்களும் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவின் அரசால் கைதுசெய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டதுடனும் பல தலைவர்கள் தலைமறைவானதுடனும் சாதியொழிப்புப் போராட்டங்கள் ஒரு தேக்கநிலையை அடைந்தன. அரசின் அடிக்கு முறைகளுக்கு முகங்கொடுக்க முடியாமல் கொம்யூனிஸ்டுகள் தினரினர். 1972ல் மு.காரத்திகேசன், வி.ஏ. கந்தசாமி, ஓ.ஏ. இராமையா போன்ற கட்சியின் மத்தியகழு உறுப்பினர்கள் கருத்து முரண்பாடுகளால் சன்முகதாசன் தலைமறையிலான கட்சியிலிருந்து வெளியேறக் கட்சி இன்னொருமுறை பிளவுபாட்டது. இத்தோடு சீனச்சார்புக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அத்தியாயம் வடபுலத்தில் துயரமான முறையில் முடித்து வைக்கப்பட்டது. 1978ல் சன்முகதாசன் தலைமறையிலான கட்சியும் உடைந்தது. இம்முறை சாதியொழிப்புப் போராட்டத்தின் முன்னணித் தலைவர்களாக சின்னார்க்கிய கே.ஏ.கப்பிரமணியம் சிகா.செந்திவேல் போன்றவர்கள் எட்சியிலிருந்து வெளியேறினார்கள். இத்துடன் வடபுலத்தில் சீனச்சார்புக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சுவடே அழிக்கப்பட்டது. சீனச்சார்புக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி முன்றாழுக நாடுகள் பலவற்றில் காணப்படுவதுடோல் ஒரு மரபான மாவோயில் இயக்கம்தான். அது பல்வேறு தத்துவார்த்த நடைமுறைக் குறைபாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினையில் அது காலத்திற்குக் காலம் பல்வேறு தவறான நிலைப்பாடுகளை

எடுத்திருக்கிறது. தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளிற்குட் அது வங்கா சமச்மாஜக் கட்சி அளவிற்கு வடபுலத்தில் உழைத்துகில்லை. ஆனால் தீண்டாஸைக்கு எதிரான பெரும் போராட்டங்களை முன்னெடுத்த தாலும் தீண்டாஸை ஓழிப்பு வெகுசன இயக்கத்தை வழிநடத்தித் தவித் மக்களின் கணிசமான அடிப்படை உரிமைகளை வென்றெடுத்த தாலும் சீன்சார்டுப் பொதுவுடமைக்கட்சி வடபுலத்து ஒடுக்கப் பட்ட மக்களின் நினைவுகளில் நீடிப்பி வாழ்ந்திருக்கும்!

49. பொதுவுடமைக் கட்சியின் வீழ்ச்சியும் தமிழ்த் தேசிய விடுதலை இயக்கக்களின் எழுச்சியும் எழுபதுகளின் இறுதியில் ஒருங்கே நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தபோது தலித்துக்களின் சாதியொழிபுப் போராட்டங்கள் ஒரு முடிவை எட்டின. வடபுலத்தில் பொதுவுடமைக் கட்சிகளின் வீழ்ச்சிக்கு அவர்களிடையே தோன்றிய சித்தாந்தப் பிளாவுகள் முகவரை எழுதியதெனில் அவர்களின் அனிகளிற்குள் தோன்றிய தேசியவாத அடிபணிவுகள் வடபுலத்தில் பொதுவுடமைக் கட்சிகளுக்கான முடிவுரையை எழுதிவைத்தன. வினாக்நத்சாமி 'ஏ.பி.ஆர்.எல்.எவ்' இயக்கத்தில் இணைந்தார். கெளாரிகாந்தன் 'புளோட்' அமைப்பில் இணைந்தார். முத்த தோழர்களான விபொன்னம்பலம் 'ரெலோ' இயக்கத்திற்கும் 'கணேசலிங்கன்' புளோட் இயக்கத்திற்கும் அரசியற் பாடங்கள் கற்பிக்கப் போய் விட்டார்கள். தலித்துக்களிற்கான விடுதலையைப் பேசிய மகாசபை போன்ற ஓர் பலமான சாதியொழிப்பு இயக்கத்தின் இன்மையைத் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் தந்திரமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள். சாதிய விடுதலையை முன்னிறுத்தி தலித் இளைஞர்களை அனிதிரட்ட அமைப்புகள் ஏதுமற்ற குழலில் தலித் இளைஞர்கள் தேசிய வாத இயக்கங்களின் எடுப்பார்கை பின்னாயானார்கள். என்பது களில் ஈழத்தில் தோன்றிய முப்பதிற்கும் மேற்பட்ட இயக்கங்களில் எந்தவொரு இயக்கத்திலும் தலித்தொருவர் தலைமைப் பொறுப்புக்கு வரமுடியவில்லை என்பதையும் வரலாறு குறித்துதான் வைத்திருக்கிறது.

50. 1972ல் இலங்கையின் புதிய அரசியல் சாசனம் உருவாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது பாராளுமன்றத்தில் நியமன உறுப்பினராயிருந்த எம்சிகப்பிரமணியம் தலித் மக்களைத் தவித் தேசிய இனமாக அறிவிக்கவேண்டுமென்ற கோரிக்கையை எழுப்பினார். அந்த மட்டத்திற்கு தலித்துகளிற்கும் தலித் அல்லாதவர் களுக்குமான முரண்பாடு ஈழத்திலே முனைப்பாயிருந்தது. அந்தக் கோரிக்கை தோற்கடிக்கப்பட்டது. எனினும் ஈழத்தமிழர்கள் அனைவரும் தமிழ்த் தேசியத்திற்குள் அடக்கம் என்ற ஆதிக்க சாதியினின் கற்பிதத்தை இந்தக் கோரிக்கை பசிரங்கமாகத் தோற்கடித்திருந்தது. ஈழத்துச் சாதியச் சமூகத்தில் அனைத்து மாணிட-

விழுமியங்களும் தோற்கடிக்கப்பட்டிருக்கும் குழலில் வைத்து நாம் எம்.சி.சுப்பிரமணியத்தின் கோரிக்கையை மதிப்பீடு செய்தால் அவரின் கோரிக்கையின் தார்மீகம் நமக்குப் புரியாமல் போய் விடாது. ஆனால் எம்.சி.சுப்பிரமணியத்தின் கோரிக்கையைச் சீனச் சார்புக் கொம்யூனிஸ்டுகள் ஆதரிக்கவில்லை. ஆலயப் பிரவேசம் தேர்க்க கடைப் பிரவேசம் ஆகியவற்றில் அவர்கள் காட்டிவந்த உற்சாகத்தைச் சாதியச் சமூகத்தையே உலுக்கிப்போட வல்லமை பெற்ற தனித் தேசியக் கோரிக்கை, மதமாற்றம் போன்ற விடயங்களில் அவர்கள் காட்டவில்லை.

51. 1962ல் சாதியத்தை எதிர்கொள்வதற்காக 'வடஇலங்கைப் பவுத்த சங்கம்' தொடக்கப்பட்டது. சங்கத்தின் தலைவரான வைரமுத்துவின் முயற்சியால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வசிக்கும் பகுதிகளில் பவுத்த பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. யாழிப் பாணத்தில் கல்வி மறுக்கப்பட்டிருந்த தலித் மாணவர்களைத் திரட்டிக் கல்வி கற்பதற்காக அவர்களைத் தென்னிலங்கைக்கு வைரமுத்து அனுப்பி வைத்தார். அவர் தலித்துகளை மதமாற்றத்திற்குத் தாண்டிக் கொண்டேயிருந்தார். ஆனால் கொம்யூனிஸ்டுகள் மதமாற்றத்தைக் கடுமையாக விமர்சித்தார்கள். இது பவுத்ததைத் திணீக்கும் முயற்சி யென கொம்யூனிஸ்டுகள் தமிழருக்க் கட்சியின் குரலிற் பேசினார்கள். பின்பு இது குறித்துப் பேசிய கேடானியல் "இலங்கையில் 1966ம் ஆண்டுவரை தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் புத்தமதம் போனார்கள். இப்போது தென்னிந்தியாவில் நடப்பதைப்போல முஸ்லிம் மதத்திற்குப் போகலாமா என்ற மனதிலையில் வடபகுதியிலுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இருந்து வருகிறார்கள். ஆனால் நான் உட்படத் தீண்டாஸை ஓழிப்பு வெகுசன இயக்கம் இதைச் சரியான பாதையாக நினைக்கவில்லை. சாதிக் கொடுமைகளுக்காக மதம் மாறுவது என்பது உலையில் தப்பி அடுப்பில் விழுந்த கலையாக முடியும்" என்றார் (கேடானியல் கடிதங்கள்). ஆனால் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியினதும் டானியலின்தும் புரிதல்கள் ஆழமற்றவை என்பதை இன்று இந்தியாவில் நடந்துகொண்டிருக்கும் மதமாற்றங்கள் நமக்கு நிருபிக்கின்றன. அநேகமாக எல்லாத் தலித் இயக்கங்களுமே மதமாற்றத்தை அங்கே முன்னிறுத்துகின்றன. வடபகுதியில் முஸ்லீம் மதத்திற்கு மாறத் தயாராயிருந்த தலித்துக்களை தீண்டாஸை ஓழிப்பு வெகுசன இயக்கம் மதமாற்றத்திற்கு ஊக்குவித்திருந்தால் யாழ்ப்பாணச் சாதியத்தின் வரலாறு மட்டுமல்ல ஈழப்போராட்டத்தின் வரலாறும் கூட வேறுமாதிரி எழுதப்பட்டிருக்கும். அந்தனை பேரவுமா புத்தளத்திற்குத் துரத்தியிருக்க முடியும்!

52. அதேபோல 1945லேயே சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையால் வைக்கப்பட்ட நிர்வாக அலகுகளிலும் தேர்தல் தொழுதிகளிலும்

கல்வியிலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கான சிறப்பு இடதுக்கிடுகள் பற்றிய கோரிக்கைகளைப் பற்றியும் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் வாயே திறக்கவில்லை. தேனீர்க் கடைப் பிரவேசங்களிலும் விட, ஆலயப் பிரவேசங்களிலும் விட ஆயிரமாயிரம் மடங்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்தக் கோரிக்கைகளைக் கொம்யூனிஸ்டுகள் பாராளுமன்றத்திலும் வைக்கவில்லை. பொதுக் கருத்தாடல் தளங்களிலும் வைக்கவில்லை. தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கத்தின் போராட்ட காலங்களிற் கூட இந்தக் கோரிக்கைகள் முன்னணிக்கு வரவேயில்லை. இடதுக்கிடுக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்தால் அது கட்சியின் தலித்தல்லாத அற்பசெறப் ஆதரவாளர்களிடையேயும் கூடக் கட்சிக்கு எதிர்ப்பைத் தேடித்தருமென்று அவர்கள் அஞ்சியிருக்க வேண்டும். அது அவர்களின் பாடு! அவர்களின் கட்சியின் பாடு! அதில் அடிப்பட்டுப் போனது தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் அடி ஆகாரமான உரிமைக் கோரிக்கைகள் அல்லவா. தீண்டாமை ஒழிப்பில் கொம்யூனிஸ்டுகளின் சாதனங்களைப் பேசும் வேளையில் அவர்களின் இத்தகைய அரசியற் சந்தர்ப்பவாத ஊசலாட்டங்களை யும் சேர்த்துதான் நாம் பேசவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் சிறுபான் மைத் தமிழர் மகாசபையின்மீது இப்படியான ஓர் விமர்சனத்துக்கே இடமிருப்பதில்லை. தொகுத்துப் பார்க்கும்போது சாதிய விடுத வையை மையப்படுத்திய ஒரு தனித்துவமான தலித் அமைப்பின் தேவையை வரலாறு நமக்கு உணர்த்திக்கொண்டேயிருக்கிறது.

53. ஈழத்து அரசியலில், தலித் விடுதலை அரசியலிற்கான இடம் இன்னும் வெற்றிடமாகத்தானிருக்கிறது. சாதியத்திற்கு எதிரான உணர்வுகள் நெஞ்சின் ஆழங்களில் கண்று கொண்டிருந்தாலும் சாதியத்திற்கு எதிரான தனித்துவமான அரசியற் சக்திகள் எதுவும் களத்தில் இல்லாததால் அரசியல் உணர்வுள்ள தலித்துகளில் பொதுஅரசியல் வெளிகளிலிருந்து ஒதுங்கிக்கொண்டவர்கள் போக மற்றவர்கள் தங்களை மைய அரசியல் சக்திகளோடேயே அடையாளப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் புலிகள், புலி எதிர்ப்பாளர்கள், கூட்டணியினர், பொதுவுடமை முகாம்கள் எனச் சகல பக்கங்களிலும் சிதறிக் கிடக்கிறார்கள். இந்த மைய அரசியல் கருத்தாக்கங்களிலிந்து தங்களை விடுவித்துக்கொண்டு தலித் அரசியலை முன்னிறுத்தி அரசியல்தீயாகத் தலித்துகள் இணைவதுதான் இன்னும் வென்றெடுக்கப்படாத உரிமைகளைத் தலித்துகள் வென்றெடுப்பதற்கான முன்னிபந்தனையாக அமையும். இதைத் தவிரக் கண்ணுக்குத் தெரியும் குறுக்கு வழிகள் ஏதுமில்லை.

54. விடுதலைப் புலிகளின் சில கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிகளில் விடுகளிற்குப் போய் முடிவெட்டுவது தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. சாதியைச் சொல்லி இழிவு செய்பவர்கள் தண்டிக்கப்

பட்டிருக்கிறார்கள். இதுகூடப் புலிகளின் பொதுவிதியில்லை. அந்தந்தப் பகுதியின் புலிப் பொறுப்பாளர்களின் தனிப்பட்ட முனைப்புகளாகவே இந்த நடவடிக்கைகளைக் கருத முடியும். இவ்வாறான சின்னச் சின்னச் சீர்திருத்தங்களை வரலாற்றில் பல அமைப்புகள் பல்வேறு காரணங்களிற்காகச் செய்ததை நாம் அவதானிக்க முடியும். இவங்கை அரசு 1957ல் சமூகக் குறைபாடுகள் ஒழிப்புச் சட்டத்தை நிறைவேற்றிற்று. பொது இடங்களில் ஒருவர் தீண்டாமையைக் கடைப்பிடித்தால் அவருக்கு நூறு ரூபாவிற்கு மேற்படாத அபராதமும் ஆறுமாதங்களிற்குக் குறையாத சிறையும் விதிக்க இந்தச் சட்டம் வகைசெய்தது. தமிழரகச் கட்சிகூட சமோசனப் பந்திகளை நடத்தியிருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களான ஜி. நல்லையாவைச் சென்ட்டராயும் ரிஇராசவிங்கத்தை பாராளு மன்ற உறுப்பினராயும் ஆக்ஷியிருக்கிறது. ஆகவே தமிழரகச் கட்சிகாலப்போக்கில் சாதியை அழித்திருக்கும் என்று நாம் சொல்ல முடியுமா? இந்தச் சீர்திருத்தங்களை ஓர் எல்லைக்கு மேல் இவர்களால் கொண்டுசெல்ல முடியாது. எடுத்துக்காட்டாகப் புலிகள் இந்துமத ஒழிப்பில் இறங்குவதை நம்மால் மட்டுமல்லப் புலிகளாலேயே கூடக் கற்பண செய்து பார்க்க முடியாது.

55. தலித் சமூகத்திற்குத் சாதியத் தடையற்ற கல்வி கிடைத்து இன்னும் முழுமையாக அரைநாற்றாண்டுகள் கூட ஆகவில்லை. இன்னும் கூடக் கல்வி நிறுவனங்களில் தலித் மாணவர்களுக்குப் பாரபட்சங்கள் காட்டப்பட்டுகின்றன. நான் இந்தக் கட்டுரையை முதிக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வாசிகள் என்ற மாணவன் muranveliemag.blogspot.com என்ற இணையத்தில் எழுதியிருப்பதைப் பாருங்கள்: “பாடசாலைகளுக்கு புதுமுக மாணவர்களை உள்ளீர்க்கும் செயல் முறைகளின் போதே இந்து வேளாள வடிக்டல் தொடங்கி விடுகிறது. தரம் ஐந்து புலமைப்பரிசிலும் நூழைவுத்தேர்க்கூரும் அனுமதிக்கான முன்னிபந்தனைகள். புலமைப்பரிசிலில் பெரும்பான்மை புள்ளிகள் பெற்றுவருவது அதிகமும் டாக்குத்தர், இஞ்சினியர், லோயர் அன்ன பிறரின் பின்னைகளாகவே இருந்துவிடுவதால் அதிகம் பிரச்சனைகள் ஏற்படுவதில்லை. ஆயிரும் பொள்கோ போன்ற கத்தோவிக்க வெள்ளாள பாடசாலைகளுடு புலமைப்பரிசிலைத் தட்டிலிரும் கிறிஸ்தவர்களும் அழுர்வமாக சித்தியடைந்துவிடும் தலித்துகளும் புலம்பெயர் உறவுகளால் புதுப்பணக்காரர்களாகிய தலித்துகளும் தான் இந்துக்கல்லூரிகளுக்கு இருக்கும் முக்கிய சவால்கள். நேரமுகத் தேர்வின் போது மேற்குறித்தவை மாணவர்கள் வேறுபாடசாலைகள் குறித் துச் சிந்திக்கும்படி தூண்டப்படுகிறார்கள். நன்கொடைத் தொகையைக் கூட்டிக் கேட்டல் போன்ற பொருத்தமான உத்திகள்

மூலம் இது நடக்கிறது... யாழ்ப்பானம் இந்துக்கல்லூரி உள்ளிட அனைத்துப் பாடசாலைகளிலும் வெள்ளாள மேலாதிக்கப் போக்கு சமீபகாலங்களில் கேள்விக்குள்ளாகி வருவது வெறும் மேல்மட்டத் தோற்றுப்பாடே தவிர உண்மையல்ல."

56. தலித் சமூகத்திற்கு வேலையிலும் கல்வியிலும் இடைஞ்சிக்கு களை வழங்கவேண்டும். சகல பொது நிறுவனங்களிலும் தலித்து களூக்குப் பிரதிநிதித்துவம் தேவை என்ற கோரிக்கைகளை உச்சரித் தாலே ஆதிக்கசாதியினர் ஒரு கசப்பான புன்னகையுடன் நம்மைக் கடந்து செல்கின்றார்கள். புகவிடத் தமிழ்ச் சமூகக் கூட்டு மனதில் உறைந்திருக்கும் சாதியத்திற்கு எதிராகவும் புகவிடத்திலும் தொடரும் ஆதிக்கசாதிப் பண்பாடுகளுக்கு எதிராகவும் ஒரு கலாச்சாரப் புரட்சியை நடத்த வேண்டியிருக்கும் எனச் சொன்னால் நீங்கள் தமிழ்ச் சமூகத்திலிருந்து ஒதுங்கிவாழ்ந்தால் சாதியத்திலிருந்து தப்பிக்கலாமே என அவர்கள் அகராதி பேசுகிறார்கள். இந்து மதத்தை அழிக்காமல் சாதியத்தை ஒழிக்க முடியாது எனச் சொன்னால் இந்து மதத்துக்கும் சாதியத்திற்கும் என்ன தொடர்பு எனக் கண்கள் விரியக் கேட்டு அடிமுட்டாள்களுக்கு நடிக்கிறார்கள்.

இவையெல்லாம் வாய்க்குள் இருக்கும் சாதியத்தை மின்டி வயிற்றுக் குள் விழுங்கும் தந்திரங்கள். சாதிய ஒடுக்குமுறை நேரடியாக நடைபெறுகிறதா, மறைமுகமாக நடைபெறுகிறதா, உள்ளங்களில் மட்டும் உறைந்திருக்கிறதா, துப்பாக்கி நிழலில் மறைந்திருக்கிறதா, என்பதெல்லாம் இரண்டாவது மூன்றாவது கேள்விகள். எந்த வடிவிலிருந்தாலும் சாதியம் ஒட்டுமொத்த மானிட விழுமியங்களுக்கே எதிரானது தன்னைச் சாதியாய் உணரும் மனதால் அறம் சார்ந்து / விடுதலை சார்ந்து கணவுகடக் காணமுடியாது. இனவாதத்தாலும் பாளிச்தாலும் இன்னும் பல்வேறு ஒடுக்குமுறைகளாலும் முற்று கையிடப்பட்டிருக்கும் நமது சமூகம் பல்வேறு விடுதலைகளைச் சாதிக்கவேண்டியிருக்கும். ஆனால் நமது சமூகத்தில் சாதிய விடுதலை சாதியமில்லாமல் நமது சமூகத்திற்கு வேற்றந்த விடுதலையும் சாதியப்படாது. இது இனவிடுதலை அரசியலுக்கு நேராகத் தலித் அரசியலை நிறுத்த வேண்டிய காலம்!

ஷிக்ஸ் 2006

முதன்மைப் பயன்பெறு நூல்கள்:

1. சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும்/ வெகுஜனன். இராவணா/ புதியழுதி
2. வாழ்வும் வடிவும்/ இலங்கையன்/ நாள்காவது பரிமாணம்
3. இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தின் 50 ஆண்டுகள்/ சிகா.செந்திவேல்/ சுந்தி ஏசியன் புக்ஸ்
4. டானியல் நினைவுமலர்/ கனடா

பேஸைலக்காரிகளின் புத்தகம்

பாரிஸ் மெத்ரோ நிலையமொன்றிற்கான "Les Bonnes" நாடகத்திற்கான விளம்பரத்தை நான் பார்த்தேன். இந்த நாடகத்தைக் குறித்துப் பிரம்பராஜன் எழுதிய கட்டுரையோன்றை அப்போது நான் படித்திருந்தேன். நாடகப் பிரதியை எழுதிய Jean Genet குறித்துத் தமிழ்ச் சிறுபத்திரிகைகள் மூலம் சில குறிப்புகளையும் அறிந்திருந்தேன். அந்தத் தாய்மையற்ற சிறிய நாடக அரங்கு பாரிஸின் புழங்கரப் பகுதியிற் தொழிலாளர் குடியிருப்புகளிடையேயுள்ள ஒரு சதுக்கத்திலிருந்தது. நாடகத்தின் இயக்குனர் அரங்க வாயிலில் நின்று நுழைவுச் சிட்டுக்களை விற்றுக்கொண்டிருந்தார். அந்த நாடக அரங்கில் மூப்பதிற்கும் குறைவான பார்வையாளர்களே இருந்தோம். என்னுடைய பிரஞ்சு மொழியில் மிகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத்தில் இருந்து வரும் கடிதங்களைப் படிப்பது, பத்திரிகைகளின் தலைப்புச் செய்திகளைப் படிப்பது, விளம்பரங்களைப் படிப்பது என்பவற்றுடன்கே என்னுடைய பிரஞ்சு மொழியிறி அசையாமல் நின்றுவிட்டது. இதற்கு மேலாக ஜான் பிரஞ்சு மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள முயன்ற ஒவ்வொரு தருணங்களிலும் நான் பிரஞ்சு மொழியிடம் தோற்றுக் கொண்டேயிருந்தேன். தவிரவும் ஏற்கனவே பிரஞ்சு மொழி

ஜேனோயால் தோற்கடிக்கப்பட்டிருந்தது என்றும் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். எனவே நாடகத்தை எவ்வளவு தூரத்துக்கு என்னால் உள்வாங்கிக்கொள்ள முடியும் என்ற கேள்வி என்ன அலைக்கழித்துக்கொண்டிருந்தது. 1947ல் ஜோன் ஜேனே எழுதிய அந்த நாடகத்தைப் பார்ப்பதற்காக அய்ம்பத்து நான்கு வருடங்களிலிருப்பின்பாக நாங்கள் காத்துக்கொண்டிருந்தோம்.

திரை விலகுவதும் க்ளோரின் ஏளனம் ததும்பும் குரல் ஒலிப்பதும் ஒரே கணத்தில் நிகழலாயின. க்ளோர், சோலாஞ்சு இருவரும் இளம் பெண்கள்; சகோதரிகள்; பணிப்பெண்கள். இவர்களைத் தவிர அவர்களுடைய எசமானி, அவளும் இளம் பெண். இவர்கள் மட்டுமே நாடகப் பாத்திரங்கள். மேடையின் நடுவே தொங்கிக் கொண்டிருந்த சுவர்க்கடிகாரத்தின் 'டிக் டிக்' ஒலியைத் தவிர வேறு எந்தப் பின்னனி ஒலியோ இசையோ நாடகத்திற்குக் கிடையாது. ஒளி விளக்குகளாற் புள்ளி வட்டம், முக்கோணங்கள் போடும் சலித்துப் போன உத்திகள் எதுவும் கிடையாது. ஒலிபெருக்கியும் கிடையாது. அங்கிருந்தவை எல்லாம் இரு பணிப்பெண்களின் துயர மும் மற்றும் கொலை தற்கொலை குறித்த உரையாடல்களும்தான். என் வாழ்வில் இதற்கு முன் எந்தவொரு நாடகமும் என்னுட் கிளர்த்தாத மன எழுச்சியை இந்நாடகம் உருவாக்கிக் காட்டிற்று. பின்பு விழுப்புறத்தில் நான் பார்த்த அரவாணிகளின் நாடகமான 'மனசின் அழைப்பு' நாடகமும் என்னில் இதையொத்த மன எழுச்சியை உருவாக்கிற்று.

"Les Bonnes" (பணிப் பெண்கள்) நாடகம் எனக்காகவே எழுதப்பட்டிருப்பதாக அக்களைத்தில் எனக்குத் தோற்றியது. அது என்னுடைய நாடகமாக இருந்தது. அப்போது நான் நடசத்திரத் தங்குவிடுதியொன்றில் 'அறைப் பணியாளனாய்' வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். அந்த நடசத்திர விடுதி Euro Disneyland வலயத் துள் அதன் நிர்வாகத்திற்குள் இருந்தது. வேலையில் நாலும் ஒரு கானா நாட்டுப் பெண்ணும் சோடிகள். எட்டு மனி வேலை நேரத்திற்குள் நாங்கள் நாற்பத்தெட்டு அறைகளைத் தயார் செய்ய வேண்டியிருந்தது ஒரு அறையைத் தயார் செய்யப் பத்து நிமிடங்கள் என்ற கணக்கு. ஒரு அறையில் இரண்டு கட்டில்களுக்கு ஆறு படுக்கை விரிப்புகள் மாற்ற வேண்டும். தொலைக்காட்சி, தொலைபேசி, குளிர்ச்சானப் பெட்டி, மின்விசிறி, மேசை, கதிரை, சன்னற் கண்ணாடி, நிலைக்கண்ணாடி எல்லாவற்றையும் மருந்து போட்டுச் சுத்தமாகத் துடைக்க வேண்டும். தரைவிரிப்பை இயந்திரத் துடைப்பானாற் சுத்தப்படுத்த வேண்டும். அறையில் அந்தந்த இடங்களிற் சுவர்க்காரங்கள், துண்டுகள், கண்ணாடிக் குவளைகள் என்று சாய்ப்புச் சாமான்களை வைக்க வேண்டும். குளியல்ஸ்ரஸ்யூபும்

மலசலக் குழியையும் பவுண் போல மினுக்க வேண்டுமென ஊருப் பட்ட வேலைகள். தவிரவும் விருந்தினர்களின் வேண்டுகோள் களையும் ஏவல்களையும் நிறைவேற்ற வேண்டும். கட்டிலுக்குக் கட்டில் ஒரு கொரில்லா போலத் தாவித்தாவித்தான் மிருக உழைப்பு உழைக்க வேண்டியிருக்கும். இங்கே வேலை செய்யும் பெண்களுக்குக் கர்ப்பம் கலைவதற்குக்கூடச் சாத்தியமுள்ளது. அந்த கானா நாட்டுப் பெண் விடுதி நிர்வாகத்தையும், கண்காணிகளையும், கடவுளையும் சில நேரங்களில் என்னையும் திட்டிக்கொண்டே வேலை செய்வார். எரிச்சலின் உச்சியில் தொலைபேசியிலும் கண்ணாடிக் குவளைகளி லும் நிலைக் கண்ணாடியிலும் எச்சிலை உமிழ்ந்து தனது பாவாடையைக் கிளப்பிப் பாவாடையால் துடைப்பார். இந்த வேலைகளிற் காகப் பிரஞ்சு அரசால் நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட அடிப்படைச் சம் பளமே எங்களிற்குக் கொடுக்கப்பட்டது. இவ்வளவு வன்கொடுமை களையும் பொறுத்தாலும் அங்கு நிலவிய விருந்தினர் பணியாளர்கள் ஒழுங்கைத்தான் என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல் இருந்தது.

அங்கே அறைப் பணியாளர்களாக வேலை செய்த அய்ம்பதிற்கும் மேற்பட்டவர்களில் ஒருவர் கூட வெள்ளையர் இல்லை. நாங்கள் அனைவருமே ஆசிய ஆபிரிக்க நாடுகளைச் சேர்ந்த பணியாட்களாக இருந்தோம். அங்கே தங்கவரும் விருந்தினர்கள் வெள்ளையர்களாகவே இருந்தார்கள். விடுதி நிர்வாகம் விருந்தினர்களோடு பழகும் 'நாகரீக' முறைமைகள் குறித்து எமக்கு ஓயாமற் பயிற்சி வகுப்புக் களை நடத்தியது.

நாங்கள் எந்தக் கட்டத்திலும் நாகரீகத்திலும் கடமையிலுமிருந்தும் வழுவிவிடாமல் இருப்பதற்காகக் கண்காணிகள் எங்களைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தார்கள். Euro Disneylandல் வேலை செய்யும், பணியாளருக்கு மீசை வைத்திருக்க அனுமதியில்லை முடியை ஒட்ட வெட்டியிருக்க வேண்டும். கறுப்பு நிற்கதற்தான் காலுறைகளும் காலனிகளும் அனியி வேண்டும். அங்கே எனக்கு வழங்கப்பட்ட சிருடைகளான கறுப்புறிறக் காற்சட்டையும் சிவப்பு நிறக் 'கோட்' டையும் சுழுத்துப்பட்டியையும் ஒலைத் தொப்பியையும் அணிந்து கொண்டு கிளின்ட் ஈஸ்றவுட் 'கெட்டப்பில் வேலைத்தளத்தில் நான் திரிந்துகொண்டிருந்தேன். வேலைத்தளம் முழுவதும் ஒரு இராணுவ ஒழுங்கு நிலவியது.

II

நாடக அரங்கிலிருந்து வெளியே வரும்போது ஜேனோயின் ஆடுபுலி புல்லுக்கட்டு மொழி என்னை உலைத்துக் கொண்டேயிருந்தது. கற்பணையின் என்னற்ற சாத்தியங்களால் எழுதப்பட்டிருந்த அந்த

நாடகத்தின் ஒவ்வொரு சொற்களையும் நாடகத்தின் ஒரு தமிழ் மொழிபெயர்ப்பைப் படிப்பதால் மட்டுமே என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியும் எனத் தோன்றியது. அடுத்து வந்த நாடகளில் நாடகப் புத்தகமும் நானுமாக அலைந்து கொண்டிருந்தேன். அந்த நாடகத்தைப் பிரஞ்சிலிருந்து தமிழிற்கு மொழிபெயர்ப்பதற்கான ஒருவரை என்னால் கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை.

நான் தமிழ்நாடு சென்றிருந்தபோது சாருநிவேதிதாவுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கலையில் இந்த நாடகத்தைக் குறித்துப் பேச்சு வந்தது. சாருநிவேதிதா நாடகத்தை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிற் படித்திருந்தார். சாரு நாடகத்தை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்க்கலாம் என்றும் கோபிகிருஷ்ணன் நன்றாக மொழி பெயர்க்கக் கூடியவர் என்றும் யோசனை சொன்னார். நாடகத்தின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பான The Maids புத்தகம் மங்கையிடம் கிடைத்தது. மங்கை அந்த நாலைப் பிரதியெடுத்துத் தந்தார். அந்தப் பிரதியிடன் நானும் சாருவும் கோபிகிருஷ்ணனை அவரின் வீட்டிற் சந்தித்தோம். அந்தச் சந்திப்புத்தான் எனக்குக் கோபிகிருஷ்ணனுடைனான் முதலாவது சந்திப்பாகவும் கஸ்டசிஸ் சந்திப்பாகவுமிருந்தது. அந்த நாடகப் பிரதியின் மொழிபெயர்ப்புப் பணியை கோபி கிருஷ்ணன் ஏற்றுக்கொண்ட போது அவர் தனது இறுதி நாடகளை வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்.

ஒரு மாதத்திற் கோபிகிருஷ்ணன் தனது தமிழ் மொழிபெயர்ப்பைத் தபால் மூலம் எனக்கு அனுப்பி வைத்தார். அந்த மொழிபெயர்ப்பைப் படித்தபோது நான் பெருத்த ஏமாற்றத்தையடைந்தேன். கோபியின் உடல் நிலை மொழிபெயர்ப்பில் அவர் முழுவதுமாகக் கவனத்தைச் செலுத்துவதற்கு இடையூராக இருந்திருக்கலாம். தட்டையான மொழியில் சலிப்புட்டுவதாக மொழிபெயர்ப்பு இருந்தது. அப்போது தேவா சவிலிலிருந்து பிரான்சுக்கு வந்திருந்தார். தேவா ஏற்கனவே சில ஆங்கில - தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளை 'மனிதம்' இதழ்களிற் செய்திருந்தார். கோபிகிருஷ்ணனின் மொழிபெயர்ப்பை நான் அவரிடம் காட்டினேன். வாசித்து விட்டு அவரும் என் மாதிரியே அபிப்பிராயப்பட்டார். கடைசியில் தேவா நாடகப் பிரதியைத் தானே தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தருவதாகச் சொன்னார்.

சில நாட்களில் மொழிபெயர்ப்பை முடித்துக்கொண்டு தேவா மறுபடியும் பிரான்சுக்கு வந்தார். தேவாவின் மொழிபெயர்ப்பு எனக்குத் திருப்தியாயிருந்தது. நாடகத்தின் பிரஞ்சுப் பிரதி, ஆங்கிலப் பிரதி, கோபிகிருஷ்ணனின் மொழிபெயர்ப்பு, தேவாவின் மொழிபெயர்ப்பு என எல்லாவற்றையும் விரித்து வைத்துக்கொண்டு நானும் தேவாவும் சில நாட்கள் உழைத்து தேவாவின் பிரதியைச் செப்பம் செய்தோம். அந்தச் செப்பனிட்ட மொழிபெயர்ப்புப்

பிரதியை நானும் சுகனும் தொகுத்த 'கறுப்பு' தொகுப்பு நூலில் வெளியிட்டோம். அந்த மொழிபெயர்ப்பைப் படித்த எல்லோருமே அதுவொரு மோசமான மொழிபெயர்ப்பு என்றார்கள்.

III

சோலான்ஜ் / க்ளேர் இருவரும் பணிப்பெண்கள், சகோதரிகள், முப்பதிலிருந்து முப்பத்தைந்து வயதிற்குள் இருப்பவர்கள். சோலான்ஜ் மூத்தவர். அவர்களின் எசமானிக்கு ஏற்ததாழ இருபத்தைந்து வயதிருக்கலாம். பணிப்பெண்கள் இருவரும் எசமானியின் வீட்டில் ஒரு இருடுப் பொந்து போன்ற வேலைக் காரிகளிற்கான அறையில் வசிக்கிறார்கள். எசமானியின் காதலன் திருட்டுக் குற்றத்திற்காகக் காவற்றுறையால் கைது செய்யப் பட்டிருந்தான். ஒரு மொட்டைக் கடிதத்தின் பெயரிலேயே அவன் கைது செய்யப்பட்டிருந்தான். அந்த மொட்டைக் கடிதத்தை இனைய பணிப்பெண்களை க்ளேர்தான் காவற்றுறைக்கு அனுப்பியிருந்தாள். அந்த மொட்டைக் கடிதத்தை எழுதி அனுப்பியவர் யார் என்பதை எந்த நேரத்திலும் எசமானி கண்டுபிடித்து விடக் கூடும் என்று இரு சகோதரிகளும் அச்சத்தில் உழுன்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

எசமானி வீட்டில் இல்லாத போது எசமானியின் படுக்கை அறையுட் பணிப்பெண்கள் இருவரும் 'விளையாட் டுத்தனமான' ஒரு நாடகத்தை நடத்துகிறார்கள். இந்த நாடகத்தில் க்ளேருக்கு எசமானியின் பாத்திரம். அவள் எசமானியின் உடைகளாலும் ஒப்பனைப் பொருட்களாலும் தன்னை எசமானி போலவே அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். சோலான்ஜாக்கு இப்போதும் பணிப்பெண் பாத்திரம்தான். எசமானியாகத் தன்னைப் பாவணை செய்து கொள்ளும் க்ளேர் ஏனன்மும் திமிருமாகப் பணிப்பெண்ணை அவமதிக்கத் தொடங்குகிறாள். பதிலுக்குப் பணிப்பெண் இரட்டிப்பாக எசமானி பாத்திரமேற்றவளை எசமானியாகப் பாவணை செய்து அவமதிக்கத் தொடங்குகிறாள். எசமானி தன் காலணிகளைச் சுத்தம் செய்யச் சொல்லும்போது பணிப்பெண் காலணியில் எச்சிலை உபிழுந்து எச்சிலால் சுத்தம் செய்கிறாள். பின் எசமானியின் கண்ணத்தில் அறைகிறாள். 'நீ ஒரு திருடனின் காதலி என்று எசமானியை ஆத்திரமுட்டுகிறாள்.

இரு பெண்களினதும் உரையாடல் மூலம் மேடையில் ஜெனை 'கிரணட்டுகளை' உருட்டிக்கொண்டிருக்கிறார். பணிப்பெண்களின் அலவமான வாழ்க்கை, அவர்களுக்குப் பாற்காரன் மரியோவுடன் உள்ள 'கள்ளக்' காதல், எசமானர்களின் அயோக்கியத்தனமான போலி வாழ்வு என்று எல்லாவற்றையும் ஜெனை எழுதிச் செல்கிறார். க்ளேர் தனது எசமானியைக் கழுத்தை நெரித்துக் கொலைசெய்ய

முன்று தோற்றுப்போனதும் தெரியவருகிறது. பணிப்பெண்கள் நடத்தும் நாடகத்தின் மையம் தமது எச்மானியைக் கொலை செய்வது குறித்தும் கொலை செய்வதற்கான நியாயங்களை தேடிச் செல்வதுமாகவே இருக்கிறது. ஆனால் எப்பொழுதுமே இவர்களின் நாடகம் எச்மானியைக் கொலை செய்யும் அந்த உச்சக்கட்டத்தைச் சென்றடைவதில்லை. நாடகத்தை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் போதே உச்சக்கட்டத்தை சென்றடைவதைப் பற்றி இருவருக்கும் குழப்பம் ஏற்பட்டு விடும். “நாம் உச்சக் கட்டத்தை சென்றடைய முடியாததற்கு நீ தான் காரணம்” என இருவரும் ஒருவர் ஒருவர் குற்றம் சாட்டிக்கொள்கிறார்கள். மறுபடியும் நாடகத்தை முதலில் இருந்து தொடங்குகிறார்கள். இப்போது எச்மானியின் பாத்திரம் மூத்த சகோதரி சோலான்ஜாக்கு. திரும்பவும் எச்மானி பணிப் பெண்ணையும் பணிப்பெண் எச்மானியையும் மாறி மாறி அவமானப் படுத்தும் சொற்களுடன் தொடரும் நாடகம் இந்த முறையும் கொலை செய்யும் உச்சக்கட்டத்தை அடைய முடியாமலேயே நிறுத்தப்படுகிறது. வெளியே சென்றிருக்கும் அவர்களது எச்மானியீட்டிற்கு திரும்பும் நேரம் நெருங்குகிறது. பணிப்பெண்கள் இருவரும் எச்மானியின் தேவீருக்குள் விசத்தைக் கலந்து கொடுத்து எச்மானியைக் கொலை செய்யத் திட்ட மிடுகிறார்கள். அவர்களின் எச்மானியீடு திரும்பியபோது அவளுக்காக விசம் கலந்த தேவீர் தயாராகவார்களாது.

எச்மானி தனது காதவைனத் தேடி அலைந்து மிகுந்த கணைப்புடன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்துள்ளாள். அவளுக்குப் பணிப்பெண்கள் இருவரும் ஆறுதல் சொல்கிறார்கள். பணிப்பெண்களின் மிதமிருசிய பரிவால் எச்மானி நெசிழ்ந்து போகிறாள். “உனது பரிவு என்னைக் கோபம் கொள்ள வைக்கிறது, உன் பரிவு என்னை நக்குகிறது, என்னைச் செயலற்றுப் போகச் சொல்கிறது” என்று சோலான்ஜிடம் எச்மானி சொல்கிறாள். பதிலுக்கு சோலான்ஜ் எச்மானியின் இரக்கத்தையும் கருணையையும் புகழ்கிறாள். எச்மானி தனது பழைய ஆடைகளையும் தொப்பியையும் பணிப்பெண்களுக்குத் தானமாகக் கொடுக்கிறாள். அப்போது எச்மானியின் காதவன் விடுதலை செய்யப்பட்டு விட்டதாகத் தகவல் கிடைக்கிறது. உடனே எச்மானி துள்ளலுடன் மீண்டும் வெளியே புறப்படுகிறாள். அப்போது க்ளேர் எச்மானியைத் தடுத்து நிறுத்தித் தேவீரைக் குடிக்கச் சொல்கிறாள். எச்மானி தேவீர் வேண்டாம் என்கிறாள். க்ளேர் தேவீரைக் குடிக்குமாறு எச்மானியை மிரட்டும் கட்டத்திற்கு நகரும் போது சோலான்ஜ் தன் சகோதரியைத் தடுத்து விடுகிறாள். எச்மானி வெளியேறுகிறாள்.

எச்மானி இல்லாத வீட்டில் சகோதரிகள் இருவரும் தமது விளையாட்டை மீண்டும் தொடங்குகிறார்கள். ஆனால் இம்முறை அது மரண விளையாட்டு. இப்போது க்ளேருக்கு எச்மானியின்

பாத்திரம். அவள் மூர்க்கத்துடன் சோலான்ஜை வார்த்தைகளால் அவமதிக்கத் தொடங்குகிறாள். பதிலுக்கு தன்னை அவமதிக்குமாறு சோலான்ஜிடம் கேட்கிறாள். “இழிவுபடுத்தலை ஆரம்பி அதனைக் கட்டவிழ்த்து விடு! அது என்னை மூழ்கடிக்கட்டும். எனக்கு வேலைக்காரர்களை அடியோடு பிடிக்காது. அடிமைப் புத்தியுள்ள இழிவான அருவருப்பான சமூகம் அது. அவர்கள் மனித இனத்திற் சேர்த்தியில்லாதவர்கள், நாற்றம் பிடித்தவர்கள். அழக்கின் ஊற்றுக் களான அவர்கள் எங்கள் வாய் வழியாக உட்படுகுந்து எங்களை அழக்காக்குபவர்கள்” என்கிறாள் க்ளேர். பதிலுக்கு சோலான்ஜ் க்ளேரை எச்மானியாகப் பாவனை செய்து இழிவுபடுத்தலைத் தொடங்குகிறாள். “ம.. மதாம் என் முன்னே மண்டியிடு! ஆகா!! உன் அழிய கரங்களை மடக்கிய விதம் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது, உன் கண்ணீர் மலர்கள் உன் அழிய முகத்தில் வழிகிறது, தரையில் ஓர் புழுப்போல் ஊர்ந்து செல்” என்று சோலான்ஜ் க்ளேரைச் சவுக்கால் அடிக்கிறாள்.

இம்முறை அவர்கள் மெதுவாகத் தமது நாடகத்தின் உச்சக்கட்டத்தை நெருங்கி விடுகிறார்கள். உச்சக்கட்டத்தில் மூத்த சகோதரி சோலான்ஜ் பின்வாங்கத் தொடங்குகிறாள் ஆனால் எச்மானி பாத்திரம் ஏற்றிருந்த க்ளேர் உறுதியோடு நாடகத்தைத் தொடர்கிறாள். தனக்கு தேவீர் வழங்கச் சொல்லிச் சோலான்ஜாக்குக் கட்டளையிடுகிறாள். சோலான்ஜ் தயங்குகிறாள் “தயாரித்திருந்த தேவீர் ஆறிப் போய்விட்டது” என்கிறாள். “பரவாயில்லை கொடு” என்கிறாள் க்ளேர். “நீ என்னைத் திணறாதிக்கிறாய்” என்கிறாள் சோலான்ஜ் “வேசியே என் கட்டளைக்குப் பணிந்து போ! தேவீரைக் கொடு! நான் தாங்க வேண்டும்”. என்கிறாள் க்ளேர். சோலான்ஜ் தேவீரைக் கொடுக்க க்ளேர் அதைக் குடிக்கிறாள். இப்போது அந்த இரு பணிப்பெண்களும் தமது நாடகத்தின் உச்சக்கட்டக் காட்சியை நிகழ்த்திக் காட்டிவிட்டார்கள்.

IV

அந்தப் பணிப்பெண்கள் மீது பார்வையாளர்களுக்குப் பச்சா தாபத்தை ஏற்படுத்தும் நாடகமாகவோ, திகுக்கிடும் முடிவைக் கொண்ட விநோத் நாடகமாகவோ இந்த நாட்கம் தன்னளவில் நின்று விடுவதில்லை. ஜெனே தனது அரசியலை விளிம்பு நிலை மனிதரின் அரசியலை செறிவும் நுட்பமும் விளையாட்டுத்தனமும் நிறைந்த தனது மொழியால் நூல் முழுவதும் எழுதிச் செல்கிறார். இந்த நாடகத்தில் வரும் எச்மானி ஜெனேயால் கொடுமைக்கார வில்லியாகச் சித்திரிக்கப்படுவதில்லை, அவள் ஜெனே காலத்து வெள்ளைச் சீமாட்டிகளின் கிரீஸ்தவ அறங்களையும் கருணையையும் அன்பையும் ஏராளித்தனமான காதலையும் கொண்டவளாகவும்

காதல்லைப் பிரிந்து துடித்துக் கொண்டிருக்கும், தனது காதல்லைத் தீவாந்திரச் சிறைவரை பின்தோடர ஆயத்தமாகவிருக்கும் பாவப் பட்டவளாகவுமே அவள் ஜெனேயால் சித்திரிக்கப்படுகிறாள். அவள் கொலை செய்யப்பட வேண்டியவள்தான் என்ற நியாயத்தை ஜெனே பிரதியில் பேசுவதில்லை. ஆனால் துயரத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கும், இருட்டுப் பொந்துக்குள் வியர்வை நாற்றமும் அழுக்கும் மூழ்கடிக்க அழுந்திக்கொண்டிருக்கும் இரு பணிப்பெண்களின்கும் கொலை செய்வதற்கான நியாயத்தை ஜெனே பிரதியில் அழுத்தமாக உருவாக்கிக் காட்டுகிறார்.

ஜோன் ஜெனே மனமாகாத பெண்ணுக்குப் பிறந்த குழந்தை. ஜெனே தெருப் பொறுக்கியாகவும் திருடனாகவும் தண்டனைக் கைதியாகவும் ஒரினச் சேர்க்கையாளனாகவும் சமூகத்தின் ஒழுங்குகளுக்குப் புறம்பாக இறுதிவரை வாழ்ந்தவர். கிறிஸ்தவ ஒழுக்கவியல் மீதும் வெள்ளை முதலாளிய அறங்கள் மீதும் ஆண் முதன்மைச் சமூகத்தின் மீதுமான அவரது எதிர்ப்புக் குரல் பிரதியில் ஒவ்வொரு வரிகளிடையேயும் எக்காளமிடுகிறது.

வேஷா பா சு கி தி 78 போல் லபார்க்கின் “The Right To Be Lazy” என்ற கட்டுரையையும் பொப் பிளாக்கின் “The Abolition of work” என்ற கட்டுரையையும் அண்மையில் வளர்மதி தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். இந்த இரு கட்டுரைகளையும் ஒரு நாடகப் பிரதியாக எழுத முற்பட்டால் அது Les Bonnes நாடகமாகத்தான் வருமென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

“கிறிஸ்தவ அறவியலின் கேலிக்குரிய, இரங்கத்தக்க போலியான முதலாளிய அறவியல், கொஞ்சங்கூட வெட்கமில்லாமல் உழைப்பாளிகளின் உடல்களின்பாற் தன் வெறுப்பு அத்தனையையும் கொட்டுகிறது. உழைப்பாளர்களை மிகக் குறைந்த தேவைகள் மட்டுமே உடையவர்களாகச் சுருக்கி, அவர்களுடைய உணர்ச்சி களையும் நாட்டங்களையும் ஒடுக்கி இயந்திரத்தின் பகுதியாக அவர்களை மாற்றி, உழைப்பு என்பதை எந்த மரியாதையும் அற்ற ஓய்வு ஒழிச்சவற்ற ஒரு கஸையாக மாற்றி விடுவதென்பதே அதன் கணவாக இருக்கிறது” என்பார் போல் லாபார்க்.

இந்தக் கொடுங்களவின் இரத்த சாட்சிதான் ஜெனேயின் களேர். எல்லாப் பணிப்பெண்களின் அவலங்களும் களேரின் உடலைச் சூழ மிதக்கின்றன. இன்றும் பிரான்சின் பெரிய வில்லாக்களினதும் கடந்த நூற்றாண்டுகளின் பெருமைகளைப் பீற்றிக்கொண்டிருக்கும் அடுக்கு மாளிகைகளினதும் வேலைக்காரர்களுக்கான இருட்டுப் பொந்து அறைகளிற்குள் அந்த அவலங்கள் திரிந்து கொண்டுள்ளன. பரிதாபத்துக்குரிய களேர், சோலான்ஜூக்களுடன் இப்போது பாத்திமா,

மைமுன், பிந்து, அமுதா, கவிதாக்களுடைய அவலங்களும் பிரான்சின் சுதந்திரம் சமத்துவம் சகோதரத்துவம் என்ற கல் வெட்டுக்களில் படிந்துள்ளன.

“இதுவரை உழைத்துப் போதும் எனவே உலகத் தொழிலாளர்களே ஒய்வெடுங்கள்” என்றார் பொப் பிளாக். அவர் எழுதுகிறார்: “இதன் அர்த்தம் சம்மா இருப்பதே சுகம் என்பதல்ல. மாறாக விளையாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்த ஒரு புதிய வாழ்க்கை முறையை உருவாக்க வேண்டுமென்பதேயாகும். மகிழ்ச்சியாகக் கூடி, உண்டு, மது அருந்தி மயக்கங்கொண்டு கொண்டாடுகிற ஒரு வாழ்க்கை முறையை, இன்னமும் சொல்லப் போனால் கலையை, கலைமயமான ஒரு வாழ்க்கையை உருவாக்க வேண்டும் என்பதாகும்.” ஜெனேயின் சோலான்து, களேரிடம், தனது சகோதரியிடம் “நான் உனக்கு உதவத்தான் விரும்புகிறேன்... ஆனால் நான் உன்னை வெறுக்கிறேன். உன்னைக் காணவே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஏனெனில் நியும் என்னை வெறுக்கிறாய். இரண்டு அடிமைகள் ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்க முடியாது” எனகிறாள். உழைப்புக்கு அடிமைகளாகப்பட்ட நாம் நமது சக மனிதரை நேசிப்பதற்கு உழைப்பிலிருந்து மட்டுமொல்ல நவீன முதலாளியம் சிருட்டித்துள்ள உழைப்புக் குறித்த புனிதக் கட்டுக் கலதகளிலிருந்தும் நம்மை விடுவிப்பதே முன் நிபந்தனையாக இருக்கும். இது சாத்தியப்படாதவரை தற்கொலை மற்றும் கொலை குறித்த சிந்தனைகளையும் உரையாடல்களையும் எத்தனங்களையும் நாம் எப்படி எம்மிடையேயிருந்து துரத்திவிட முடியும்? இந்தக் கேள்வியைத்தான் Les bonnes பிரதியின் ஆதாரமான கேள்வியாக என்னால் கொள்ள முடிகிறது.

பவுத்தர்களுக்கு ‘தம்மபதும்’ புனித நூல். உலகத் தொழிலாளர்களுக்கு ‘கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை’ மூல ஆவணம். கொரிள்லாப் போராளிகளுக்கு சே குவேராவின் ‘கொங்கோ பயண நாட்குறிப்புகள்’ முக்கியமான வழிகாட்டி நூல். இவை போன்று வேலைக்காரி களுக்கு என்றொரு புத்தகம் இருந்தால் அது ஜெனேயின் நாடக நூலாகவிருக்கும்.

- பெப்ரவரி 2006

காசுக்கு ரெண்டு விற்கச் சொல்லிக் கூயிதும் போட்டான் வெள்ளக்காரன்

இலங்கை:அ.ய. நாவின் சிறப்பு விசாரணையாளர் பிலிப் அல்ஸ்டனின் அறிக்கையும் அதன் அரசியலும்

2002ல் பிறக்கும்போதே சவலைக் குழந்தையாய்ப் பிறந்த இலங்கை அரசுக்கும் தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகளுக்குமான யுத்த நிறுத்த உடன்படிக்கை, வஸ்மன் கதிர்காமர் கொலை, பொங்கி யெழும் மக்கள் படையின் வலிந்த தாக்குதல்கள், அல்லைப்பிடிடி, வங்காலை, வள்ளிபுனம், ஹெப்பட்டிக்கொலாவப் படுகொலைகள், மாவிலாறு, முதூர், சம்பூர் மோதல்கள் போன்ற எண்ணற்ற கரங்களால் துக்கிச் சவப்பெட்டியில் வைக்கப்பட பனிச்கைகளி, முசமாலை, ஹபரண, காலி கடற்படை முகாம் தாக்குதல்கள் அந்தச் சவப்பெட்டியில் இறுதி ஆணிகளை அறைந்து விட்டன. முப்பது வருட காலப் போரியல் அனுபவங்களினுராடாக இரு தரப்பினருமே மிகத் திறமையாகத்தான் சண்டையிடுகிறார்கள். தீவின் வடமுனையிலிருந்து தென்முனை வரை திட்டமிட்ட துல்லியமான தாக்குதல் கள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இவ்வளவு காலங்களும் டொலர்க் கணக்கில் ஊதியம் பெற்றுக்கொண்டு அவ்வப்போது கூலிக்கு மாரடித்து அறிக்கைகள் வெளியிட்டு வந்த யுத்த நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவினரும் இனித் தங்களது மூட்டை முடிச்சுக்களைக் கட்டிக் கொண்டு சோமாவியாவிற்கோ வைப்பியாவிற்கோ அமைதியை உருவாக்கப் போய்விட்டுச் சற்று நாட்கள் பொறுத்துத் திரும்பி

வரலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் சிறுவர்கள் பசி பொறுக்காமல் இராணு வத்தினரின் எச்சில் உணவுகளைப் பொறுக்கித் திரிவதாகச் செய்தி கள் வெளியாகின்றன. இலங்கை, சிறுவர் விபச்சாரத்திலும் தற்கொலை வீதத்திலும் இந்த வருடமும் உலக அளவில் முதலிடத்தைத் தக்க வைத்திருக்கிறது. யுத்தத்தினால் அகதிகளாவோர் பட்டியலில் கடந்த இருபது வருடங்களைப் போலவே இந்த வருடமும் ஈழத் தமிழர்கள் முதற் பத்து இடங்களுக்குள் வருவார்கள்.

அரசும் விடுதலைப் புலிகளும் தாங்கள் சமாதானத்திற்குத் தயாராயிருப்பதாகவே ஒவ்வொரு தாக்குதலை ஒவ்வொரு படுகொலையை நடத்துவதற்கு முன்பாகவும் பின்பாகவும் பேசி வருகிறார்கள். சமாதானச் செயற்பாடுகளின் பிரதான அனுசரணையாளரான நேர்வேயும் இணைத் தலைமை நாடுகளும் அமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகள் தொடர வேண்டுமென வலியுறுத்துகின்றன. இந்தியாவும் அமைதி வழியில் தீர்வென்றை எட்டவேண்டுமென்று அரசுக்கும் புலிகளுக்கும் இடைவிடாமற் பரிந்துரை செய்கிறது. இலங்கையின் தமிழ், முசலீம் மக்கள் மட்டுமல்லாது பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்கள் கூட யுத்தத்தின் சமையைத் தாங்க முடியாமல் வீழ்ந்து கிடக்கிறார்கள். எனினும் அமைதிக்கான, சமாதானத்திற்கான பாதையில் நம் மால் ஓரடி கூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. அப்படியாயின் சமாதானத்தின் பகைவன் யார்? அவன் எங்கே ஒளிந்திருக்கிறான்?

இந்த ஆதாரமான கேள்வியோடு நாம் இந்த வருடத்தின் நடுப் பகுதியில் அப்க்கிய நாடுகள் சபையின் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குமுன் அறுபத்தியிரண்டாவது அமர்வில் வெளியிடப்பட்ட “இலங்கை: காணாமற் போதல் பற்றிய கேள்விகளும் விசாரணைகளற்ற கொலைகளும் மற்றும் அரசியல் குடியியல் உரிமைகளும்” என்ற அறிக்கையை அனுகலாம். இந்த அறிக்கையை அப்க்கிய நாடுகள் சபையின் சிறப்பு விசாரணையாளர் பிலிப் அல்ஸ்டன் தயாரித்துள்ளார். இந்த அறிக்கையைத் தயார் செய்வதற்காகப் பிலிப் அல்ஸ்டன் 2005 நவம்பர் 28வது நாள் தொடக்கம் டிசம்பர் வெதுநாள் வரையில் இலங்கையில் தங்கியிருந்து ‘கள் ஆய்வு’ நடத்தியிருக்கிறார். அவர் கொழும்பு, சினிநெநாச்சி, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை ஆகிய மாவட்டங்களுக்குச் சென்று இலங்கையின் வெளிவிவகார அமைச்சர் சட்ட மாதிரிபர், பொலிஸ் மாதிரிபர், இலங்கை இராணுவ உயர்திகாரிகள் விடுதலைப் புலிகளின் அரசியற் துறைப் பொறுப்பாளர் சப. தமிழ்ச்செல்வன், புலிகளின் காவற்துறைத் தலைவர் நடேசன், விடுதலைப் புலிகளின் கிழக்கு மாகாணத்தின் பொறுப்பாளர் மற்றும் யுத்த நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் பிரதிநிதிகள் அடங்கலாகப் பலரைச் சந்தித்து உரையாடித் தனது அறிக்கையைத் தயாரித்துள்ளார்.

இந்த அறிக்கையின் நோக்கத்தைக் குறித்துப் பிலிப் அல்ஸ்டன் கூறும் போது “எனது நோக்கம் இலங்கையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற படுகொலைகளைப் பற்றிய விபரக் கொத்தொன் மூலம் தயாரிப்பதல்ல. அந்த முறையில் வேறு பல குழுக்கள் ஈடுபட்டுள்ளன. மாறாக எனது நோக்கம் இக்கொலைகளின் பரிமாணங்களை ஆராய்ந்து அதன் வழியே நிலமைகளைச் சீர் செய்வதற்குரிய வழி வகைகளை முன் வைப்பதோமும்” என்கிறார். எனவே தனது ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் பிலிப் அல்ஸ்டன் நிலமைகளைச் சீர் செய்வதற்குக்கெனப் பதின்மூன்று பிரதான பரிந்துரைகளைத் தனது அறிக்கையில் முன்வைக்கிறார். எனிலும் இந்த அறிக்கையைப் பற்றியோ அறிக்கையின் பரிந்துரைகளைப் பற்றியோ இலங்கை அரசோ விடுதலைப் புலிகளோ இதுவரையில் வெளிப் படையாகப் பொறுப்பான கருத்துக்கள் எடையுமே வெளியிட வில்லை. ‘ஏற்சு சொன்னால் ஏருதுக்குக் கோபம் இறங்கச் சொன்னால் முடவனுக்குக் கோபம்’ என்றிருக்கும் இலங்கை அரசியற் குழுவில் தமது வர்த்தக நலன்களுக்காக மட்டுமே இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் இலங்கையின் அங்க் காட்சி ஊடசங்களும் இந்த அறிக்கையைப் பற்றி எதுவும் பேசவில்லை. புலிகிடத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் புலிகள் அல்லாத தமிழ் வலதுசாரிகள் மட்டுமே இந்த அறிக்கையை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவர ஓரளவு முயன்றனர். இந்த அறிக்கையை முன்வைத்து பிலிப் அல்ஸ்டனின் முன்னிலையில் இலங்கை நடந்த கலந்துரையாடலில் அவர்கள் மிகுந்த உர்சாக்ததுடன் பங்குபற்றியிருந்தனர். அவர்கள் சார்புத் தமிழ் இணையத்தளங்களும் இந்த அறிக்கையைப் பிரசரித்தன. இந்தத் தமிழ் வலதுகள் ஏகாதி பத்தியங்களின் தலையீட்டைக் கோருவதில் ஈராக்கிண் பொம்மைப் பிரதமர் நூரி அல் மலிக்கிறுக்க சுற்றும் சளைக்காதவர்கள். மேற்கூற்றிய சனநாயகத்தில் அளவில்லாத விசுவாசம் கொண்டவர்கள். இலங்கை மக்களின் இறைமையைக் குறித்தும் ஏகாதிபத்தியங்கள் மூன்றாமுலக நாடுகளில் அரங்கேற்றும் அரசியற் சதிகளைக் குறித்தும் கள்ள மெளனம் சாதிப்பவர்கள். ரொனி ப்ளேர் மலம் துடைத்து எறியும் காகிதங்களைக் கூட வெள்ளை அறிக்கையாகக் கொண்டாடத் தயங்காதவர்கள். கண்டு கொள்ளாமலேயிருக்கும் அல்லது கொண்டாடித்திரியும் இந்தப் போக்குகளிலிருந்து விலகி நின்று பிலிப் அல்ஸ்டனின் அறிக்கையை வாசிக்க முயல்வதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

2002ல் ஏற்பட்ட யுத்த நிறுத்தத்துக்கும் 2005 டிசம்பர் மாதத்திற்குமிடையில் இலங்கையில் 300க்கும் மேற்பட்ட அரசியற் படுகொலைகள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன எனவும் இவற்றில் பெரும் பாலான கொலைகளை விடுதலைப் புலிகள் இயக்கமே

நடத்தியிருப்பதாகவும் பிலிப் அல்ஸ்டன் தெரிவிக்கிறார். தவிரவும் கருணாவின் தலைமையில் இயங்கும் ரிஸ்ம்விபி. அமைப்பும் சிழக்கு மாகாணத்தில் புலி உறுப்பினர்களையும் புலிகளது ஆதரவாளர் களையும் கொன்றிருப்பதாகவும் ஈபிடிபி, ஈபி.ஆர்.எல்.எல், புளொட் போன்ற அமைப்புகள் தமது ஆயுதங்கள் களையப்பட்டிருப்பதாகவும் தாங்கள் இப்போது அரசியற் கட்சிகளைக்கவே இயங்கி வருவதாகவும் தன்னிடம் கூறியதாகவும் ஆணால் ஈபிடிபியினர் யாழ்ப்பாணத்தின் தீவுப் பகுதிகளில் ஆயுதங்களுடன் இயங்கி வருவதாகவும் பிலிப் அல்ஸ்டன் தனது அறிக்கையில் தெரிவிக்கிறார். இலங்கை அரசு தன்னிடம் கொடுத்த பட்டியலின்படி யுத்த நிறுத்தத்திற்குப் பின்பாக 2005 செப்டம்பர் 30 வரை விடுதலைப் புலிகள் 363 பேர்களைக் கொன்றிருப்பதாகவும் ஈபிடிபியினர் தமது உறுப்பினர்களில் 43 பேர்களைப் புலிகள் கொன்றுவிட்டதாகத் தெரிவித்திருப்பதாகவும் இந்தக் காலகட்டத்தில் மட்டக்களப்பு அம்பாறை மாவட்டங்களில் மட்டுமே விடுதலைப் புலிகள் 334 பேர்களைக் கொன்றிருப்பதாக ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியினர் தன்னிடம் தெரிவித்தாகவும் பிலிப் அல்ஸ்டன் கூறுகிறார்.

“முக்கியமாகத் தமிழ்மீது விடுதலைப் புலிகளும் ஒரு சிறிய அளவில் வேறு குழுக்களும் தமிழ்ப் பொதுமக்கள் மீது தமது அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ஆதிக்கங்களை நிலை நிறுத்துவதற்காக வண்முறைகளில் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு வருகின்றனர். குறிப்பாகத் தமிழ் சமூகத்திலுள்ள தமது அரசியல் எதிர்ப்பாளர்களைத் துரோகி கள் என்று வரையறை செய்வதும் அவர்களைக் கொலைசெய்வதின் மூலம் பொதுமக்களை மிரட்டித் தமக்கு அடிபணிய வைப்பதுமான தமிழ்மீது விடுதலைப் புலிகளின் செய்கையானது அடிப்படை மனித உரிமைகளை மீறுவதாகும்” என்கிறார் பிலிப் அல்ஸ்டன்.

“மறுபறுத்தில் முழு இலங்கையிலும் 20,000 பொலிஸார் நிரந்தரப் பொலிஸ் பிரிவிலும் 45,000 பேர்கள் ரிஸர்வ் பொலிஸ் படையிலும் மிருக்கிறார்கள். தடுப்புக் காவல் மரணங்கள், ‘என்கவுண்டர்’ கொலைகள், சித்திரவதைகள், ஊழல்களால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கும் சிறிலங்காக் காவற்துறை கொலைகளைத் தடுத்து நிறுத்தவோ கொலைகள் மீதான நீதியான விசாரணைகளை மேற்கொள்ளவோ தகுதியற்றதாகி விட்டது. முப்பது வருடங்களாக நிகழும் யுத்தத்தாலும் வண்முறைகளாலும் இலங்கைக் காவற்றுறையானது ஓர் எதிர்க்கிளர்ச்சிப் படையாகத் திரிபடைந்துவிட்டது” என்பதையும் பிலிப் அல்ஸ்டனின் அறிக்கை சுட்டிக்காட்டுகிறது.

அரசால் மேற்கொள்ளப்படும் வண்முறைகள் தட்டிக் கேட்கப் படுவதோ தண்டிக்கப்படுவதோ இலங்கையில் இலங்கையில்

மிக ஆழமாக உணரப்படும் பிரச்சினையாகும். தமிழரைக் கொண்றதற்காக இராணுவத்தினரின் மீதோ பொலிஸாரின் மீதோ வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்படுவது மிக அரிதாகவேயிருக்கிறது. ஆறு பன்டீர்கள் தண்டிக்கப்பட்ட கிருஷாந்தி வழக்கைத் தவிர வேறொரு சம்பவத்தில் தண்ணும் குற்றமிழைத்தவர்கள் தண்டிக்கப்படவில்லை. விசாரணைகளும் தண்டனைகளும் மேற்கொள்ளப்படாமைக்கான காரணங்கள் தெளிவற்றவை. ஆனால் அதன் விளைவுகள் தெட்டத் தெளிவாகத் தெரிகின்றன: தங்கள் து உயிர்கள் சுட்டத்தால் பாதுகாக்கப்படுமா? என்று பெரும்பாலான பொதுமக்கள் சந்தேகப்படுகிறார்கள். பிந்தனுவெவ படுகொலை களில் தொடர்புடைய எவ்வரையும் தண்டிப்பதில் அரசு அடைந்த தோல்வியானது குற்றம் புரிந்தவர்கள் தண்டனைகளிலிருந்து தட்பிக்கொள்ளும் வழமைக்கு, நிலமைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். பிந்தனுவெவவில் 2000 ஒக்டோபர் 25ம் நாள் இருபத்தேழு தமிழ் இளைஞர்கள் அறுபது பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களின் கண் காணிப்பில் தடுப்புக் காவலிலிருந்தபோது ஒரு சூட்டத்தினரால் அடித்தும் வெட்டியும் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆனால் அதிற் சம்மந் தப்பப்பட்ட ஒரு அரசு உத்தியோகத்தர் சூட, ஒரு தனிநபர் சூட அரசால் தண்டிக்கப்படவில்லை என்பதையும் இந்த அறிக்கை பதிவு செய்கிறது.

ଶ୍ରୀ
ପା
ଚକ୍ର

விடுதலைப் புலிகளின் பிரதான பொருளியல் அரசியல் ஆகரவுத் தளமான புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகத்தைக் குறித்து “அவர்கள் வேடங்களுக்கு முன்னால் தம்மைச் சமரசம் செய்து கொள்கிறார்கள். கிளிநெராச்சியில் புலிகளின் அமைப்பு அரசு நிர்வாகம், நீதித்துறை, காவற்துறை போன்ற விடயங்களில் ஒரு கவர்ச்சிகரமான பரீட்சார்த்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றதென்ற ஒரு தோற்றப்பாட்டைக் கொடுக்கலாம். புலிகள் உருவாக்கியுள்ள வடக்குக் கிழக்கு மனித உரிமைகள் செயலக்த்தின் மூலம் மனித உரிமைகள் குறித்த விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தப் புலிகள் முயல்வதாகவும் தோன்றும். ஆனால் நடைமுறையில் புலிகளின் செயற்பாடானது குறிப்பாகக் கிழக்கு மாகாணத்தில் பொது மக்களை மிரட்டுதல், பலவந்துப்படுத்தல், தாக்குதல் மற்றும் கொலை செய்வதாயிருக்கிறது. புலம்பெயர் தமிழ் மக்கள் தாம் வழங்கும் ஆகரவுகளோடு நிகழும் இவ்வன்முறைகளுக்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டும். அத்தோடு அவர்கள் மனித உரிமைகளைக் காப்பதற்கு ஆக்கஸ்டர்ஸுமான அழுத் தத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். இதுவொரு ‘விடுதலைப் போராட்டம்’ என்றாலில் இந்தப் பிரச்சினையை அனுகுபவர்கள் கூட அப்பாவிப் பொதுமக்களும் நிராயுதபாணிகளும் கொலை செய்யப்படுவதை எதிர்க்க வேண்டும் என்கிறார்” அவன்டன்.

“தமிழ்ம் விடுதலைப் புலிகளும் அவர்களது ஆதரவாளர்களும் மனித உரிமைகள் மீறல்களில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். கருத்துச் சுதந்திரம், மக்கள் ஒன்று கூடுவதற்கான சுதந்திரம், அரசியல் அமைப்புக்களில் இணைந்துகொள்வதற்கான சுதந்திரம், வாக்களிக்கும் உரிமை போன்ற சன்னாயக விழுமியங்களை விடுதலைப் புலிகள் மதிப்புச் செய்ய வேண்டும். கருணா தலைமையிலான தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகளும் தமது கொலைச் செயல்களை நிறுத்த வேண்டும். தமிழ் மக்கள் மீது அரச படையினர் நிகழ்த்திய கொலைகளுக்கு நீதி விசாரணைகள் வேண்டும். அந்தியான கைதுகளையும் சித்திரவதைகளையும் அரச நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும்” என்று அய்க்கிய நாடுகள் சபையின் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குமுனின் இந்த அறிக்கை கோருகிறது.

நாற்பது பக்கங்களில் விரியும் இந்த அறிக்கையில் மேற்கூறிய விடயங்களை நம்மால் முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் இந்த விடயங்களை ஆள் படை அம்புக்கோடு அமெரிக்கா விவரிருந்து வந்து பிலிப் அஸ்ஸ்டன் கள் ஆய்வுகள் செய்துதான் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்பதில்லை. மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கான ஒரு சிறுபத்திரிகையாலோ ஒரு இணையத்தளத்தாலோ இதைவிடத் துவில்லையாகப் படுகொலைகளைப் பட்டியலிட முடியும். இதைவிடத் தவிரமாக அவர்களால் இலங்கையில் அனைத்துத் தரப்பினராலும் மேற்கொள்ளப்படும் மனித உரிமை மீறங்களைக் கண்டிக்க முடியும். இவற்றை அவர்கள் எந்த அரசியற் பக்க பலங்களுமில்லாமல் குழுக் களாகவும் தனியர்களாகவும் நின்று செய்து கொண்டுதானிருக்கி நார்கள். இந்த அறிக்கையில் குறிப்பிடப்படும் ஏதாவதொரு விடயத் திற்காகப் பிலிப் அஸ்ஸ்டனுக்கு நன்றி பாராட்ட வேண்டுமெனில் அவர் எதைச் செய்யப் போவதில்லை எனக் குறிப்பிட்டாரோ அதைச் செய்ததற்காக, இந்த அறிக்கையில் இலங்கையில் 2002 யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தத்திற்குப் பின்பு நடந்த அரசியற் படுகொலைகளின் குத்துமதிப்பான விபரங்களைத்தொன்றை நமக்கு வழங்கியிருப்பதற்காக மட்டுமே நாம் நன்றி பாராட்ட முடியும்.

ஆனால் பிலிப் அல்ஸ்டனின் அறிக்கை இத்தோடு முடிவு டைந்து விடவில்லை. இந்த விபரக் கொத்துக்கும் கண்டனங்களுக்கும் அப்பால் யுத்த நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவினரின் பிரச்சினைகள், சர்வதேசக் குற்றவியல் நீதிச் சட்டம், சர்வதேசக் கண்காணிப்பு, அரசுக்கும் புலிகளுக்குமான பரிந்துரைகள் என அவர் தனது அறிக்கையைத் தொடருகிறார். அறிக்கையின் இத்தகைய கதையாடல்கள் அய்க்கிய நாடுகள் சபையிலும் மேற்கூட்டுப் பேரவையிலும் அமைப்பிலும் சன்னாயகத்திலும் நம்பிக்கையுள்ள ஒருவருக்கு அல்லது ஓர் அரசியல் அப்பாவிக்கு இந்த அறிக்கையின்

மீது நம்பகத்தன்மையை ஏற்படுத்தலாம். ஆனால் ஈழத்தில் நீதியுடன் கூடிய சமாதானத்தை வேண்டி நிற்பவர்கள் அல்ஸ்டனின் மிகுதி அறிக்கையில் கட்டப்பட்டிருக்கும் மேற்கத்திய முதலாளிய மறு காலனித்துவக் கருத்துருவாக்கங்களைக் கட்டவிழ்த்துப் பார்க்க வேண்டும்.

II

சிறப்பு விசாரணையாளர் பிலிப் அல்ஸ்டன் “மனித உரிமைகள் கண்காணிப்பாளர்களாகத் தொழிற்பட்கூடிய பல அனுப்பக்ஞர்களுக்குள் அய்க்கிய நாடுகள் சபையே பிரதானமானது, மனித உரிமைகளைக் கண்காணிப்பதில் திறமையாக ஈடுபடக்கூடிய அமைப்பு என்ற வகையில் அய்க்கிய நாடுகள் சபை பெற்றுள்ள பிரபல்யமும், சமாதானப் பேச்சவார்த்தைகளில் அவர்களுக்கு அரசியற் தொடர்புகள் இல்லையென்பதினாலும் அய்க்கிய நாடுகள் சபை பெரிதும் விரும்பப்படுகிறது” என்கிறார். ஆனால் என்னிச் சில நாட்களுக்கு முன் அய்க்கிய நாடுகள் அவையில் உரையாற்றிய வெளிகளா அதிபர் ஹியகோ சாவெஸ் பிலிப் அல்ஸ்டனுக்கு மற்று முழுதான எதிர்நிலையை எடுத்தார். அவர் “அய்க்கிய நாடுகள் சபை வீற்றோ அதிகாரமுள்ள அய்ந்து நாடுகளால் மட்டுமே கட்டுப்படுத்தப் படுகிறது. இன்றைக்கு மூன்றாம் மண்டல நாடுகளிலுள்ள அனைத்துச் சிக்கல்களுக்கும் மோதல்களுக்கும் அய்க்கிய நாடுகள் சபையின் பாதுகாப்புக் கவுன்ஸிலில் உறுப்புரிமை பெற்றுள்ள வலிய நாடுகள் மேற்கொள்ளும் மேலாதிக்கத்திற்கான சதிகளே காரணங்கள்” என்றார். “அய்க்கிய நாடுகள் சபை ஏகாதிபத்தியங்களின் குறிப்பாக அமெரிக்காவின் எடுப்பிடியாகவேயிருந்து வருவதாகவும் அய்க்கிய நாடுகள் சபையில் ஏதாவது பண்பு மாற்றத்தை ஏற்படுத்த விரும்பின் உடனடியாகவே அய்க்கிய நாடுகள் சபையின் அமைவிடத்தை அமெரிக்காவிலிருந்து தெர்கு நாடொன்றுக்கு மாற்றியாக வேண்டும்” என்றும் சாவெஸ் கிளர்ச்சிக் குரல் எழுப்பினார்.

கடந்த காலங்களில் மூன்றாம் மண்டல நாடுகளிலும் பால்கள் நாடுகளிலும் இன மோதல்களைத் தீர்த்து வைப்பதாகக் கூறிக் கொண்டு அய்க்கிய நாடுகள் சபை தலையீடு செய்த அனைத்துச் சந்தர்ப்பங்களும் ஹியகோ சாவெஸின் கருத்துக்களையே உறுதி செய்தன. இதற்குச் சர்வதேசப் பிரபலமான எடுத்துக்காட்ட தொன்றைச் சொல்வதானால் தொன்னாருஹகளின் ஆரம்பத்தில் “இது என் வாழ்வின் மக்தான தருணங்களிலொன்று” எனப் பிதற்றியவாறே பால்ஸ்தீன் விடுதலை இயக்கத்தின் தலைவர் யாசீர் அரபாத் அமெரிக்க அரசு அதிபரின் மாளிகைக்குள் காலடி எடுத்து வைத்த தருணத்தைச் சொல்லலாம். தொடர்ந்து வந்த நாட்களில் அய்க்கிய நாடுகள் சபை இஸ்ரேலுடன் ஓர் அநீதியான உடன்

பாட்டுக்கு பால்ஸ்தீன் விடுதலை இயக்கத்தை இட்டுச் சென்றது. அப்போதைய இஸ்ரேலியப் பிரதமர் ராபினும் யாசீர் அரபாத்தும் கூட்டாக அவைத்திக்கான நோபல் பரிசிற்காக அய்க்கிய நாடுகள் சபையால் பரிந்துரையும் செய்யப்பட்டனர். ஆனால் அந்த உடன் படிக்கையால் உருவாக்கப்பட்ட பால்ஸ்தீன் அரசால் இன்றுவரை இறைமைகளோடு இயங்க முடியவில்லை. இந்த உடன்படிக்கை தொடர்ச்சியாக இஸ்ரேல் சியோனிஸ்டுகளால் மீறப்பட்டே வருகிறது. அவர்கள் தொடர்ந்தும் பால்ஸ்தீன் மக்களைக் கொன்று குவித்துக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அமைதி உடன்படிக்கை ஏற்பட்டுப் பதினைந்து வருடங்களிற்குப் பின்னாலும் பால்ஸ்தீன் சயாட்சி அரசால் பால்ஸ்தீன் மண்ணில் அற்பு உட்கட்டுமானங்களைக் கூட உருவாக்க முடியவில்லை. தொடரும் இஸ்ரேலின் பயங்கரவாதங்களுக்கு எதிராக அய்க்கிய நாடுகள் சபையில் கேவலம் ஒரு தீர்மானத் தைக் கூட நிறைவேற்ற முடியவில்லை.

உயிரியல் ஆயுதங்களையும் இரசாயன ஆயுதங்களையும் களைவது என்ற படு பொய்யான குற்றச்சாட்டுக்களுடன் மத்திய கிழக்கின் மூலவரங்களையும் எண்ணொய் வர்த்தகத்தையும் கட்டுப் படுத்த ஏகாதிபத்தியங்கள் தொடுத்த கொடுமையான போர்கள் அய்க்கிய நாடுகள் சபையின் பாதுகாப்புக் கவுன்ஸிலின் ஒப்புதலுடனேயே மூன்னெடுக்கப்பட்டது. இன்று மூன்றாம் மண்டல நாடுகளில் ஏகாதிபத்தியங்கள் நடத்தும் அனைத்து யுத்தங்களிலும் சுரண்டல்களிலும் கொள்ளளகளிலும் அரசியற் சதிகளிலும் அய்க்கிய நாடுகள் சபையும் அதன் அலகுகளான பாதுகாப்புக் கவுன்ஸிலிலும் சமூக பொருளாதாரக் கவுன்ஸிலும் மற்றும் உலக வங்கி, உலக வர்த்தகக் கழகம், சர்வதேச நாணய நிதியம் இன்னும் என்னைற்ற தன்னார்வக் குழுக்களும் பங்காளிகளாயிருக்கின்றன.

மனித உரிமைகளைக் குறித்து வாய் கிழியப் பேசும் அய்க்கிய நாடுகள் சபையின் வரலாறென்ன? சிலியில் அலண்டேயின், நிக்கிரகுவாவில் சண்டினிஸ்டுகளின் ஆட்சிகளைக் கவிழ்த்தது உட்பட வத்தீன் அமெரிக்காவில் யங்கி ஏகாதிபத்தியம் நடத்திய என்னைற்ற அரசியற் சதிகளிலும் ஈராக், ஆப்கானிஸ்தான் மீதான ஆக்கிரமிப்பிலும் அய்க்கிய நாடுகள் சபை ஏகாதிபத்தியங்களின் பக்கமே நின்றது. ஈராக்கின் அடு கிரைப் சிறையிலும் குவான்டன் மோவிலும் அமெரிக்க பிரித்தானியப் படைகள் கைத்திகள் மீது சொல்லொண்டு உடல் / உளவியல் சித்திரவதைகளை நிசழ்த்துவது குறித்து விசயம் வெளியே கசிந்ததின் பின்னாக அய்க்கிய நாடுகள் சபை ஒரு டப்பா அறிக்கையை வெளியிட்டதைத் தவிர அமெரிக்கா விற்கு எதிராகவோ பிரித்தானியாவிற்கு எதிராகவோ வேறேன் நடவடிக்கைகளை எடுத்தது? தமது மேலாதிக்கத்திற்கு, வணங்க

மறுக்கும் மூன்றாம் மண்டல நாடுகளின் மீது ஏகாதிபத்தியங்கள் பொருளாதாரத் தடைகளை விதித்து அந்த நாட்டு மக்களைப் பட்டினிச் சாவிற்குள் தள்ளிய போது அத் தடைகளை நியாயப் படுத்தி நாடு கொள்கூடிய அமெரிக்காவிற்கு அய்க்கிய நாடுகள் சபை நெருப்புத்தானே எடுத்துக் கொடுத்தது? அன்மையில் ஆப்கானிலும் ஈராக்கிலும் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட கைதிகளுக்கான பெரும் வதைமுகாம்கள் அய்ரோப்பாவின் பல பாகங்களிலும் இயங்கிக்கொண்டிருப்பது அம்பலமானதைத் தொடர்ந்து அந்த நாடுகளின் மீது அய்நா. என்ன நடவடிக்கைகளை எடுத்தது?

ஏகாதிபத்தியங்கள் உலகம் முழுவதும் தமது தங்கு தடையற்ற மேலாதிக்கத்தை நிலை நிறுத்தச் செய்யும் சதிகளை அமைதி, சமா தானம், மனித உரிமைகள் என்ற முகமுடிகளுடன் ஒழுங்கினைப்ப தும் நியாயப்படுத்துவதுமே அய்க்கிய நாடுகள் சபையினதும் அதன் கவுன்ஸில்களினதும் ஒரே பணியாயிருக்கிறது. இந்த அரசியற் சார்பு நிலையில் நின்றுதான் அய்க்கிய நாடுகள் சபை சர்வதேச அரசியலை அணுகுகிறது. அதன் சர்வதேச அரசியல் நிலைப்பாடு வறிய நாடுகளை மென்மேலும் சரண்டும் உலக முதலாளியத்தின் நிலைப்பாடாகவேயிருக்கிறது. மூன்றாம் மண்டல நாடுகளின் தேசிய இனச் சிக்கல்கள், உள் நாட்டு யுத்தங்கள் ஆகியவற்றின் உள்ளார்ந்த தனித்துவமான பிரச்சினைகளின் அடிப்படையில் அய்நா. குறித்த நாட்டுப் பிரச்சினைகளில் தனது நிலைப்பாட்டை வகுத்துக் கொள் வதில்லை. மாறாகத் தனது ஏகாதிபத்தியச் சார்பு அரசியல் நிலைப் பாடுகளிலிருந்தே குறித்த நாட்டின் மீதான கொள்கைகளையும் செயற்பாடுகளையும் அய்நா வகுத்துக்கொள்கிறது.

அய்நா. பொருள்கொள்ளும் மனித உரிமைகள், பயங்கரவாத எதிர்ப்பு, சமாதானம் என்ற கருத்துருவாக்கங்கள் வெறும் மேற்கத்திய முதலாளியக் கருத்துருவாக்கங்களே. அய்நா. பேசும் சனநாயகம் சாவேஸ் சொல்வதுபோல மேட்டுக்குடியினரின் போலி சனநாயகம். வேறு மாதிரியாகச் சொன்னால் வெடிகுண்டுகளாலும் ஆயுதங்களாலும் கட்டுமைக்கப்படுகிற சனநாயகம். அவர்கள் உலகம் முழுவதும் வெடித்துக் கிளம்பும் எண்ணற்ற நீதியான போராட்டங்களைப் பயங்கரவாதம், அடிப்படைவாதம், பொதுவடைமொதம் என ஒரு சில முத்திரை குத்தல்களுடன் எதிர்கொள்பவர்கள். பிரச்சினைகளின் ஆழமான சிக்கலான வேர்களை நன்கு விளங்கிக்கொண்ட போதும் அந்தப் பிரச்சினைகளை வெறும் பயங்கரவாதமாகவோ அடிப்படை வாதமாகவோ எளிமைப்படுத்தி ஊடகங்களிலும் பொது வெளிகளிலும் உரையாடல்களைக் கட்டியெழுப்புபவர்கள்.

பிலிப் அவஸ்டனின் இந்த அறிக்கையும் திட்டமிட்ட ரீதியில் இலங்கையின் இன மோதல்களை எளிமைப்படுத்திக் காட்டியிருக்கிறார்கள். சிக்கல்களை வெறும் அரசுப்படைகள் எதிர்வுக்கு அல்ஸ்டன் முடக்கி விடுகிறார். எடுத்துக் காட்டாக இலங்கை இனமோதல்கள் குறித்து அறிமுகஞ்சு செய்யும் போது மிக மிகச் சுருக்கமாக “இலங்கைத் தீவின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் தனி நாட்டொன்றை ஏற்படுத்தும் நோக்குடன் 1970களின் பிற்பகுதியில் தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் அரசாங்கத்துடன் போரிடத் தொடங்கியது” என்ற வரிகளுக்கு அதிகமாக ஒரு சொல்லைத் தன்னும் அல்ஸ்டன் எழுதினாரில்லை. இது மிகவும் எளிமையான கூற்று மட்டுமல்லாமல் மிகத் தவறான கூற்றுமாகும்.

முதலில் நாம் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் குறித்துக் கற்பிதம் செய்யப்பட்டுள்ள மிலிலியன் கணக்கான சொல்லாடல்களிலிருந்தும் கற்பிதங்களிலிருந்தும் நம்மை விடுவித்துக்கொள்ள வேண்டும். இன்னும் எத்தனை காலங்களுக்குத்தான் புலிகள் தனிநாடு கேட்டுப் போரிடப் புறப்பட்டார்கள் என்ற ‘அம்புவிமாமா’க் கதையை நாம் சுகித்துக்கொண்டிருப்பது? புலிகள் எழுபதுகளில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டனியின் மிதவாதத் தலைவர்களால் வளர்க்கப்பட்டவர்கள். அவர்களின் ஆயுதப் போராட்ட வரலாறே கூட்டனியினரின் அரசியல் எதிரிகளை அழிப்பதிலிருந்துதான் தொடங்கியது. வட்டுக் கோட்டை மாநாட்டில் அப்பாப்பிள்ளை அமிர்தவலிங்கம் பிரகடனப் படுத்திய அரசியற் சித்தாந்தப் பலமற்ற, விளையாட்டுத்தனமான தனிநாட்டுக் கோரிக்கையிலிருந்து புலிகளின் அப்போதையத் தனிநாட்டுச் சொல்லாடல்கள் அரசியல் உள்ளடக்கத்தில் மயிரளவு தன்னும் வித்தியாசப்பட்டிருக்கவில்லை. அக்காலக்ட்டத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டனியின் ஆயுத அணிகளாக, உடைத்துச் சொல்ல வாதாளல் அடியாட்களாகத்தான் புலிகள் மற்றும் புளொட்ட, ரெலோ இயக்கத்தினர் இயங்கி வந்தார்கள் என்று கூடச் சொல்ல முடியும்.

என்பதுகளின் முர்க்குறகளில் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா அரசின் சர்வதேச அரசியல் நிலைப்பாடுகளை குறிப்பாக அமெரிக்க மற்றும் சீன ஆதரவு நிலைப்பாடுகளைத் தொடர்ந்து இந்திய அரசு இலங்கையில் ஒரு ஸ்திரமற்ற நிலையை ஏற்படுத்தச் செய்த எண்ணற்ற அரசியற் சதிகளின் ஒரு பாகமாக இந்திய அரசு புலிகளையும் மற்றைய இயக்கங்களையும் எண்பத்து மூன்றில் தத்தெடுத்து எண்பத்தைந்தில் நுட்டாற்றில் விட்டது. இந்திய அரசின் இராணுவப் பயிற்சியுடனும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஆயுத வழங்கலுடனும் இராணுவ அணிகளாக உருவாயிய நமது இயக்கங்கள் ஒன்றை வருட காலத்துக்குள்ளாகவே தாம் வாய்த்து வந்த தனிநாட்டுக் கோரிக்கையைக் கைகழுவித் திம்புவில் பேச்கவார்த்தை மேசைக்குச்

சென்றன. தமிழ்த் தேசியவாதச் சிறு முதலாளிய வர்க்கப் பின்னணி யில் வந்த தலைமைகளால் உருவாக்கப்பட்ட இந்த இயக்கங்களுக்கு சாக்சவாத இயக்கங்கள் என்பதற்குமேல் எந்த மதிப்பும் கிடையாது. நிச்சயமாக அவை தமிழ் மக்களின் இறைமைகளுக்காக அரசியல் தொலைநோக்குடன் கட்டப்பட்ட இயக்கங்களால்ல. அவர்களின் தனிநாட்டுக் கோரிக்கைக்கு எந்தவிதப் புரட்சிகர உள்ளடக்கங்களும் கிடையாது. அத்தனி நாட்டுக் கோரிக்கைக்கு அந்த இயக்கங்களின் தலைமைகளும் கொள்கை வகுப்பாளர்களும் எக்காலத்திலும் விசுவாசமாயிருந்ததும் கிடையாது.

சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய இலங்கையில் உருவாகிய சிங்களப் பேரினவாத அரசுகளின் தமிழ் - முசலீம் மக்கள் மீதான தொடர்ச்சி யான ஒடுக்குமுறைகள், அந்த அரசுகளுடன் தமிழ் முதலாளிய அரசியலாளர்களின் சமரசங்கள், பேரங்கள், நாட்டின் வறுமை, கல்வி மறுப்பு, எண்பதுகள் வரையில் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், மாணவர்கள் மத்தியில் இடதுசாரிகளுக்கிருந்த கணிசமான அரசியற் செல்வாக்குக்குத் தமிழ் - சிங்கள முதலாளிய அரசியலாளர்கள் அஞ்சியது, எழுபத்தேழுவில் நாடு பன்னாட்டு மூலதனத்திற்குத் திறந்துவிடப்பட்டது, சிறுபான்மை இனங்களுக்கு இடையேயான முரண்கள், தமிழர்களின் அரசியல் பண்பாட்டோடு இரண்டற்க கவுந்திருக்கும் சாதியம், அரசின் பெளத்த மதச் சார்பு நிலை, இலங்கையின் அரசியலிலும் பொருளாதாரத்திலும் இந்தியாவினதும் சர்வதேச முதலாளியத்தினதும் சகிக்க முடியாத தலைமீடுகள், இலங்கையிற் தொடரும் யுத்தத்தால் பன்னாட்டு ஆயுத வியாபாரிகளும் இராணுவ உயரதிகாரிகளும் கொழிக்கும் செல்வம், தமிழ்த் தேசியத்தை முன்னிறுத்தித் தமிழ் மேட்டுக்குடிகள் சகித்துக் கொண்டிருக்கும் அரசியல் பொருளாதார நலன்கள் எனப் பல வேறு உள்ளாற்க காரணிகளால் மேலும் மேலும் சிக்கலாகி வரும் இலங்கை அரசியலை நாமும் அய்நாவின் சிறப்பு விசாரணையாளர் போல வெறும் அரசுபடைகள் எதிர் புவிகள் என்ற எளிமையான முரணுக்குள் அடக்கிவிட முடியாது.

மேலே சுட்டிக்காட்டிய தோற்றுவாய்க் காரணங்களை அறியாத வரல்ல பிலிப் அல்ஸ்டன். ஆனால் இவற்றில் எந்தப் பிரச்சினையை யுமே வலுவான பிரச்சினைகளாக ஏற்றுக்கொள்ள பிலிப் அல்ஸ்டனின் அரசியல் மறுத்துவிடுகிறது. இந்த அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் அப்படியே இருக்கும்போது பிரச்சினைகளின் விளைவுகளை அற்றுப்போகச் செய்வதும் அதன் மேல் சமாதானத்தைக் கட்டியே முடிவுதும் ஓர் இனிமையான கனவாக மட்டுமேயிருக்க முடியும்.

பிலிப் அல்ஸ்டனின் அறிக்கையைப் போலவே அவரின் ஆய்வு முறைமையும் வேண்டுமென்றே எளிமைப் படுத்தப்பட்டிருப்ப தாகத்தான் தெரிகிறது. ஏற்கனவே இலங்கையின் இனப் பிரச்சினை குறித்து நியூயோர்க்கிலிருந்து செயற்படும் மனித உரிமைகள் கண்காணிப்பகம் வெளியிட்டிருந்த அறிக்கைகளிலும் இந்த ஆய்வுப் பலவீனம் தெரிகிறது. பிலிப் அல்ஸ்டன் தனது அறிக்கைகளை தரவுகளையும் சான்றுகளையும் பெறுவதற்கு பெரும்பாலும் வாய்வழி வாக்குமூலங்களையே பயன்படுத்தியிருக்கிறார். இன்றைய நவீன மானுடவியல் ஆய்வு முறைமைகளில் குறிப்பாக விளிம்பு நிலை மக்கள் குறித்த ஆய்வுகளில் வாய்வழி வாக்குமூலங்களுக்கு மிகவும் முக்கியத்துவமுண்டு. ஆவணக் காப்பகங்களிலும் செய்தி நிறுவனங்களிலும் கிடைக்கக் கூடிய சான்றுகளுக்கு வாய்வழி வாக்குமூலங்கள் எந்தவிதத்திலும் முக்கியத்துவம் குண்றாதவையென்ற போதிலும் உலக மகா பொய்யர்களான இலங்கை அரசிடமிருந்தும் உலக மகா புரட்டர்களான புலிகளிடமிருந்தும் வெறும் வாய்வழி வாக்கு மூலத்தில் சிறப்பு விசாரணையாளரால் என்ன உண்மையைக் கற்றது விட முடியும்? அரசியற் படுகொலைகள், யுத்த நிறுத்த மிரல்கள் குறித்த உண்மைகளைக் கண்டறிவதற்கு இந்த இருசாராரின் வாக்கு மூலங்களையே பிலிப் அல்ஸ்டன் பெருமளவிற் சார்ந்திருக்கிறார். இதை விடுத்து யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள், தமிழ் - சிங்கள - முசலீம் மாற்றுக் கருத்தாளர்கள், இன்னும் இலங்கையில் ஆகக் குறைந்தபட்ச அரசியல் அறத்துடனாவது இயங்கி வரும் இடது சாரிகள் ஆகிய தரப்புகளிடம் பிலிப் அல்ஸ்டன் விசாரணைகள் நடத்தியிருந்தால் கூடியளவு உண்மைகளை ஆணால் அவர் விரும்பாத உண்மைகளை அல்ஸ்டனால் கண்டறிந்திருக்க முடியும்.

இந்த அறிக்கையில் இடதுசாரிகளின் குரல் மட்டுமல்ல முசலீம் அரசியற் தலைமைகளின் குரல்களும் திட்டமிட்டே தவிர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. முழு அறிக்கையிலும் முசலீம்களின் அரசியல் உரிமைகள் பற்றி எதுவுமே பேசப்படவில்லை. இன்று இருபது மில்லியன் சனத்தொகை கொண்ட இலங்கையில் இலங்கைத் தமிழர்கள் 13 விமுக்காடாயிருக்க முசலீம்கள் 7 விமுக்காடு சனத்தொகையைக் கொண்டவர்களாகவும் அவர்கள் கிழக்கு மாகாணச் சனத்தொகையில் 35 வீதத்தை அண்மித்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இலங்கை முசலீம்களிடமிருந்து முசலீம் தேசியம் என்ற உறுதியான குரல் ஒலிக்கத் தொடங்கிப் பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாகின்றன. முசலீம்களுக்கான தனி அரசியல் அலகு என்ற கோரிக்கை யும் அவர்களிடமிருந்து பலமாக ஒலிக்கிறது. அவர்கள் ஒருபோதும் தங்களது பிரதிநிதிகளாகப் புலிகளையோ வேறெந்தத் தமிழ்த் தலைமைகளையோ அங்கீகரிக்கப் போவதில்லை. இலங்கைக்கான

நீதியான அரசியற் தீர்வு முகலீம்களின் தரப்பையும் உள்ளடக்கிய தாகவே இருக்க முடியும். ஆனால் பேச்சுவார்த்தைகளில் முகலீம் களைத் தனித் தரப்பாக அங்கிரிக்க அரசு தயங்குகிறதென்றால் புலிகளோ அதை முற்று முழுவதுமாக நிராகரிக்கிறார்கள். இந்த மிக முக்கியமான பிரச்சினையைப் பற்றி அல்ஸ்டன் எதுவுமே பேசாதற்கான காரணம் எதுவாகயிருக்க முடியும்? அவர் வேறொரு விளக்கத்தைத் தராதவரை இன்லாமியர்கள் குறித்த மேற்குலக இராஜதந்திரிகளின் மரபான அனுகுமுறையின் தொடர்ச்சியேயிது என்றுதானே நாம் பொருள்கொள்ள முடியும்.

“தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகள் தமது கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்தில் சிலில் நிர்வாகம் மற்றும் திட்டமிடல் எனபவற்றை நடத்துகிறார்கள், தமது சொந்தப் பொலிஸ் படையையும் நீதிமன்றத்தையும் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்கிறார் அல்ஸ்டன். இந்தக் கூற்றின் மூலம் புலிகள் ஏறக்குறைய ஒரு தனியரசை நடத்திக் கொண்டிருப்பதாக அல்ஸ்டன் சித்திரிக்க முயல்கிறார். ஆனால் உண்மை அதுவல்ல. இன்றுவரை புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிகளில் மருத்துவம், கல்வி, இலவச சமூக நல உதவிகள், நிர்வாணங்கள் உட்பட அனைத்துப் பொதுச் சேவைகளையும் அரசுதான் மேற்கொண்டு வருகிறது. கும்மாயிருந்து அனைத்துத் துறைகளிலும் வரிகளை அறவிடுவது மட்டும்தான் புலிகளின் ஒரே சிலில் நிர்வாகச் சேவையாயிருக்கிறது. புலிகளின் புனர்வாழ்வு நிறுவனங்களெல்லாம் புலிகள் இயக்கத்துக்கு நிதி திரட்டும் வேலையை மட்டும்தான் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. கனாமி அனர்த்தத்தைத் தொடர்ந்து புலிகளின் அமைப்புகள் புகவிடமக்களிடமும் பொது நிறுவனங்களிடமும் திரட்டிய பிள்ளையன் கணக்கான டொலர்கள் போய்க்கேர்ந்து இடம் இதுவரை தெரிய வில்லை. இந்தத் தாலியறுப்புக்களைத் தவிர வேறென்ன சிவில் நிர்வாகத்தைப் புலிகள் நடத்துகிறார்கள் என்கிறார் அய். நாவின் சிறப்பு விசாரணையாளர்!

“புலிகளிடம் பொலிஸ் படையும் நீதித்துறையும் இருக்கின்றன” என்கிறார் பிலிப் அல்ஸ்டன். ஆனால் புலிகளிடமிருப்பது நீதித் துறையல்ல, அது கட்டப் பஞ்சாயத்துத் துறையென்பது அல்ஸ்டனுக்குத் தெரியாததல்ல. அவை புலிகளின் அரசியல் எதிரிகளையும், பிச்சைக்காரர்களையும், சிறு திருடர்களையும், பஞ்சத்தில் அடிப்பட்ட பாலியல் தொழிலாளர்களையும் பாவப்பட்ட விளிம்புநிலை மக்களையும் தண்டிக்கும் துறை டல்லாயிரக் கணக்கான கொலைகளின் குற்றவாளிகள் நீதியின் பெயரால் அதிகார பிடித்தில் வீற்றிருந்து சனங்களுக்குச் ‘சாவெறுப்பு’ விதிக்கும் துறை புலிகளின் நீதித்துறைச் சட்டங்களும் விநோதமான தண்டனை முறைமைகளும் முதலாளிய சனநாயக விழுமியங்களிற்குள் கூட-

அடந்காதவை. அவர்களுடைய சட்டவிதிகள் மன்னர் காலத்தைச் சேர்ந்தவை. புலிகள் வழங்கும் மின்கம்ப, பங்கர், கழுதை மேல் ஏற்றிக் கரும்புள்ளி செம்புள்ளிகள் குத்தும் தண்டனைகள் காட்டுமிராண்டிக் காலத்தைச் சேர்ந்தவை.

குதிரை குப்புறத் தள்ளியதோடு மட்டுமல்லாமற் குழியும் பறித்த கலத்தொய் “குற்றங்களைக் கட்டுப்படுவதில் அரசுக்கும் புலிகளுக்கும் பொதுவான நோக்கமுண்டு. எனவே அரசின் பொலிஸ் படையும் புலிகளின் பொலிஸ் படையும் கைகோர்த்துச் செயற்படவேண்டும். இது குறித்து நான் இலங்கைப் பொலிஸ் மா அதிபருடனும், முன்னர் இலங்கைக் காவற்துறையில் பணியாற்றியிருந்த புலிகளின் காவற்துறைத் தலைவர் நடேசனுடனும் கலந்துரையாடினேன். இரு படைகளின் தலைவர்களும் இதற்கான அவசியத்தை உணர்ந்தவர் களாயிருக்கிறார்கள்... இந்த இணைப்பைத் தாமதமினரிச் செயற் படுத்துவது இரு தரப்பினருக்குமிடையில் பரஸ்பர நம்பிக்கையை வளர்ப்பதற்கு உதவும் என்பது எனது அபிப்பிராயம்” என்கிறார் அல்ஸ்டன். ஆனால் இந்த அபிப்பிராயத்துக்கும் மனித உரிமைகளுக்கான முன்னடைப்புகளுக்கும் எதுவித்த தொடர்புகளுமில்லை. சீரழிந்த இலங்கையின் பொலிஸ் படையும் புலிக் காட்டுமிராண்டிகளின் பொலிஸ் படையும் உடனடியாகக் கலவக்கப்பட வேண்டும் எனத்தான் ஒரு மனித உரிமைப் போராளியால் சொல்ல முடியும், சொல்ல வேண்டும். ஆனால் அப்நாவின் சிறப்பு விசாரணையாளரால் அப்படிச் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் முதலாளிய அமைப்பு முறையைத் தடங்கவில்லாமல் இயக்கிச் செல்வதற்குப் பொலிஸ், இராணுவம், நீதிமன்றம், சிறைச்சாலை ஆகியவை இன்றியமையாதவை என்பதை அவர் கூடறக் கற்றவர்.

இந்த அறிக்கையின் பரிந்துரைகளில் மூன்றாவது பரிந்துரை “அரசாங்கம் கருணா குழுவினரோடு கூட்டாகச் செயற்படுதலை உறுதியாகக் கைவிட வேண்டும்” என்கிறது. பெப்ரவரி 2006ல் ஜெனிவாவில் நடந்த பேச்சுவார்த்தைகளின் போது புலிகள் “கருணா குழுவிற்கு அரசு உதவுவதை நிறுத்த வேண்டும், கருணா குழு உட்பட அனைத்துத் ‘துணைப் படைகளிடமும் ஆயுதங்கள் களையப்பட வேண்டும்’ என்பதையே தங்களது பிரதான நிபந்தனையாக முன் வைத்தார்கள். கருணாவின் பிள்ளை தங்களது ஆதரவுத் தளத்தின் கணிசமான பகுதியைப் புலிகள் இழந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் கருணா அணியினர் சிழக்கில் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசங்களுக்குள் ஊடுருவித் தாக்குவதால் தமது உறுப்பினர் களையும் ஆதரவாளர்களையும் புலிகள் இழந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தாக்குதல்கள் விடுதலைப் புலிகளின் திடையானத் தலைவர்கள் அந்தப் பிரதேசங்களிலிருந்த அவர்களின் அலுவலகங்களை மூடப்

பண்ணியதுடன் அவர்களது செயற்பாடுகளையும் முடக்கியது. இந்த நிலையில் கருணா அணியினர் குறித்த புலிகளின் வெப்பியாரத்தை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் கருணா அணியினர் குறித்த பிலிப் அல்ஸ்டனின் வெப்பியாரத்தை நாம் எந்தக் தருக்கத்தின் மூலம் புரிந்து கொள்வது?

கருணாவின் தலைமையிலான தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் இன்று நாட்டின் கிழக்குப் பகுதிகளில் குறிப்பிடத் தகுந்த ஆளுமையோடு இயங்குகிறது. தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் ஆகரவுத் தளத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியிடம் அது செல்வாக்கும் பெற்றுள்ளது. பிலிப் அல்ஸ்டனே கூறுவது போல “இலங்கை அரசு கருணா அணியினருக்கு ஏதாவது வழியில் உதவுகிறது என்பது ஒருபூரிமிருக்க அவர்களின் ஆயுதங்களைக் களையும் வல்லமையை அரசு கொண்டிருக்கவில்லை என்பதுதான் உண்மை. இனி இலங்கையில் முன்னெடுக்கப்படும் அமைதி முயற்சிகளும் ஒப்பந்தங்களும் கருணா தரப்பினரால் உருவாக்கப்பட்ட தள யதார்த்தத்தை உள்வாங்குவதன் மூலமே சாத்தியமாகும்...” இலங்கையின் இன்றைய அரசியற் குழுவில் கருணாவின் புறக்கணிக்க முடியாத செல்வாக்கை இவ்வாறாக அறிக்கையிடும் அல்ஸ்டன் இலங்கை அரசு கருணா அணியினரோடு இணைந்திருக்கக் கூடாதென்று கோருவதன் அரசியல் என்ன? கருணா அணியினர் மட்டுமல்ல சிறில்கூ அரசியல் தொடரும் பேரினவாதச் செயற்பாடுகளினாலும் விடுதலைப் புலிகளின் பாரிஸை அரசியலினாலும் இன்னும் வேறு வேறு அணிகளும் இயக்கங்களும் கட்சிகளும் இலங்கை அரசியலில் தோன்றத்தான் போகின்றன. அவை சனநாயகச் சக்திகளா இல்லையா? அவை மக்கள் நலன் சார்ந்தவையா இல்லையா? என்பவை வேறு கேள்விகள்; ஆனால் அவற்றோடு அரசு எந்தத் தொடர்புகளையும் வைத்திருக்கக் கூடாது, அவர்களோடு பேசக்கூடாது, அவர்களுடன் அரசியல் இணக்கப்பாட்டுக்குச் செல்க்கூடாது என்பதில் என்ன நியாயமிருக்க முடியும்?

யுத்த நிறுத்த உடன்படிக்கையின் முதலாவது சர்த்தின் எட்டாவது பிரிவு விடுதலைப் புலிகள் தவிர்ந்த மற்றைய எல்லாத் தமிழ் இயக்கங்களையும் ‘இராணுவத் துணைப்படை’ (paramilitary) என்றே குறிப்பிடுகிறது. “ஆம் மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி, ஆம் மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி, தமிழ்ம் மக்கள் விடுதலைக் கழகம் போன்ற இந்த அமைப்புக்களைத் துணைப்படைகள் என்று வரையறுப்பது அபாயகரமான திரிபுபடுத்தலாகும்” என அறிக்கையின் பன்னி ரெண்டாவது பந்தியில் ஒப்புக்கொள்ளும் பிலிப் அல்ஸ்டன் அதே அறிக்கையின் மூப்பதாவது பந்தியில் அதே துணைப்படை என்ற வரையறையின் அடிப்படையிற்தான் கருணா குழுவினருடனான

எல்லாத் தொடர்புகளையும் அரசு துண்டித்துக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கோருகிறார். இது பிள்ளையானையும் கிள்ளித் தொட்டி வையும் ஆட்டும் வேலையாகும், இது ஈழத்து அரசியலில் புலிகள் தவிர்ந்த மற்றைய தரப்புகளை ஓரங்கட்டும் படு நுட்பமான வேலையன்றி வேறேன்ன?

இந்தக் கேள்விகள் எல்லாமே நம்மை ஒரே பதிலை நோக்கித்தான் இட்டுச் செல்கின்றன. ஆம்! இன்றைய இலங்கை அரசியலில் வடக்குக் கிழக்கு மக்களின் ஏகபிரதிநிதிகளாகச் சர்வதேச வல்லாதிக்க சக்திகளும் அய்ந்வும் இலங்கை அரசுக் கம் விடுதலைப் புலிகளைத்தான் அங்கீரிக்கின்றன.

III

ஏனெனில் தமிழ்ம் விடுதலைப் புலிகள் சந்தேகத்துக்கிடமற்ற முறையில் தம்மை அப்பட்டமான வலதுசாரிகளாக நிறுவிக் காட்டி பிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் காலங் காலமாகவே பொதுவடைமை வாத எதிர்ப்பு ஊறிக்கிடக்கிறது. உலகமயமாக்கல் தனியார் மயமாக்கல் என எல்லாவற்றிற்கும் அவர்கள் செங்கம்பளங்களை ஏ-9 பாதையில் விரித்து வைத்திருக்கிறார்கள். இன்று வடக்கில் மின்சார வழங்கல், தொலைத்தொடர்பு என அடிப்படைச் சேவைகள் கூட அந்திய பன்னாட்டு நிறுவனங்களாலேயே கட்டுப்படுத்தப்படு கின்றன என்பதோடு மட்டுமல்லாமல் சிறு வணிகத்திலும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களே ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன. விடுதலைப் புலிகள் இவற்றை எதிர்த்து ஒரு சொங்கூடப் பேசுவதில்லை என்பது ஒருபுமிருக்க அவர்கள் இந்தப் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் கொள்ளை இலாபத்தின் ஓர் பகுதியையும் வரிகளாகப் பெற்றுக் கொள்வதோடு அந்த நிறுவனங்களுக்கு வசதிகளையும் விளம்பரங்களையும் செய்து கொடுக்கிறார்கள். இந்த இம்சை அரசர்கள் நடத்தும் மைதான நிச்சலுகளில் ‘அக்காமாலா’ விளம்பரத் தட்டிகள் கூட வைக்கப்படுகின்றன.

நடந்துகொண்டிருக்கும் யுத்தம் தீவு முழுவதும் வெறுமனை பினங்களை மட்டுமே புதைத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. யுத்தத்தின் பெயராலும் அவசரகாலச் சட்டத்தின் பெயராலும் ஆட்சியாளர்கள் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளான கல்வி, மருத்துவம், வேலை வாய்ப்பு, சமூகநல உதவிகள், தொழிற்சங்க உரிமைகள் என்பவற்றையும் சேர்த்துத்தான் ஆழப் புதைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இலங்கையின் தருகு முதலாளிய அமைப்பும் திறந்து விடப்பட்ட சந்தையும் சிங்கள - தமிழ் முதலாளிய அரசியற் தலைமைகள் முன்னெடுக்கும் யுத்தமுமாகச் சேர்ந்து இலங்கை மக்களை பொருளியல்ரீதியாகவும் பண்பாட்டுரீதியாகவும் மீள முடியாத படு

குழிக்குள் தள்ளிவிட்டன. உலகத்தின் ஆகச் சீரழிந்த இருபத்தெட்டு நாடுகளின் பட்டியலில் இலங்கையும் இடம் பிடித்துள்ளது. ஏறக்குறையப் பொறிந்து விழுந்துவிட்ட இலங்கைத் தரகு முதலாளிய அரசு இயந்திரத்தைக் குறுக்கு வழியில் தூக்கி நிறுத்தும் முயற்சியிற்கான அண்மையில் சுதந்திரக் கட்சியும் அய்க்கிய தேசியக் கட்சியும் தங்களது அய்ப்பது வருத்தால் பண்ணையும் ஒருபும் தள்ளி வைத்துவிட்டுக் கூட்டுச் சேர்ந்துள்ளன. இந்த அரசியற் பலம் வாய்ந்த கூட்டில்லாமல் இனியும் இலங்கையில் வெகு சனங்களிடையே கிளர்ந்தெழும் உரிமைக் குரல்களையும் சமூகக் கோரிக்கைகளையும் இலங்கையின் தரகு முதலாளிய ஆட்சியாளர்களால் கட்டுப்படுத்த முடியாது.

வடக்குக் கிழக்கில் இந்த தரகு முதலாளிய அமைப்பைக் காப்பாற்றுவதற்கும் கராண்டல் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் மூல தனங்களுக்கு வழி சமைத்துக் கொடுப்பதற்கும் இவற்றிற்கெதிராகக் கிளர்ந்தெழுப்போகும் வடக்குக் கிழக்கு வெகுசனங்களின் எதிர்க் குரல்களை அடக்கும் வஸ்ஸம் பெற்ற அமைப்பாக விடுதலைப் பலிகள் இராணுவ ரத்யாகவும் அரசியல் ரத்யாகவும் தங்களை நிறுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். புலிகளைக் காட்டிலும் ஓர் பலம் வாய்ந்த வலதுசாரி அமைப்பு வடக்குக் கிழக்கில் தோண்றும் வாரியில் புலிகள் அரசியல்தீயில் பலமிழுப்பதை உலக ஏகாதிபத்தியம் அனுமதிக்கப் போவதில்லை. வேண்டுமானால் இப்போது இருப்பதுபோல பெயரளவிலான தடைகளையும் சில மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அழுத்தங்களையும் அது புலிகளின் மேற் தினிக்கும். அதன் மூலம் புலிகளைத் தனது பூரண கட்டுப்பாடுக்குள்ளேயே வைத்திருக்கும்.

புலிகள் அல்லாத தமிழ் வலதுசாரிகள் இலங்கை அரசியற் களத்திலிருந்து புலிகளை ஒழிக்கவும் தமிழ் மக்களின் அரசியற் தலைமையைக் கைப்பற்றுவதற்கும் தருண்டதை எதிர்நோக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதிகார ஆட்சை இருக்குமானாவத்து இவர்களிடம் அரசியல் ஞானம் இருப்பதில்லை. இவர்களில் அநேகர் புலிகளுக்கெதிராக இந்தியா 'வெட்டிப் புடுங்கும்' என்ற நப்பாண்யில் காலத்தைக் கழிப்பவர்கள். ஆயிரம் சந்ததியார்கள் தோன்றி மில்லியன் கணக்கான 'வங்கம் தந்த பாடங்களை' எழுதித் தந்தாலும் இவர்கள் திருந்தப்போவதில்லை. இந்திய அரசு தன் சொந்த நாட்டிலேயே தேசிய இனங்களையும் மதச் சிறுபான்மையினரையும் ஒடுக்குவதைப் பற்றி இவர்களுக்குக் கவலையில்லை. இந்தியாவின் ஆளும் வர்க்கம் பார்ப்பன - பனியா நலன்களைச் சார்ந்தது என்பதைப் பற்றியும் அவர்களுக்குக் கவலையில்லை. எல்லாவித அரசியல் அறங்களையும் விழுப்பியங்களையும் துறந்து இந்திய ஆளும் வர்க்கத்திடம் ஆனந்த சங்கரியாரின் தலைமையிற் தெண்டனிட நமது தமிழ் வலதுசாரிகள்

தயாராயிருக்கிறார்கள். ஆசை வெட்கமறியாது என்பார்கள்.

ஆசைக்கு வெட்கம் மட்டுமல்ல அறிவுமிருப்பதில்லை. நாங்கள் நேருவின் காலங்களிலோ அணிசோரா இயக்கத்தில் இந்தியா தலை யாய் பாத்திரத்தை வகித்து ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் பேசிய காலங்களிலோ வாழ்ந்து கொண்டிருக்கவில்லை. அனு ஆயுதக் கொள்கையிலிருந்து தனியார் மயமாக்கல் வரை இந்தியா அமெரிக்காவுக்கும் பலதேசிய நிறுவனங்களுக்கும் பணிந்து போயிருக்கும் காலங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். இந்தியாவின் அயலுறவுக் கொள்கைகள் காரியக் கிறுக்குக் கவிஞருள்ள வஜை. ஜெயபாலன் 'தீராந்தியில் உள்ளிக்கொட்டியதைப் போன்று பாகிஸ்தானை மையமாக வைத்து வகுக்கப்பட்டு இன்றுவரை மாறாமல் இருப்பவையல்ல. இன்றைய இந்திய அரசின் அயலுறவுக் கொள்கை மட்டுமல்ல இந்தியாவின் உட்கட்டமைப்பு, பொருளியல், ஊடகப் பார்ப்பு, ஏன் பண்பாடு கூட உலகமயமாக்கவினதும் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையினதும் மேலாண்மைக்குக் கட்டுப்பாட்டவையே. இலங்கைப் பிரச்சினையில் மேற்கு நாடுகளின் நிலைப்பாடு எதுவோ அதுதான் இனிமேல் இந்திய அரசின் நிலைப்பாடாககவுமிருக்க முடியும். வளைகுடாப் போரிலிருந்து வட கொரியாவின் அனுச் சோதனை வரை இந்தியாவின் நிலைப்பாடு அவ்வாறுதானிருக்கிறது. இலங்கையில் சர்வதேச மூலதனங்களும் மேற்கு நாடுகளில் ஈழத்து அகதிகளும் குவிந்துள்ள நிலையில் கடந்த காலங்களைப் போல இலங்கைப் பிரச்சினை மீதான இந்தியாவின் தங்குதடையற்ற தலையீட்டை அமெரிக்காவோ அய்ரோப்பிய யூனியனோ அனுமதிக்கப் போவதில்லை.

இன்று இலங்கைக்கு இந்தியா ஒரு தலையிடாக கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பதாக மேம்போக்கான பார்வைக்குத் தெரிகிறது. 1987ல் ஏற்பட்ட இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கை முற்றிலும் செயலிழந்து போயிருப்பதை வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களைப் பிரித்து அண்மையில் இலங்கை உச்ச நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பும் நமக்கு அறிவிக்கிறது. இன்றைய புதிய உலக ஒழுங்கில் இலங்கை அரசியலில் இந்தியா நேரடித் தலையீடு செய்ய முடியாது என்பதோடு அதற்கான அவசியமும் இந்திய ஆளும் வர்க்கத்திட்டுக் கிடையாது. அவர்கள் கடந்த மூன்று வருடங்களுக்குள் பில்லியன் கணக்கான ரூபாய்களை இலங்கையில் முதலீடு செய்திருக்கிறார்கள். சம்பூரில் 500 மில்லியன் டொலர்கள் முதலீட்டில் ஓர் அனல்மின் நிலையத்தையும் இந்தியா அமைக்கவிருக்கிறது. அண்மையில் சம்பூரிலிருந்து புலிகள் விரட்டியடிக்கப்பட்டதன் பின்னணியில் இந்த 500 மில்லியன் டொலர்களாதானிருக்கின்றன. இலங்கையின் அகலத் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை இதைச் சாத்தியமாக்கியிருக்கிறது. இப்போது திருகோணமலையிலும் கொழும்பிலும் இந்தியா 'ரூபாய்

யுத்தத்தை' நடத்திக்கொண்டிருக்கிறது. இங்கே இந்தியா வைத்திருப்பது தலையிடாக் கொள்கையல்ல. அவர்கள் வைத்திருப்பது இலங்கையைக் கொள்ளையடிக்கும் கொள்கை. இதைத் தவிர ஆசிய அபிவிருத்தி முன்னோக்கு அனிசேரா இயக்க முன்னோக்கு என ஒரு புன்னாக்கும் இந்திய ஆளும் வர்க்கத்திடம் கிடையாது. தன் ஞுடைய மூலதன நல நோக்கிலேயே இலங்கைப் பிரச்சினையை இந்தியா அணுகுகிறது. தொப்புள் கொடி உறவென நீங்கள் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் காலம் நேரு சோசலிஸ்த்தின் காலமல்ல. இது அம்பானிகளின் காலம், மிட்டல்களின் காலம் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். வடக்கு கிழக்கைப் பிரபாகரன் ஆளுகிறாரா? மகிந்த ஆளுகிறாரா? என்பதை இந்தியா ஆளும் வர்க்கத்தி ஞுடைய பிரச்சினை. பிரபாகரனும் மகிந்தாவும் உலகமயமாக்கலின் ஆதரவாளர்களா? இலங்கையிலிருக்கும் இந்திய மூலதனத்தின் பாதுகாவலர்களா என்பதுதான் இந்திய ஆளும் வர்க்கத்தின் கேள்வி. தாங்கள் எக்காலத்திலும் இந்திய ஆட்சியாளர்களின் நலன்களுக்கு எதிரானவர்களால்ல என ஒன்றுவிட்ட ஒரு நாளைக்கு அங்ரன் பாலசிங்கமும் தமிழ்ச்செலவுணும் அறிக்கையிட்டுக் கொண்டிருக்கும் வரை ஈழத்தில் மக்களை வசக்கி எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் புலிப் பாலிசுத்தைக் குறித்து இந்திய ஆட்சியாளர்களுக்கு என்ன கவலை? தமது சொந்தக் குடிமக்களின் அடிப்படை மனித உரிமைகளையே பாரத ஒருமைப்பாடு, தீவிரவாத ஓழிப்பு, சுதந்திர வர்த்தகம் என்ற முகமூடிகளுடன் தூக்கிப் போட்டு மிதித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்திய ஆளும் வர்க்கத்திற்கு இலங்கையில் மீறப்படும் மனித உரிமைகள் குறித்து என்ன கவலையிருக்க முடியும்?

பஞ்சத்துக்குக் கொள்ளைக்காரர்களான இந்தியாவே இப்படியாகத் தவித்த முயல் அடிக்கும்போது பரம்பரைக் கொள்ளைக்காரர்களான அப்ரோப்பிய அமெரிக்க ஆளும் வர்க்கத்தின் இலங்கை மீதான அணுகுமுறை எவ்வாறிருக்கும்? அவர்கள் மிகவும் திட்டமிட்ட முறையில் மூன்றாம் இரண்டாம் மண்டல நாடுகளில் அரசியல் ஸ்திரமற்ற நிலைமைகளை உருவாக்கி வருகிறார்கள். யுத்தத்தாலும் உற்பத்தி வளர்ச்சியின்மையாலும் கடன்சமையாலும் சுகல மட்டத்திலும் 'வங்குரேத்' அடையும் நாடுகளின் இறைமை வெளிகளுக்குள் மனித உரிமைகளின் பெயராலும் உலக வங்கியின் பெயராலும் சமாதானத்தின் பெயராலும் தன்னார்வக் குழுக்களின் மூலமாகவும் நுழைந்துவிடுகிறார்கள். அவர்கள் அங்கே தமது மூலதன நலன்களுக்கான வணிக வஸலகளையும் சுதந்திர வர்த்தக வலயங்களையும் மலிவான, தொழிற்சங்க உரிமைகளற் சுலக்களையும் உருவாக்குகிறார்கள். இந்த அந்தியர்களின் இரவு பகற் கொள்ளையடிப்புக்கு எதிராக எழும் கிளர்ச்சிக் குரல்களை அவர்

கள் மனித உரிமைகள் கண்காணிப்பு, மறுசீரமைப்பு, வறுமை ஓழிப்பு, எய்ட்ஸ் ஓழிப்பு என்ற முகமூடிகளுடன் ஆழ ஊடுருவிச் சிதைக்கிறார்கள். நமது முன்னென நாள் சமூகப் போராளிகளெல்லாம் இன்றைய நாளில் என்.ஜி.ஓ. பணியாளர்களாகக் குறுகிப் போனார்கள். முன்பு ஒரு கையில் பைபினும் மறுகையில் சிலுவையுமாக அப்ரோப்பாவிலிருந்து கொள்ளையடிக்க வந்தவர்கள் இப்போது ஒரு கையில் ஆணுறையும் மறுகையில் தையல் மெழினுமாக வருகிறார்கள்.

இந்த வெள்ளைக்காரத் தொண்டர்களின் மனிதாபிமானத்தை சில நாட்களுக்கு முன்பு பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அரியநெந்திரன் தோலுரித்துக் காட்டினார். இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தில் மட்டும் இந்த வெள்ளைத் துரைகளால் இவர்களின் தொண்டு நிறுவனங்களில் பணியாற்றிய 346 பெண்கள் பாலியல் சித்திரவதை செய்யப்பட்டுள்ளனர். இதைத் தொடர்ந்து கிழக்கு மாகாணத்தில் முசலீம் அமைப்புக்கள், முசலீம் பெண்களை எந்தவொரு வெள்ளைக்காரத் தொண்டு நிறுவனத்துக்கும் பணிக்குச் செல்ல வேண்டாம் என அறிவித்துள்ளன. இதே காலப் பகுதியில் கொங்கோவில் அமைதிப் பணிகளுக்காகச் சென்றிருந்த அய்நா ஊழியர்கள் கொங்கோவில் நடத்திய பாலியல் வதைகள் நிருபண மாகி அவர்களில் 260 ஊழியர்கள் கொங்கோவை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டனர்.

நாட்டின் அரசியல் மையத்திலிருந்து சாதாரண தனிநபர் வரைக்கும் ஏகாதிபத்தியத்தின் அருபக் கரங்கள் நீண்டு செல்கின்றன. விமல் வீரவன்ச குறிப்பிட்டது போல கொள்ளுப்பிட்டியைச் சூழ வர்ண வெளிநாட்டுத் தூதுவரகங்களே நாட்டை ஆட்டுவிக்கின்றன. இந்த வல்லாதிக்கவாதிகளின் கரங்களிலிருந்து நாட்டு மக்களைத் தப்புவிக்கவோ அல்லது தாங்கள் தப்பிப்பதற்கோ அரசிடமோ புலிகளிடமோ எதுவித அரசியல் வேலைத் திட்டமும் கிடையாது. ஆனால் அரசையும் புலிகளையும் கபிற்றில் கட்டித் தங்கள் நலன்களுக்குச் சாதகமாக வழிநடத்திச் செல்வதற்கு மேற்கு நாடுகளிடம் செம்மையான வேலைத் திட்டமும் நிகழ்ச்சி நிரல்களுமிருக்கின்றன.

பிலிப் அல்ஸ்டனின் அறிக்கையின் நான்கு சாராம்சமான கூறுகளை நாம் இங்கே தொகுத்துக் கெள்ளலாம். (1) இலங்கை இன மோதல்களின் பிரதான தரப்பினர் அரசம் புலிகளுமே, ஆகவே மற்றைய தமிழ்க் கட்சிகளையும் இயக்கங்களையும் முசலீம்களையும் தீர்வத் திட்ட மேசைக்கு அழைக்கத் தேவையில்லை. (2) விடுதலைப் புலிகளும் அரச தரப்பினரும் மனித உரிமை மீறல்களில் ஈடுபடு கின்றனர். (3) இலங்கை, சர்வதேசக் குற்றவியல் நீதிமன்றத்தின் ரோம் சட்டக் கோவையை (Rome statute) ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

சர்வதேசக் குற்றவியல் சட்டத்தின்படி பாரதாரமாகத் தண்டிக்கக் கூடிய மனித உரிமை மீறல் குற்றங்களை இருதரப்பினருமே இழூத்திருக்கின்றார்கள். (4) இலங்கையின் மீது சர்வதேசச் சமூகத்தின் தொடர் கண்காணிப்புகளிருக்க வேண்டும். பொருத்தமான கண்காணிப்பு முறையொன்று உருவாக்கப்படும் வரை அய்க்கிய நாடுகள் சபையின் உள்நாட்டு மனித உரிமைகள் அமைப்பின் அதிகாரங்களும் செயற்பாடுகளும் உடனடியாக விரிவாக்கப்பட வேண்டும்.

முதலில், விடுதலைப் புலிகள் 'சட்டு' வலியுறுத்தும் அதே ஏகபிரதிநிதித்துவத்தைத்தான் பிலிப் அல்ஸ்டனும் வேறு வார்த்தை களில் நாகுக்காக அங்கீரிக்கிறார். அடுத்தசட்டமாக இலங்கை அரசினதும் புலிகளினதும் மனித உரிமை மீறல்களை மிகவும் விலாவாரியாகவே சர்வதேச குற்றவியல் சட்டங்களின் அடிப்படையில் மதிப்பீடு செய்து இருதரப்பினருமே தண்டனைக்குரிய குற்றவாளிகள் என நிறுவுகிறார். கடைசியில் இரு தரப்பினரையும் சர்வதேசம் தொடர்ந்து கண்காணிக்க வேண்டும் என்கிறார். இப்படியாகச் சர்வதேச வல்லாதிக்கவாதிகள் இலங்கை அரசியலில் தலையிடு செய்திருப்பதற்கான எல்லாவிதமான சப்பை நியாயங்களை யும் பிலிப் அல்ஸ்டன் தனது அறிக்கையில் உருவாக்கிக் காட்டுகிறார்.

நோர்வே, அமெரிக்கா, அப்ரோபிய யூனியன், ஐப்பான் ஆகிய இணைத் தலைமை நாடுகளின் வழிநடத்துதலில் கடந்த அய்ந்து வருந்களாக இழுப்புக்கொண்டிருக்கும் பேச்கவார்த்தைகளால் புலிகளை 'ஷாப்பிங்'குக்கு அனுப்பி எடுத்ததைத் தவிர தமிழ் மக்களுக்கு வெறென்ன நன்மை கிடைத்திருக்கிறது? அன்மையில் அணிசேரா நாடுகள் மாநாட்டில் உரையாற்றிய குரேசியா அதிபர் ஸ்மெபன் மெஸிக் "பத்து வருடங்கள் தொடர்ச்சியாகப் பேச்க வார்த்தை நடத்துவது, பத்து நாட்கள் யுத்தம் நடத்துவதை விட எவ்வளவே சிறந்தது" என்றார். ஆனால் இலங்கையில் யுத்தமும் கொடிது! பேச்கவார்த்தையும் கொடிது!! பேச்கவார்த்தைகள் நடந்த இந்த அய்ந்து வருடங்களிலும் இலங்கையில் கொலை விழாத நாளேயில்லை. அமைதிப் பேச்கச் சூழலைப் பயன்படுத்திப் புலிகள் நமது அரசியல் எதிரிகளைக் கொன்றெழுழித்தனர். யுத்த நிறுத் தத்தை அனுசரிக்கிறோம் என்று கூறிக்கொண்டுதான் அரசு வங்காலை, வள்ளிபுனம் படுகெர்லைகளை நிகழ்த்தியது.

இன்னும் பத்து வருடங்கள் தொடர்ந்து பேசினாலும் புலிகளாலோ அரசாலே ஓர் இணக்கப்பாட்டிற்கு வர முடியாது. ஒக்ரோபர் 28-29ல் ஜெனிவாவில் தொடங்கிய பேச்கவார்த்தைகள் அடுத்த பேச்கவார்த்தைக்கான நாட்களைக் கூடத் தீர்மானிக்க

முடியாதவாறு படுதோல்வியடைந்திருக்கின்றன. புலிகளிடம் ஒரு சிறிய அரசியல் விட்டுக்கொடுப்பைச் செய்தாற் கூட சிங்கள இனவாதிகளினதும் ஜேவி.பியினதும் ஹெல் உருமயவினதும் கடுமையான எதிர்ப்பை அரசு சந்தித்தேயாகும். அந்தச் சிறிய விட்டுக் கொடுப்புக் கூட இலங்கையில் ஓர் ஆட்சிக் கவிழ்ப்பை ஏற்படுத்த வாம் மறுபறுத்தில் புலிகள் அரசிடம் செய்யும் ஒவ்வொரு விட்டுக் கொடுப்பும் புலிகளின் பெரும் ஆகரவுத் தளமான புலம்பெயர் தமிழர்களிடமும் தமிழ்த் தேசியவாதிகளிடமும் பெரும் அதிருப்திகளை ஏற்படுத்தும். அந்த விட்டுக்கொடுப்புக்கள் புலிகளின் அணிகளிற்கு கூட இன்னொரு பெரும் பின்னை உண்டாக்கலாம். விட்டுக்கொடுப்புகள் இல்லாமல் தீர்வை நோக்கி எப்படி நகருவதாம்? பெரும் அரசியல் முட்டுச் சந்துக்குள் சிக்கியிருக்கும் அரசும் புலிகளும் தாங்கள் வளர்த்தெடுத்த கண்முடித்தனமான இனவாதத் துக்குத் தாங்களே பலியாகிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இலங்கை அரசியலின் அடுத்த கட்டம் இப்படியாகத் தொட்டுத் தொடரும் பேச்கவார்த்தையும் 'மட்டுப்படுத்தப்பட்ட' யுத்தமுமாக நகருவதற்குத்தான் அதிக வாய்ப்புகள் உள்ளன. இலங்கை மக்களின் தலைவரிதி சிறிலங்காத் தரகு முதலாளித்துவ அரசிடமும் பாளிசப் புலிகளிடமும் சிக்கியிருக்கும்வரை, அந்த அரசும் புலிகளும் மட்டு மல்லாமல் தமிழ் 'சன்நாயகச்' சக்திகளும் ஏகாதிபத்தியங்களின் கால்களில் விழுந்து கிடக்கும் வரை என்ஜேவி. செல்வநாயகம் சொன்னதைத்தான் சர்றே மாற்றி வருத்தத்துடன் நாமும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது: "இலங்கை மக்களைக் கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்"

இலங்கையில் இன் ஒடுக்குமுறைகளை முடிவுக்கு கொண்டுவருவதற்கான போராட்டமும் புலிப் பாளிசத்தை ஒழிப்பதற்கான போராட்டமும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பும் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப் பினைந்தவை. இவற்றுக்கு எதிரான போராட்டங்களை நாம் எந்த முனையிலிருந்தும் எந்த வடிவிலும் தொடங்கலாம். ஆனால் பிலிப் அல்ஸ்டனின் அறிக்கையைப் போல நாமும் பிரச்சினைகளை எளிமைப்படுத்தியும் குறுக்கு வழிகளிலும் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடாது. எங்கிருந்து தொடங்கினாலும் இன்றைய 'துதி உலக ஒழுங்கையும்' ஏகாதிபத்திய இயங்கு முறைமைகளையும் சர்வதேச முதலாளியங்களின் மூலதனப் போட்டியில் இலங்கையின் வகிபாகத்தையும் இவற்றுக்கும் இலங்கை அரசியலுக்குமின்ன நேரடி மற்றும் கள்ளவழித் தொடர்புகளையும் நாம் கருத்தில் வைத்தாக வேண்டும். சர்வதேசச் சமூகம், அப்க்கிய நாடுகள் சபை, சர்வதேச நீதிமன்றம் போன்றவற்றின் கடப்பத்தனங்களைப் புரிந்து கொண்டு சர்வதேச அரசியலில் வேறு மாற்றுக்களைக் கண்டடைய நாம்

முயலவேண்டும். இதுவொரு 'பஞ்சி' பிடித்த வேலையென நீங்கள் கருதி, உங்கள் தனிமனித அக விருப்பங்களினால் உந்தப்பட்டுச் சமாதானத்தை வரலாற்றின் குறுக்கு வழிகளால் சென்று கண்டடையலாம் என நம்புவீர்களானால் உங்களுக்கும், 'தலைவர்' மாவீரர் தின உரையில் ஒரு வழியைக் காட்டுவார் என இப்போதே வாயை அகலத் திறந்து வைத்திருப்பவர்களுக்கும், இந்தியாவின் 'சிக்னலுக்காகக்' காத்துக் கணகள் பூத்துக் கிடப்பவர்களுக்கும் ஒரு வித்தியாசமும் கிடையாது. வரலாறு தனி மனிதர்களின் அக விருப்புகளை அவை எவ்வளவுதான் உண்ணத்தாய் இருந்த போதிலும் பொருட்படுத்துவது கிடையாது.

- நவம்பர் 2006

தம்பி

தமிழ்த் தேசியமும் சே குவேரா பனியனும்

கேஷா
பா
ச
க்
தி

102

திரைப்பட நடிகர்களின் கட் அவுட்டுகளிற்குப் பாலபிழேக்கம் செய்வது, அபிமான நடிகைகளிற்காகக் கோயில் கட்டுவது, அபிமான நடிகர்களிற்காக விரலை வெட்டுவது, அரைவேக்காட்டுத் தனமான மிகை உணர்ச்சித் திரைப்படங்களுக்கும் மலிவுத்தனமாக பாலியல் கிளர்ச்சிகளை உருவாக்கும் விடலைத்தனமான 'காதல்' படங்களுக்கும் பஸ்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களும் திரைப்பட ஆய்வாளர்களும் பாராட்டுக் கட்டுரைகள் எழுதுவது, உலக இலக்கியத்தைச் சவால் செய்வதாய்க் கொல்லிக்கொள்ளும் இலக்கிய எழுத்தாளன் பேய் பிசாசு நம்பிக்கைகளையும் சாதி பெருமிதங்களை யும் தூக்கி நிறுத்தும், துப்பட்டாக்களைக் கண்காணிக்கும் சமூக விரோதத் திரைப்படங்களுக்கு வசனம் எழுதுவது, திரைப்படப் புகழ் நட்சத்திரங்களைத் தேர்ந்த சமூக சிந்தனையாளர்களாக உருவகித்து ஊடகங்கள் நேர்காணல் செய்வது, உணர்ச்சிப் பாவலர்கள் ஆணிய வக்கிரத்துடன் ஆபாசமாகத் திரைப்படப் பாடல்கள் புணவது, சினிமாக் கவர்ச்சி என்ற ஒற்றை ஆயுதத்தின் துணையுடன் மட்டுமே திரைப்படத் துறையினர் அரசியல், பண்பாட்டு தளங்களின் போக்குகளைத் தீர்மானிக்கக் கூடிய சக்திகளில் ஒன்றாக மாறிவிடுவது போன்ற அட்ரேழியங்கள்

103

வே
வை
க
கா
ரி
த
களி
ன
பு
த
தகம்

தமிழ்நாட்டில் மட்டுமே நிகழ முடியும் என அடிக்கடி எமது தமிழகத் தொழர்கள் வருத்தப்பட்டுக் கொள்வதுண்டு. தோழர்களுக்கு சற்றே ஆறுதல் அளிக்கக் கூடிய ஒரு செய்தி என்னிடம் உண்டு. தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்ல புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்களிடையேயும் இந்த அட்ரேழியங்களில் சிலவாவது நிகழ்ந்து கொண்டு தானிருக்கின்றன.

பெய்ரவரி மாதத்தின் நடுப்பகுதியில் பாரிஸ் நகரத்தில் ஈழத் தமிழர்கள் நடமாடும் கடை வீதிகளில் எல்லாம் இயக்குனர் சீமானின் எழுத்து மற்றும் இயக்கத்தில் உருவாக்கப்பட்ட 'தமிழில் திரைப்படத்துக்கான விளம்பரச் சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டி' ருந்தன. நடிகர் மாதவனின் விதவிதமான தோற்ற நிலைகளின் கீழே 'அச்சந்தவரிர், 'ரெளத்திரம் பழஞ் என்ற புதிய ஆக்திகுடியின் வரிகள் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. அச்சுவரொட்டிகளில் இப்படியாகவும் ஒரு வரி இருந்தது "முக்கிய குறிப்பு : இத்திரைப்படம் ஈழத் தமிழர்களின் பிரச்சனையைப் பற்றியது" .

அதே நேரத்தில் அய்ரோப்பியத் தமிழ்த் தொலைக்காட்சிகளில் தமிழி திரைப்பட முன்னோட்டம் அரை மணி நேரத்துக்கு ஒரு தடவை காண்பிக்கப்பட்டது. முன்னோட்டத்தில் முத்தாய்ப்பாய்ச் சே குவேரா, மாவோ இருவரதும் புகழ்பெற்ற இரண்டு கூற்றுக்கள் திரையில் எழுத்துக்களாய் மின்னின. தமிழி திரைப்படம் வெளியானதும் புலம்பெயர் வாரப் புத்திரிகைகள் தமிழி படத்தைச் கொண்டாடின. மின் இலத்திரனியல் ஊடகங்களில் தமிழி திரைப்படமும் இயக்குனர் சீமானும் சே குவேரா பனியனும் முக்கிய பேசு பொருட்களாயின. மார்க்களின் மாணவன், பெரியாரின் பேரன், தமிழின் தமிழி என்று கிறுக்குத்தனமாகச் சீமான் பெரிய சாமானாக வர்ணிக்கப்பட்டார்.

இந்த அமளிதுமளிக்குள் சீமான் அவஸ்ரேவியாவிலிருந்து ஒலிபரப்பாகும் 'இன்பத்தமிழ்' வானொலிக்கு 20.10.2005 அன்று வழங்கியிருந்த நேர்காணலை இணையத்தளம் ஊடாகச் சற்றே தாமதமாகக் கேட்க நேர்ந்தது. அந்நேர்காணலில் சீமான் இவ்வாறு கூறினார்: "சிங்கள அரசு முழுப் பலத்துடன் தமிழ் மக்களை அழித்தொழிக்கும்போது அதை ஒரு அரசின் இறையாண்மையாக உலகம் பார்க்கிறது, ஆனால் நாங்கள் கையில் ஆயுதத்தை எடுக்கும் போது அதை வன்முறையாகத் தீவிரவாதமாக உலகம் சொல்கிறது. அப்படிச் சொல்லக் கூடாது என்பதையே உள்ளர்த்தமாகக் கொண்டு தமிழி திரைப்படத்தை எடுத்து வருகிறேன்". இவை எல்லாவற்றினதும் உச்சமாகத் தமிழி வெளியானதும் சீமான் ஆனந்த விகடன் இதழுக்கு வழங்கிய நேர்காணலில் "தமிழின் வெற்றியைப் பெரியாருக்கும் பிரபாகரனுக்கும் அர்ப்பனிக்கிறேன்" என்றார். இனி வருவது தமிழி திரைப்படத்தின் கடை:

அன்பே உருவான பெற்றோரும் பாசமுள்ள ஓரேயொரு தங்கையும் உள்ள தமிழ் சினிமாவின் மாதிரிக் குடும்பமொன்றில் பிறந்தவன் தமிழி என்ற வேலுத் தொண்டைமான். இவனுக்கு முன்னதாகச் 'சகலகலாவல்லவன்' 'நான் சிவப்பு மனிதன்', 'பரமசிவன்', 'திருப்பாச்சி' போன்றவர்களும் இத்தகைய மாதிரிக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர்களே. கல்லூரியில் தங்கப் பதக்கம் பெற்ற மாணவனான தமிழி மாதம் எட்டாயிரம் ரூபாய் சம்பளத்துடன் உத்தியோகம் பார்க்கத் தொடங்குகிறான். வேலைக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கையில் தெருச்சண்டியன் பாண்டியனின் தமிழி செய்யும் கொலையோன றைத் தற்செயலாகச் சீமானின் தமிழி பார்த்துவிடுகிறான். தமிழி நீதிமன்றத்தில் சாட்சியம் அளித்தால் பாண்டியனின் தமிழி உள்ளே தள்ளப்படுகிறான். இதனால் வெகுண்டெடுமுந்த தெருச்சண்டியன் பாண்டியன், தமிழின் மாதிரிக் குடும்பத்தைக் கொண்டிருக்கிறது விடுகிறான்.

இப்போது தமிழி சினந்தெழுந்து பாண்டியனைப் பழிவாங்க பாண்டியனின் வீட்டுக்குச் செல்லும் போது அங்கே பாண்டியனின் மாதிரிக் குடும்பத்தைக் காண்கிறான். அக்குடும்பம் தான் பாண்டியனைக் கொலை செய்வதால் பாதிக்கப்படக் கூடாது என எண்ணும் தமிழி பாண்டியனைச் சந்தித்து "நிறுத்தி கொள்வோம்" என்கிறான். பாண்டியனோ தமிழியை அடித்து மூன்றாக் கம்பியில் காயப் போட்டுவிடுகிறான். காயங்கள் ஆறியதும் தமிழி வள முறையை ஒழிக்கப் பறப்படுகிறான். வில்லன் குழுவினரை துரத்தித் துரத்தி மரண அடி அடிக்கிறான் தமிழி. தமிழி கொலை செய்வ தில்லை ஆனால் கொலைக்கும் கோமாவுக்கும் உள்ள மயிரிமூலியில் தமிழிடம் அடி வாங்கியவர்களின் உயிர் ஊசலாடுகிறது. இந்த மயிர் இழையில் தான் படமே நிற்கிறது. வன்முறைக்கு எதிராக ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட வன்முறையைத் தமிழி கையில் எடுக்கிறான். "உதைக்கணும் உதைக்கணும் உதைப்பேன்" என்று முழிகளைப் புரட்டியவாறு ஒரு சைக்கோ மாதிரித் தமிழி அவையை தமிழியின் சைக்கோவையும் தெருச் சண்டித்தளத்தையும் மாவீரம் என அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளும் அர்ச்சனா தமிழியை விரட்டி விரட்டிக் காதல் செய்கிறான். தமிழிக்கு உலகைத் திருத்தும் வேலையிருப்பதால் அவன் அர்ச்சனாவின் திஹர்க் காதலை நிராகரிக்கிறான். என்றாலும், அர்ச்சனா விடாப்பிடியாகக் கணவில் தமிழியோடு இரண்டு காதற் பாடல்களை ஊரைச் சுற்றி மரத்தைச் சுற்றிப் பாடிவிடுகிறான்.

இடையில் தமிழிக்கு மதியரைஞராக வந்து வாய்க்கிறார் மணிவன்னன். பேருந்தில் பயணம் செய்யும் பெண்களை இடிக்கும் வாலிப் வயோதிக் அன்பர்களை அடக்கிய தமிழியின் தீரச் செயல் களுக்குப் புரட்சிகர/ தத்துவார்த்தரீதியான விளக்கங்களை

மதியுரைஞர் வழங்குகிறார். “நான் என் தெருச்சண்டியன் ஆனேன்” என்று பல்கலைக்கழகப் பரிசளிப்பு விழா மேடையில் தம்பி உருக்கமாக உரை நிகழ்த்துகிறான். அப்போது மேடையில் இருக்கும் செட் ப்ரெராப்பர்டிகள் பின் வருமாறு: மூன்று நாற்காவிகள், ஒரு மேசை, எழுத்தாளர் ஆண்டாள் பிரியதர்சினி, ஒரு மைக் ஸ்ராண்ட் பாலவர் அறிவுமதி, ஒரு மின்விசிறி.

மீண்டும் தோன்றும் மதியுரைஞர் தம்பியிடம் கார்ல் மார்க்ஸ், சே குவேரா, பிரபாகரன் எல்லோரும் கல்யாணம் செய்ததால் தம்பியும் அர்ச்சனாவை காதலிக்கலாம் என்று ஆலோசனை கூறுகிறார். உடனே தம்பி அர்ச்சனாவின் காதலை ஏற்றுக்கொள்ள அர்ச்சனா தம்பியின் காலில் தடாலென் விழுந்து குழ்மிடுகிறான். கடைசி நேரக் கலவரத்தில் பாண்டியனின் மாதிரிக் குடும்பத்தைச் சீமானின் தம்பி ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதோடு பாண்டியனுக்கு அறிவுரையும் சொல்கிறான். மனம் திருந்திய பாண்டியன் சீமானின் தம்பியைத் தனது குலசாமியாக ஏற்றுக்கொள்கிறான் இது தெரியாத பாண்டியனின் தம்பி சீமானின் தம்பியை வெட்டி விடுகிறான். தம்பி குற்றுயிராக ஆஸ்பத்திரிப் படுக்கையில் கிடக்கத் தம்பியின் காதலியும் நன்பார்களும் சோகத்துடன் நிற்கிறார்கள். இவர்களை விடப் படுசோகத்துடன் வில்லனும் வெட்டியவனும் கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்.அப்போது அங்கே தோன்றும் மதியுரைஞர் தம்பியின் காதிற்குள் “தம்பி எழுந்திரு! இன்னமும் பள்ளில் இடித்தபடியேதான் பயணம் செய்கிறார்கள் எழுந்திரு! நமக்கு இன்னமும் வேலையிருக்கிறது.” என்று கூறத் “தம்பி” பொழுத்திட்டான்.

மேலேயுள்ளது தம்பி திரைப்படத்தின் கதைச் சுருக்கம் என்று நினைத்து விடாதீர்கள். தம்பி திரைப்படத்தின் முழுக்கலையும் இதைவிடச் சுருக்கியது, நான்தான் பாசிப்புச் சுவாரசியத்துக்காகக் கலத்தையைச் சற்றே மினுக்கி எழுதியுள்ளேன். தறுதலைத் தம்பிக்கும் தாதா பாண்டியனுக்கும் இடையில் நடக்கும் நாய்ச் சண்டையில் தமிழ்ச் சுக்களின் போராட்டம் எங்கே வருகிறது? காதலை ஏற்றுக் கொண்டவுடன் தம்பியின் கால்களில் காதலி விழுந்து தொழும் அசிங்கமான திரைப்படத்தில் ஈரோடுச் சிங்கத்துக்கு என்ன வேலை? இந்த வெங்காயச் சினிமாவை வீரமணி, கொளத்தூர் மணிக்குக் கூட அர்ப்பணிக்க முடியாதே? இதை எந்தத் துணிச்சலில் சீமான் பெரியாருக்கு அர்ப்பணிக்கிறார்?

“தமிழ்த் திரைப்படங்களைக் குறித்துப் பேசுவது சிரங்கைச் சொறிந்து கொடுப்பதைப் போன்றது” எனப் பேராசிரியர் சிவசேகரம் ஒருமுறை எழுதியதாக நினைவு பேராசிரியர் விரக்தியின் விளிம்பில் நின்று இதை எழுதியிருந்தாலும் கூடத் தமிழ்த் திரைப்பட

வரலாற்றில் நேர்மறைப் பண்புகளும் இல்லாமல் இல்லை. திராவிட இயக்கத்தினரின் திரைப்படங்களும் ‘பாதை தெரியுது பார்’, ‘ஏழாவது மனிதன்’, ‘கண் சிவந்தால் மன் சிவக்கும்’ போன்று மாற்றுத் திரைப்படங்களைக் கண்டடைவதற்கான எத்தனங்களிற்குள்ளால் உருவாக்கப்பட்ட தமிழ்த் திரைப்பட வரலாற்றில் முக்கியமானவை. இது தவிர வணிக நோக்கில் தயாரிக்கப்படும் சனரஞ்சக மனோரதியத் திரைப்படங்களிற்கும் பரந்துபட்ட தமிழ்ப் பார்வையாளர்கள் திரளிற்குமிடையே உள்ள உறவும் ரசிக உள்ளியலும் குறித்த ஒரு உரையாடலை ‘நிறப்பிரிகை’ சில வருடங்களிற்கு முன்பு தொடங்கி வைத்தது. எனினும் அவை குறித்த சிந்தனை வளர்ச்சியும் ஆய்வு முறைகளும், தமிழில் தொடராமலேயே போய் விட்டன. பாடல்கள், நடனங்கள், சண்டைக் காட்சிகள், மிகை உணர்ச்சிகள், போன்ற கேள்க்கைக்கான நேர்மறைக் கூறுகளுடன் நடிகைகளைப் பாலியல் பிரதிமைகளாகக் கட்டமைப்பது, ஆதிக்க சாதிச் சாய்வு, முடநம்பிக்கைகள், ஆண் மையவாதச் சிந்தனை முறைமை போன்ற எதிர்மறைக் கூறுகளும் சேர்ந்ததாகவே தமிழ்ச் சினிமாவின் பரப்பு இயங்கி வருகிறது. இந்தப் போக்கு தமிழ்ச் சினிமாவில் மட்டுமல்லாமல் உலகச் சினிமாவிலும் தொழிற்படும் ஒரு போக்குத்தான்.

ஊால் பொதுவாகவே தமிழ்த் திரைப்படத் துறையில் மாபெரும் வணிக வெற்றிகளைச் சாதித்த இயக்குனர்கள் தமது திரைப்படங்களுக்கு வெளியே புரட்சிகரமான வாய்ச் சொற்களை உதிர்ப்பதில்லை. ‘கரகாட்டக்காரன்’ திரைப்படத்தின் வெற்றியைக் கத்தாருக்கு அர்ப்பணிக்கிறேன் என்று கங்கை அமரன் சொன்ன தில்லை. ‘கப்டன் பிரபாகரன்’ படத்தின் வெற்றியை ஈழப்போராளி களுக்கு அர்ப்பணிக்கிறேன் என்று செல்வமணி சொன்னதில்லை. வாஸ்டர் வெற்றிவேலின் வெற்றியைச் சிங்காரவேலருக்கு அர்ப்பணிப் பதாக அதிர்த்திரப்படத்தின் இயக்குனர் பிவாக சொன்னதில்லை, ஆனால் மேற்சொன்ன படங்களையே கருத்துக் களத்தில் ஒத்ததாக உள்ள தம்பி திரைப்படத்தின் வெற்றியைப் பெரியாருக்கும், பிரபாகாரனுக்கும், அர்ப்பணிக்கிறேன் என்று கூறும் சீமானின் வாய்த் துடுக்குக்குப் பின்னால் இருப்பது எது?

தம்பி திரைப்படத்துக்குப் புறத்தே இயக்குனர் சீமான் கட்டமைத்த, கட்டமைக்கும் போவிப் புரட்சிகரப் படிமங்களின் பின்னே, அவர் உதிர்த்தும் வெற்று வீர வசனங்களின் பின்னே இயக்கும் சின்னத்தனமான அரசியலின் வியாபார இலக்கு எது? அந்த வியாபாரத்தின் அரசியல் என்ன? இந்தக் கேள்விகளைப் பரிசீலிப்பதற்கு முன்னதாகத் தம்பி படத்தின் திரைக்கதை வசனத்தைப் பற்றியும் அவற்றுள் பொதிந்திருக்கும் ஆபத்தான சாதிய ஆண்மையவாத அராஜக்க கூறுகளைப் பற்றியும் பார்த்து விடுவோம்.

தமிழ் திரைப்படம் பழிக்குப் பழி என்ற வழமையான தமிழ்த் திரைப்படப் பாணியிலிருந்து வேறுபட்டது, அதனாலேயே அது முக்கியமானது என்று திராவிடப் பாசறையிலிருந்து வரும் 'உண்மை' இதழும் எழுதுகிறது. தமிழ்த் தேசியவாதப் பாசறையிலிருந்து வரும் தென் செய்தி' இதழும் எழுதுகிறது. என்ன இழவு இது? எம்.ஜி.ஆர் நடித்த 136 படங்களில் 130 படங்களில் இந்த கதை தானே நடந்தது! எழுந்தமானமான எடுத்துக்காட்டாய் கஜேஞ்சிரா பிலிம்ஸின் 'நாளை நமக்கே திரைப்படத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அன்பே உருவான தாய், அறிவே உருவான தந்தை, சங்கர், விஜே, கண்ணன் என மூன்று குழந்தைகள்! தென்றல் நடைபயின்ற குடும்பத்தில் திடீ ரெணப் புகுந்தான் கொள்ளைக்காரன் ரஞ்சித் தென்றல்கள் ஒவ்வொன்றும் திசைக்கொண்றாகப் பிரிந்தன... முடிவு என்ன? எம்.ஜி.ஆர் பெரியவளாக வளரவில்லையா? தன் குடும்பத்தையே நாசமாக்கிய நம்பியாரைக் கண்டு பிடிக்கவில்லையா? நம்பியாரைத் தன்டவாளத் தில் ஓடவிட்டுத் தூரத்தித் தூரத்தி நிதி மொழிகள் பேசவில்லையா? நம்பியாரைப் பழிவாங்க எல்லா வாய்ப்புகள் இருந்தும் இறுதியில் எம்.ஜி.ஆர் நம்பியாரின் உயிரைக் காப்பாற்றி சட்டத்தின் கையில் ஒப்புவிக்கவில்லையா? அப்போது நாகேஷ் போலீசாரை ஜீபில் அழைத்துக்கொண்டு வரவில்லையா? எல்லாமே நடந்தன. ஒன்று மட்டும்தான் நடக்கவில்லை. இத் திரைப்படத்தின் வெற்றியை அண்ணாத்துரைக்கு அர்ப்பணிப்பதாக எம்.ஜி.ஆர் சொல்லவில்லை!

தென்செய்தி இதழில் சுபவீரபாண்டியன் தமிழ் திரைப்படத்தைக் குறித்து எழுதும் போது தமிழின் வீட்டில் பெரியார், கார்ல் மார்ல், பாரதிதாசன் படங்கள் தொங்குவதாக மகிழ்ந்து போகிறார். இவையெல்லாம் தமிழின் உள் வீட்டில் மாட்டியிருந்த படங்கள். ஆனால் தமிழின் வீட்டில் முகப்பில் மாட்டப்பட்டிருந்த ஒரு புகைப்படம் அண்மைக் காட்சிக்குள் ஒன்றுக்கு இரண்டு தடவைகள் வரும் ஒரு புகைப்படம் எப்படித்தான் பேராசிரியரின் கணக்குக்குப் படாமல் போன்தோ தெரியவில்லை. அம்முகப்புப் படத்திலிருப்பவர் பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர். மார்க்களின் மாணவர்கள், பெரியாரின் பேரர்கள், ஒரு போதும் முத்துராமலிங்கத்தின் படத்தைத் தூக்கிப்பிடிப்பதில்லை. தலித் மக்களின் தலைமைப் போராளி இம்மனுவேல் சேகரனின் படுகொலைக்கு நேரடிக் காரணியாக இருந்தவர் முத்துராமலிங்கம். முத்துராமலிங்கத்திற்கு அடிப்படைவாத இந்துத்துவ முகமும் உண்டு. இந்து மகா சபைத் தலைவராகவும் முத்துராமலிங்கம் இருந்தார். “ஒரு வேளை இன்று முத்துராமலிங்கர் உயிரடன் இருந்திருந்தால் அவரே இன்றைய தமிழக இந்துத்துவ சக்திகளின் தலைவராக இருந்திருப்பாரோ என்று ஊசிக்கவும் இடமுண்டு” என்பார் அமார்க்ஸ் (அதிகாரத்தை

நோக்கி உண்மைகளைப் பேசவோம் பக. 107) இன்று தென் மாவட்டங்களில் சாதி ஒடுக்குமுறையாளர்களாக விளங்கும் முக் குலத்தோரின் சாதிப் பெருமிதப் படிமாக, வரலாற்று நாயகனாக பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார். ஆக முத்துராமலிங்கத்தின் படத்தைத் தமிழின் வீட்டில் சீமான் மாட்டி விட்டதற்குப் பின்னாலிருப்பது சுய சாதி அபிமானத்தைத் தவிர வேறென்ன?

இந்த இடத்தில் இயக்குனர் சீமான் திரைப்படத் துறையினுள் நுழைந்த விதத்தையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். சீமான் பாரதி ராஜாவின் 'பசும்பொன்' திரைப்படத்திற்குக் கதை - உரையாடல் எழுதித்தான் திரைப்படத் துறையில் அறிமுகமாகிறார். தமிழ்ச் சினிமாவின் மொழியை மாற்றிப் போட்ட வகையிலும் 'கீழ்க்கே போகும் ரயில்', 'கருத்தம்மா', போன்ற சில படங்களில் சமூகப் பிரச்சனைகளைச் சுற்றே ஆழமாகப் பேசியவர் என்ற வகையிலும் தமிழ்த் திரைப்பட வரலாற்றில் பாரதிராஜாவின் வசிபாகம் முதன்மையானதாக இருக்கிறது. இதற்கு அப்பால் சுயசாதிப் பெருமைகளைப் பேசும் படங்களை எடுத்ததோடு மட்டுமல்லாமல் சாதிச் சங்கத்தின் நிகழ்வுகளிலும் கலந்து கொள்பவர் பாரதிராஜா. சீமான் கதை உரையாடல் எழுதிய பசும்பொன் திரைப்படமும் சுயசாதிப் பெருமைகளைப் பேசிய ஒரு வண்கொடுமைத் திரைப்படம்தான். இத்திரைப்படத்தின் நாயகப் பாத்திரமான துரைராகத் தேவர் பாத்தி ரத்தை ஏற்று நடித்தவர் சிவாஜி கணேசன் என்பதும் இந்கே கவனிக்கத்தக்கது. அத்திரைப்படத்தில் தான் “தென்பாண்டிச் சிங்கமே தேவர் அய்யா எங்கள் தேவர் குலத் தங்கமே தேவர் அய்யா” என்ற பாடல் வருகிறது. இந்தப் பாடலை எழுதியவர் வரைமுத்து என்பது கூடுதற் தகவல்.

“நமது மொழி சாதி காப்பாற்றும் மொழி” என்பார் பெரியார். நமது மொழியின் அடுக்குகளில் சாதி நுட்பமாகப் படிந்துள்ளது. சீமானின் தமிழ் திரைப்படத்தில் பாத்திரங்களைத் திட்டும் போது ‘சண்டாளா’ எனத் திட்டுகிறார்கள். படம் நெடுகூவும் இந்த சண்டாளா என்ற சொற்பிரயோகம் வருகிறது. சண்டாளர் என்பது புராணங்கள், இதிகாசங்கள் தோன்றிய காலங்களிலிருந்தே தலித்துக்களை இழித்துரைப்பதற்காக ஆதிக்கச் சாதியினர் யன்ன படுத்தும் சொல். மதுரை மீனாட்சி கோயில் ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டம் நடந்தபோது அடையாளமாகப் பறையர், பள்ளர், நாடார் சாதிகளிலிருந்து இரண்டிரண்டு பேர்களென ஆறு பேர்கள் ஆலயத்துக்குள் நுழைந்தனர். ‘ஆறு சண்டாளர்கள்’ என இவர் களைப் பற்றி ‘பகிரதி’ என்ற பார்ப்பனைப் பெண் வகைப்பாடல் இயற்றிய கொடுமையைத் தமிழ்வேள் இம்மானுவேல் ‘தேவேந்திரர்

வரலாறு' என்ற நூலிற் குறிப்பிடுகிறார். இவற்றுக்கு மேலாகச் சண்டாளரென்பது இந்தியாவின் அட்டவணைச் சாதிகளுள் உள்ள ஒரு திண்டப்படாத சாதியின் பெயர் என்பதும் அறிய வருகிறது. இச்சாதியின் பெயரை வசைச் சொல்லாகச் சீமான் தம்பி திரைப்படத் தில் உபயோகித்திருப்பதைத் திரைப்படத் தனிக்கைக் குழுவினர் எப்படி அனுமதித்தனர்? தனிக்கைக் குழு அனுமதித்திருப்பினும் உண்மையும் தென்செய்தியும் சுபவியும் கோவிலெனினும் எப்படி இதைக் கண்டுகொள்ளாமல் இருக்கின்றனர்? சீமான் சார்ந்திருக்கும் தமிழ்ப் பாதுகாப்பு இயக்கம் குஷ்டியிடம் இருந்து மட்டும்தான் தமிழைக் காப்பாற்றுமா? சாதியிடமிருந்து தமிழைக் காப்பாற்றாதா?

பெரியாருக்கு அரப்பணிக்கப்பட்ட இந்தத் திரைப்படத்திலும் 'தாநாயகி', கடைக்குச் சம்மந்தமில்லாமல் வந்தபோன அறிவுமதி, அண்டாள் பிரியதர்ச்சினி போலவே அவரும் வந்து போகிறாள். சற்றுக் காலத்திற்கு முன்பு அண்ணா பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவி கள் ஜீன்ஸ், பனியன் போன்ற உடைகளை அணியக் கூடாது என்ற ஒரு கலாச்சார அடிப்படைவாத விதி கொண்டுவரப்பட்டதே, அதை மாணவிகள் கடைப்பிடிக்கிறார்களோ இல்லையோ சீமான் செம்மையாகக் கடைப்பிடிக்கிறார். படம் முழுவதும் கல்லூரி மாணவியான நாயகி சேலையிலேயே வருகிறாள். சீமானைப் போல மாதவனைப் போல அவளால் சே குவேரா படம் பொறித்த பனியன் அணிய முடியாது. விரும்பினால் சே குவேரா படத்தைச் சேலையில் பிரின்ட் போட்டுக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

புரட்சியாளனைக் காதலிக்கும் குற்றத்துக்காக அவள் புரட்சியாளனிடமிருந்து லூசு, இம்சை, பேய் போன்ற வசைகளைப் பெறுகிறாள். கடைசியில் சீமானின் தம்பி காதலை ஏற்றுக் கொண்டதும் அவனின் கால்களில் விழுகிறாள். முற்று முழுதாக ஆணாதிக்கச் சிந்தனை வழியிலேயே சீமான் நாயகியின் பாத்திரத்தைக் கட்டமைத் திருக்கிறார். வெட்கத்தை விட்டு ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது: கேபாலச்சந்தர் போன்ற பார்ப்பனைப் பிற்போக்குவாதிகள் 'அவள் ஒரு தொடர் கதை', 'அவர்கள்', 'மனதில் உறுதி வேண்டும்', 'அச்சமில்லை அச்சமில்லை', 'அக்னி சாட்சி', ஆகிய திரைப்படங்களில் அரைகுறையாகவேனும் சித்தரித்துக் காட்டிய பெண் ஆளுமைகளைக் கூட நமது பெரியாரின் பேரர்களாலும் தம்பியின் தம்பிகளாலும் உருவாக்க முடியாமலுள்ளது. அவர்கள் தமிழ்க் கலாச்சாரம் என்ற பெயரில் காலில் விழும் கலாச்சாரத்துக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மாவோவின் மேற்கோளோடு தொடங்கி, சே குவேராவின் மேற்கோளோடு முடியும் இத் திரைப்படம் முழுவதும் சீமானின் தம்பி கிட்டத் தட்ட ஒரு போலிஸ் உளவாளி போலவே

இயங்குகிறான். போலிசார் கைத்திகளை நீதிமன்றத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும் போது போலிஸ் வாகனத்துக்கு முன்னால் தம்பி பாது காப்பு அளித்துச் செல்கிறான். போலிசாரும் தம்பி சண்டித்தனம் செய்யும் போது கடைசிவரைக்கும் கண்டும் காணாமலேயே இருந்து விடுகிறார்கள். வரலாற்றிலேயே இல்லாத புரட்சியாய்ப் பொலிஸ் அதிகாரி புரட்சியாளனை இரகசியமாய்ச் சந்தித்துச் சிலபல அய்டியாக்களும் கொடுக்கிறான். 'புரட்சியாளன்' தமிழியும் போலிசம் கை கோர்த்துச் செயற்படுகிறார்கள். இவ்வாறாகப் போலிசாராட்டன் கரங்களைக் கோரப்பவர்களைச் சனங்கள் புரட்சியாளன் என்று அழைப்பதில்லை, மாறாகப் "போலிஸ் உளவாளி" என்றுதான் காறிய மிழ்வார்கள். இந்தப் படத்தை எடுத்ததற்காகப், பொலிசாரால் காவல் நிலையங்களிலேயே துகிலுயிப்பட்ட பெண்கள், பொலிசாரால் என்கெளன்டர்களில் கட்டுத் தள்ளப்பட்டவர்களின் உரித்துகள், வீரப்பன் வேட்டை நிகழ்ந்த பகுதிகளிலும், நக்ஃல்பாரிப் புரட்சியாளர்கள் கொடுரமாகப் போலிசாரால் கொன்றெழாழிக்கப்பட்ட தருமபுரிச் சிராமங்களிலும் வாழும் இரத்த சாட்சியங்களான மக்கள் சீமானையும் காறியுமிழ்வார்கள்.

சமூகத்தின் உண்மையான வன்முறையாளர்கள் சீமான் 'ஆனந்த விகடன் நேர்காணலில் கோபப்படுவது போல சாலையில் குப்பை ஏறியும் இளைஞர்களோ சாலை விதியை மீறும் எனிய மனிதர்களோ அல்ல. அல்லது சீமான் தம்பி திரைப்படத்தில் சித்தரிப்பது போன்ற பேருந்தில் உரசியடியே பயனம் செய்யும் பாலியல் வறுமையில் உழுப்பவர்களோ தெருச்சண்டியர்களோ அடியாட்களாக இயங்கும் விளிம்பு நிலை மனிதர்களோ அல்ல. அவர்கள் இந்தக் கேடுகெட்ட சரண்டல் சமூக அமைப்பின் விளைவுகள். சமூகத்தின் மிகப் பெரும் வன்முறை நிறுவனங்களாக அரசும் நீதிமன்றமும் காவல்துறையும் இராணுவமும், சிறைச்சாலைகளுமே விளங்குகின்றன அவையே இந்தச் சமத்துவமற்ற சமூக ஒழுங்குகளையும் சரண்டலையும் தாங்கிப் பிடித்து நிற்கின்றன. இவற்றின் வன்முறை குறித்துத் தம்பி திரைப்படம் பேசுவதில்லை. மாறாகத் தம்பி ஒரு இளைஞனுக்கு "நீயும் நானும் அடித்தால் குற்றம் போலிஸ் அடித்தால் சட்டம்" எனவே நீ படித்து போலிஸ்காரனாகு! கலக்டராகு! சமூகத்தைத் திருத்து" என்கிறான். 'தாகம்' பெப்ரவரி 2006 இதழில் சீமான் தனக்குள் இவட்சியங்களை விடைத்தவர்களான மாவோவும் வெளினும் சே குவேராவும் தம்பி திரைப்பாடம் முழுவதும் விரவியிருப்பதாகக் கூறுகிறார். மாவோவும் வெளினும் அரசு இயந்திரத்தை நொறுக்குவது குறித்தும் அரசின் காவல் நாய்களான அதிகாரிகளையும் ஆயுதப் படையினரையும் செயலிழுக்கச் செய்வது குறித்தும்தான் பேசுவார்கள்.

அவர்கள் புரட்சியாளர்களாக மாறச் சொன்னார்களேயோழிய பொலிஸ்காரர்களாக மாறச் சொல்லவில்லை. “நீதி என்பது அரசின் வண்முறை என்பது மக்களின் நீதி” என்பதே சர்வதேசிய அனார்கிஸ்டுகளின் முதல் முழுக்கமாய்த் திகழ்கிறது. அரசுக் கட்டுமானம், நீதியின் வண்முறை, வெகுசனங்களின் கலகம் போன்றவை குறித்த நூண் அரசியற் புரிதல்கள் சே குவேராவின் பணியளைப் போட்டுக்கொண்டு கோடம்பாக்கத்துக் கெருக்களில் சுற்றித் திரிவதாலோ அல்லது பிரபாகரனின் படத்தைச் சட்டைப்பையில் வைத்துக்கொண்டு அவைவதினாலோ சித்தித்துவிடப் போவதில்லை. இயக்குனர் சீமான் குத்துமதிப்பாய் மார்க்ஸிஸம், மாவோயிஸம் என அரைகுறையாய் அனர்த்துவதை நிறுத்திக்கொண்டு, குறைந்த பட்சம் அவர் அவரின் இன்னொரு தோழரான தியாகு எழுதிய ‘மார்க்சியம் ஆண் ஆவன்னா’ என்ற நூலையாவது படிக்க வேண்டும். ‘சொல்வது தெளிந்து சொல்லவேண்டும்’ என்று கூடப் புதிய ஆத்திருதியில் வருகிறது!

வெளினையும் பெரியாரையும் பாரதிதாசனையும் புகைப்படங்களாகத் தமிழ்த் திரையில் முதலில் காட்டியவர் சீமான் என்ற சிந்தனையாளன்தான் என்று சிறுபிள்ளைத்தனமாக சுபலீர்பாளன்டியன் மகிழ்ந்து போவதில் எந்த அர்த்தமும் இல்லை. எம்துறை சுட்டதான் உகம் சுற்றும் வாலிப்பில் வெளின் சிலையைக் காண்டிக்கிறார். பாரதிதாசனைப் பற்றியும் பெரியாரைப் பற்றியும் புத்தரைப் பற்றியும் அண்ணாவைப் பற்றியும் திரைப்படங்களில் எம்துறை சீமான் பேசிவிட்டார்? எம்துறை இயக்கி நடித்த நாடோடி மன்னன் திரைப்படத்தில் நாடோடி ஆட்சியில் அமர்ந்தவடின் கொண்டுவரும் சட்டத் திருத்தங்களில் அறைவாசி கார்ல் மார்க்சும் எங்கெல்கூம் எழுதிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை என்பார்கள். வணிக இலக்குகளுடன் தயாரிக்கப்படும் திரைப்படங்களுக்குள் இவ்வகையான போலிப் புரட்சிகளைப் படிமங்களும் உணர்ச்சி முழுக்கங்களும் எழுப்பப்படுவதற்கான நேரங்கம் வியாபாரக் காரணங்களைத் தவிர வேறில்லை.

தமிழ் திரைப்படத்தைப் போலவே 1981ல் போலிப் புரட்சிகர முழுக்கங்களுடன் ஏ.வி.எம் தயாரிப்பில் ‘சிவப்பு மல்லி’ என்றொரு திரைப்படம் விலைக்காந்த் நடிப்பில் வெளிவந்தது. அத் திரைப்படத்தின் போலி முழுக்கங்களுக்குப் பின்னாலிருந்த வணிக உத்திகளை அறந்தை நாராயணன் ‘தமிழ் சினிமாவின் கதை’ என்ற நூலில் விமர்சிக்கிறார். இந்த விமர்சனம் ‘நாடோடி மன்னனுக்கும் பொருந்தும், ‘உலகம் சுற்றும் வாலிப்பனுக்கும் பொருந்தும், ‘அன்பே விவத்துக்கும்’ பொருந்தும், நம் சீமானின் தமிழ்க்கும் பொருந்தும்.

சிமே வருவது அறந்தை நாராயணன் ‘சிவப்பு மல்லி’ குறித்த விமர்சனம்:

“1980ல் ஏ.வி.எம் கூடத்திலிருந்து மெய்யப்பச் செட்டியாரின் மைந்தர்கள் ‘முரட்டுக்காளை’ என்றொரு பிரமாண்டமான பொழுது போக்குப் படத்தை வெளியிட்டனர். அது நடந்து கொண்டிருந்த போது ஆந்திராவில் ஒரு தெலுங்குப் படம் வகுவை அள்ளிக் குவித்துக் கொண்டிருப்பதாக சினிமா வட்டாரத்தில் பேச்சு அடிப்பட்டது. அந்தப் படம் ‘எர்ரமல்லி’. ஆந்திர மாநிலக் கம்யூனிஸ்டுகள் உருவாக்கிய படம். கோதுரர்கள் அந்தப் படத்தைப் பார்த்தனர். சிக்கனமான செலவில் தயாரிக்கக் கூடிய ‘ப்ராவுட் சப்ளைக்ட்’ என்பதை உணர்ந்தனர். தேசமெங்கும் முதலாளித்துவப் பொருளாதார நெருக்கடியால் அமைதியின்மையும் வாழ்க்கை நெருக்கடியும்... அதனை எதிர்த்து விவசாயிகள் தொழிலாளிகள் இளைஞர்கள் மாணவர்கள் மத்தியதர வர்க்கத்தினர் அனைவரும் போராடிக் கொண்டிருக்கும் புறச் சூழ்நிலை. இதன் எதிரொலியாக அமிதாப்பச்சன் நடிக்கும் இந்தி மசாலாப் படங்களிலும் ஏன் ரஜினிகாந்த் நடித்த தமிழ் ‘காளி’ படத்திலும் போராட்டக்காரர் இளைஞர் கம்யூனிஸ்டாகவும் கையில் செங்கொடி பிடிப்பவனாகவும் படங்களில் வரத் தொடங்கியிருந்தான். எர்ரமல்லி ப்ராவுட் சப் பெஜுக்டை ஏ.வி.எம் கோதுரர்கள் வாங்கினர். தமிழுக்கு தகுந்த மாதிரி திரைக்கதை எழுத வைத்து ‘சிவப்பு மல்லி’ என்ற படத்தை 1981ல் வெளியிட்டனர். தமிழ்ப் படத்துக்கு வசனம் எழுதி இயக்கிய வர் இராமநாராயணன். நிலப்பிரபுத்துவத்தையும் முதலாளித்துவத் தையும் எதிர்த்து எழுந்த இரு கோபம் கொண்ட இளைஞர்களின் கதை. கடிகாரத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளிச் சரண்டும் முதலாளி அவனுக்கு நல்வளவான ஒரு மணவிக் கோமாளிகளான மூன்று நிலப்பிரபுகள். நிலப்பிரபுவுக்கு ஒரு மகள்.... என்று தமிழில் (மாற்றப்பட்ட) திரைக்கதை. வணிகத்தில் நூற்றுக்கணக்கான கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக் கொடிகள், ஊர்வலத்தில் வெளின் படம் கூடவே பெரியார், அண்ணாத்துரை படங்கள். கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக் கொடிகளையும், சில வசனங்களையும் நீக்கி விட்டால் ‘சிவப்பு மல்லி’ ஒரு எம்துறை பாணிப்படம்; அபாரமான வகுல்.” (தமிழ் சினிமாவின் கதை பக்.714)

113
வே
வை
க
கா
ரி
க
ளி
ன
ப
த
க
ம்

தமிழ் திரைப்படத்திலும் இரு மேற்கோள்களையும் ஒரு வசனத் தையும் நீக்கி விட்டால் சீமானின் தமிழ் அசலான விலைகாந்த் பாணிப்படம். இராமநாராயணனுக்கு ‘முரட்டுக்காளையை’த் தயாரித்த ஏ.வி.எம் நிறுவனமென்றால் சீமானுக்கு ‘ஜீஸ்’ படத்தைத் தயாரித்த முரளி மனோகர். ஏ.வி.எம் முழுமையும் இராமநாராயணனும் சேர்ந்து தமிழகத் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், மாணவர்கள்

தலையில் மிளகாய் அரைத்தார்களென்றால்; முரளி மனோகரும் சீமானும் தமிழகத் தமிழர்களுடன் சேர்த்து ஈழத் தமிழர்களின் தலையிலும் மிளகாய் அரைக்கிறார்கள்.

இன்று புலம் பெயர்ந்த தேசங்களில் ஏறக்குறையப் பத்து இலட்சம் ஈழத்தமிழர்கள் வாழுகிறார்கள். இவர்களே தமிழ்த் திரைப்படங்களின் வருவாயில் கணிசமான பகுதியைத் தீர்மானிப்பவர்களாக விளங்குகிறார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஈழத்தமிழர்களின் சினிமாக் கிறுக்கு மற்ற எந்தக் தேசிய இனத்தவர்களின் சினிமாக் கிறுக்கை விடவும் சற்றும் குறைந்ததல்ல. ‘காதலுக்கு மரியாதை’ ‘ஆட்டோ கிராப்’ போன்ற கிறுக்குத்தனமான திரைப்படங்களைப் புகவிடங்களில் பெரும் வெற்றியோடு ஒடு வைத்தவர்கள் இவர்கள். பாரிஸ் நகரத்தில் இதுவரை திரையிடப்பட்ட தமிழ்த் திரைப்படங்களில் அதிக காட்சிகள் ஓடிய திரைப்படம் ‘கப்டன் பிரபாகரன்’ அந்தப் பெயருக்காகவே அத்திரைப்படம் ஓட்டமாக ஓடியது. இதே வணிக உத்தியோடு சீமானின் தம்பி திரைப்படமும் புகவிட தேசங்களில் திரையிடப்பட்டு வெற்றிகரமாக ஓடியது.

தமிழ் விடுதலைப் போராளிகளின் தலைமைகள் மீதும் அவர்களின் குறுந் தேசியவாதப் பண்புகளின் மீதும் நமக்கு ஆயிரம் விமர்சனங்கள் இருக்கின்றன என்பதற்காகச் சிங்களப் பேரினவாத அரசுகளின் இன அழிப்புக் கொடுமைகளையும் ஈழப் போராட்டத்தின் தோற்றுவாய்க்கான நியாயமான காரணிகளையும் போராட்டத்தில் ஏராளமான மக்களும் அடிமட்டப் போராளிகளும் செய்த வீரஞ்செறிந்த தியாகங்களையும் நாம் மறந்து விடப் போவதில்லை. ஈழப் போராட்டத்துக்கு தமிழகத் தோழர்கள் செய்த பங்களிப்பு களும் அளப்பாரியன: அத்தோழர்கள் ஈழத் தமிழர்களின் உரிமை களுக்காகத் தீயில் எரிந்தார்கள். மாணவர்களும் இளைஞர்களுமாகத் திரண்டு ஈழ அகதிகளுக்குப் பெரும் உதவிகளைச் செய்தார்கள். பல தோழர்கள் ஈழப் போராட்டத்தின் நியாயங்களைப் பரப்புவதே செய்வதையே தமது வாழ்நாள் பணியாகச் கொண்டார்கள். பயிற்சி முகாம்களில் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்று ஈழத்தில் களப் போராளிகளாகவும் சில தமிழகத் தோழர்கள் இறங்கியிருக்கிறார்கள். ஈழப் போராட்டத்துக்கு பலவேறு வழிகளில் உதவிகளைப் புரிந்ததால் என்னுறுக்கணக்கற் தோழர்கள் சிறைக் கொட்டிடகளில் ஆண்டுக் கணக்காக அடைக்கப்பட்டார்கள். வாக்கு மனம், காயம் எனச் சகலதையும் தமிழிழப் போராட்டத்துக்கு ஒப்படைத்த சில தோழர்கள் சகோதரப் படுகொலைகளைத் தொடர்ந்து விரக்தியடைந்து தோழர் பாவரகவைப் போல மனநோயாளிகளாக மாறிக் காணாமலேயே போய்விட்டார்கள். ஆக இவையெல்லாம் சேர்ந்ததுதான் ஈழப் போராட்டத்தின் வரலாறு.

இன்று ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் குறுந் தேசிய வெறியாலும் கொச்சார அடிப்படைவாதத்தாலும் ஏகாதிபத்திய அடிபணிவாலும் பாஸிஸத்தாலும் திசை தவறிப் போயிருக்கலாம். ஆனால் ஈழப் போராட்டத்தின் தோற்றுவாய்க் காரணங்களாய் அமைந்த இன ஒடுக்குமுறைக் காரணிகள் அப்படியேதான் இருக்கின்றன. அரசியல், இராணுவ முட்டுச் சந்துகளில் அகப்பட்டிருக்கும் ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தைச் சனநாயகப்படுத்துவதும் பாஸிஸத்தைத் தோற்கடிப்பதுவரும் ஈழப் போராட்டத்தை அடுத்த படியை நோக்கி நகர்த்தும் வழியாக இருக்கும். இத்திசை நோக்கி நகர்வதே சமூகப் போராளிகளின் அக்கறையாக இருக்கும். ஆனால் தமிழீழ விடுதலையின் ஆதரவாளராகச் சொல்லப்படும் திரைப்பட வியாபாரி சீமானுக்கு இவையெல்லாம் ஒரு பொருட்டேயில்லை. அவர் பிரபாகரன் என்ற தனிமனிதனையே ஈழப் போராட்டமாக உருவகித்துப் பத்திரிகைகளிலும் வாளைகளிலும் பேட்டிகளை வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். புறநானாற்றின் நிகழ்காலம் பிரபாகரன் என்று அவர் தனிமனிதத் துதியைப் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார். விடுதலைப் புலிகள் ஆதரவு தமிழ்ப் பாதுகாப்பு இயக்கம், பெரியார், அம்பேத்கர் என்று சொற்குவியல்களை உதிர்ப்பதின் மூலம் அவர் ஊடகங்களில் குறிப்பாகப் புலம்பெயர் ஊடகங்களில் தன்னை எப்போதும் தக்க வைத்துக் கொள்கிறார். இதனாடாக அவர் தனது வணிக வலையைக் கவனமாகப் பின்னுகிறார்.

சீமானின் வணிகப் புத்தி மிகவும் வெளிப்படையானது. தமிழ் திரைப்படத்தில் நடிப்பதற்கு மாதவளைத் தவிர எந்த நடிகர்களும் தயாராக இருக்கவில்லை என்று அவர் வியாபார மதிப்புள்ள உச்ச நட்சத்திரங்களைக் குறித்துப் புலம்புகிறார். ‘பாதை தெரியது பார் இயக்குனர் நிமாய்கோசம் ‘ஏழாவது மனிதன்’ இயக்குனர் ஹரிகரனும் ‘கண் சிவந்தால் மன் சிவக்கும்’ இயக்குனர் சிரீதர் ராஜனும் உச்ச நட்சத்திரங்களின் தேதிகளுக்காகச் சீமானைப் போலப் புலம்பவில்லை. அவர்கள் புது முகங்களையும் வணிக மதிப்பற்ற நடிகர்களையும் வைத்தே சிறப்பான தனித்துவமான திரைப்படங்களை உருவாக்கிக் காட்டினார்கள். ஆனால் சீமானே சே குவேரா பனியனை அணிந்து நடிக்க மாதவளைத் தவிர எந்தத் தமிழ் நடிகளுக்கும் துணிவில்லை என்று பழித்துப் பேசிய அதே நாவாற்தான் தனது அடுத்த படத்தில் இளைய தளபதி அல்லது சீயான் நடித்தால் சிறப்பாக இருக்கும் என ஆனந்த விகடன் ஊடாக உச்ச நட்சத்திரங்களிடம் மனுக் கொடுக்கிறார்.

அம்சுர்டாமில் கஞ்சா விற்கும் கோப்பிக் கடைகளின் முகப்பில் பொப் மார்வியின் உருவத்தை வணிக இலங்கினையாகப் பொறித் திருப்பார்கள். ஆயத்த ஆடைகள் தயாரிக்கும் பன்னாட்டு

நிறுவனங்கள் பணியன்களில் சே குவேராவின் உருவத்தை அக்ஷிட்டுச் சந்தைப்படுத்துவார்கள். அதோபோல் இயக்குனர் சீமானுக்குத் தனது திரைப்படத்தைச் சந்தைப்படுத்தப் பிரபாகரன் ஒரு வியாபார இலக்ஷினை, ஈழப் பிரச்சினை அவருக்கு ஒரு 'ப்ரஸ்ட் சப்ஜெக்ட்'.

இவங்கையில் நடைபெறும் யுத்தத்தால் ஆதாயம் அடைவார்கள் பலர். ஆயுத வியாபாரிகள், 'அரசுத் தலைவர்கள், இராணுவ அதிகாரிகள் ஒரு புறம் யுத்தத்தின் பெயரால் நிதியைச் சுருட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மறுபுறத்தில் தமிழ்த் தேசியத்தை முழுக்கமிடும் பத்திரிகைகள், பல்கலைகழகப் பேராசிரியர்கள், அறிவு ஜில்கள், தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்களின் திட்டமிடலாளர்கள், தமிழ்த் தேசியத்தின் வெளிநாட்டு முகவர்கள், கோயில் முதலாளிகள் போன்றவர்களும் ஈழப் போராட்டத்தின் பெயரால் பெரும் பொருளியல் ஆதாயங்களைத் தேடுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது இயக்குனர் சீமானும் தன் பங்குக்கு வாய் நன்றைக் கூறுவார். ஆற்றிலே போற வெள்ளம் அண்ணே குடிதம்பி குடி!!

- மார்ச் 2006

ஸமூப்போராட்டம் : எழுச்சியும் வீழுச்சியும்

'ஸமூப்போராட்டத்தில் எனது சாடியம் பிரதியை முன் வைத்து ஒரு வரைவு

படுகொலைகளைக் கொண்டாடுவதை நிறுத்துங்கள்
பெயர்களைக் கொண்டாடுவதை நிறுத்துங்கள்
ஆவிகளைக் கொண்டாடுவதை நிறுத்துங்கள்
தேதிகளைக் கொண்டாடுவதை நிறுத்துங்கள்
வரலாற்றைக் கொண்டாடுவதை நிறுத்துங்கள்
- அஹமத் அஸைகாக்¹

2005 மே திராநதி இதழ் நேர்காணவில் கி. புஷ்பராஜா ஈழப் போராட்டம் தோல்வியடைந்து விட்டது எனச் சொல்லிச் சென்றிருந்த கருத்துகள் தமிழ்ச் சூழலில் மிகுந்த சர்ச்சைகளைக் கிளப்பின. இந்தக் கூற்று தமிழ்த் தேசியவாதிகளையும் விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களையும் நிச்சயமாகவே சினமுறச் செய்திருக்கும். தமக்கென்று ஒரு ஆட்சிக் கட்டமைப்பை விடுதலைப் புலிகள் பெற்றிருப்பதோடு பலமான தரைப்படை, கடற்படை, ஓரங்கப்படை, தற்கொலைப் படை போதாததற்குச் சங்கிலியன் படை, கல்லாளன் படை, குளக்கோட்டன் படை, பண்டாரவள்ளியன் படையெனப் பல பத்துப் படைகளோடு புலிகள் வழுவான

நிலையிலும் இராணுவச் சமநிலையிலும் இருக்கும்போது புஸ்பராஜா கூறிய கருத்து அரசியல் முதிர்ச்சியற்ற கருத்து அல்லது அதுவொரு விசமத்தனமான கருத்து மட்டுமே எனத் தமிழ்த் தேசியர்களும் புலிகளின் ஆதரவாளர்களும் நினைத்திருக்கலாம். ஆனால் ஒரு போராட்டத்தின் வெற்றி தேவீனியைப் போராடுபவர்களின் பண்ட பலத்தை வைத்து அளவிடுவதை விடப் போராட்டத்தின் தார்மீகப் பலத்தை வைத்து அளவிடுவதே சரியானதாகயிருக்கும். ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு அரசியல் சாணக்கியத்தனங்களை விட அரசியல் அறங்கனே முக்கியமானவைகளாக இருக்கும். ஒரு போராட்டம் சர்வதேச அரசுகளிடம் எவ்வளவுதான் ஆதரவு பெற்றி ருந்தாலும் தனது சொந்த மக்களிடம் அது ஆதரவைப் பெறத் தவறினால் போராட்டத்தின் வீழ்ச்சி தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகவேயிருக்கும்.

ஆழப்போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டமாய் முகிழ்த்து விடுதலைப் போராளிகள் அமைப்புமயைப் படுத்தப்பட்ட ஆரம்ப காலங்களில் (1976-1984 காலப்பகுதியை இவ்வாறான காலம் எனக் கொள்ளலாம்) அனைத்து விடுதலை இயக்கங்களும் சோசலிசத் தமிழ்மே எமது இலட்சியம் என முழங்கின. 14-05-1976ல் வட்டுக்கோட்டை மாநாட்டில் தமிழ்மீ அரசுப் பிரகடனம் செய்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி கூட சோசலிசத் தமிழ்மீ அரசு என்றுதான் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. விடுதலை இயக்கங்களின் கொள்கைப் பரப்புரை களிலும் அறிக்கைகளிலும் எஸ்.ஐ.வி. செல்வநாயகத்துக்கோ அமிர்தவிங்கத்துக்கோ இடமில்லை. இப்போதுபோல இராசராச சோழனுக்கும் எல்லாளனுக்கும் கூட அப்போது இயக்கங்களின் பரப்புரைகளில் இடமிருக்கவில்லை. வெனினும் மாவோவும் தங்குதடையில்லாமல் இயக்கங்களின் அறிக்கைகளிலும், கொள்கை விளக்க நூல்களிலும் கவரோட்டிகளிலும் நடமாடினார்கள். இந்தச் சித்தாந்த தத்துவார்த்தப் பிரச்சனைகளில் அதிகம் மண்டையை உடைத்துக் கொள்ளாத விடுதலைப்புலிகள் கூட இந்த அலையில் அள்ளுண்டு சோசலிசத் தமிழ்மீ நோக்கி, “சோசலிச தத்துவமும் கொரில்லா யுத்தமும் என இரு சிறு நூல்களை வெளியிட்டார்கள்.

அன்றைய காலகட்டத்தில் ஒரு தொகை மாணவர்களையும் இளைஞர்களையும் விடுதலை இயக்கங்களை நோக்கி ஈர்ப்பதில் இந்த சோசலிச முழக்கங்கள் பெரும்பங்காற்றின. அறுபதுகளிலிருந்து இடதுசாரிக் கட்சிகளுக்குப் பின்னால் உறுதியாக அணிதிரண்டு நின்ற தலித் மக்களை விடுதலை இயக்கங்களை நோக்கி இழுத்துத் தலித் மக்கள் பேசிய தீவிர இடதுசாரிக் கருத்துக்கள் பெரும லூம் இயக்கங்கள் பேசிய தீவிர இடதுசாரிக் கருத்துக்கள் பெரும பங்கு வசித்தன. குறிப்பாகத் தன்னை உறுதியான இடதுசாரி இயக்கமாக அடையாளப்படுத்திக் கொண்ட கோல்டெ இயக்கத்திற்கான அதிகளாவிலான தலித் இளைஞர்கள் இணைந்து கொண்டார்கள்.

பள்ளன் பறையன் கட்சியென அதுவரை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியை அழைத்து வந்த யாழ்ப்பாணத்துச் சாதி வெறியர்கள் அப்போதி விருந்து EPRLF இயக்கத்தைப் பள்ளன் பறையன் இயக்கமென அழைக்கத் தொடங்கினார்கள். இயக்கங்கள் அப்போது மழங்கிய சோசலிச முழக்கத்துக்கு 10.04.1985ல் அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட ஒரு அறிக்கை சாட்சியமாகிறது.

இந்த அறிக்கை அப்போது LTTE, TELO, EPRLF, EROS ஆகிய நான்கு இயக்கங்களும் சேர்ந்து அமைத்திருந்த ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணியால் (ENLF) வெளியிடப்பட்டது. இந்த அறிக்கையின் கீழே தமிழ்மீ விடுதலைப்புலிகளின் தலைவர் வே. பிரபாரன், தமிழ்மீ விடுதலை இயக்கத்தின் தலைவர் சிறி சபாரத்தினம், ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் செயல்திபர் பத்மநாபா, ஈழப் புரட்சி அமைப்பின் புரட்சிகர நிறைவேற்றுக் குழுவைச் சேர்ந்த வே. பாலகுமார் மற்றும் சங்கர் ஆகிய அய்வரும் கூட்டாகக் கையெழுத்திட்டிருந்தனர். அந்த அறிக்கையின் நான்காவது, அய்ந்தா வது தீர்மானங்கள் இவ்வாறு வரையப்பட்டிருந்தன.

(4) தேசிய சுதந்திரிப் போராட்டத்தோடு சோசலிசப் புரட்சியையும் முன்னெடுத்து சுதந்திரத் தாய்நாட்டில் சோசலிச சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்புதல்.

(5) உலக ஏகாதிபத்திய நவகாலனித்துவப் பிடியிலிருந்து எமது தேசத்தைப் பூரணமாக விடுவித்து அணிசேராக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தல்.

நாம் இந்தப் புரட்சிகரத் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு இருப்பு வருடங்கள் கழித்துப் பார்க்கிறோம்! இப்போதெல்லாம் விடுதலைப்புலிகள் தமது அரசியல் எதிரிகளைத் திட்டவே இந்த சோசலிசம், கொம்யூனிசம் எனும் பதங்களை உபயோகிக்கிறார்கள். 2004 லண்டன் மாவீரர் நிகழ்வு உரையில் புலிகளின் தத்துவ ஆசிரியர் அன்றன் பாலசிங்கம் ஜேவிபியினரை “கொம்யூனிஸப் பூதங்கள்” என்றார். அவர் புலிகளுடைய இன்னொரு அரசியல் எதிரிகளைப்பற்றி இப்படி எழுதினார்: “தமிழ்மீ மக்களால் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்ட மார்க்கிய அமைப்பான ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியை பேணி வளர்த்து முக்கியத்துவம் அளிப்பதென டில்லி ஆட்சியாளர் முடிவெடுத்தனர்”²

விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் பொருளாதாரக் கொள்கை திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையே என வண்ணி ஊடகவியலாளர் மாநாட்டில் புலிகளின் தலைவர் அறிவித்தார். நாட்டைப் புனரமைக்க நிதி தருகிறோம் பேச்கவார்த்தை மேசைக்குச் செல்லுங்கள் என்ற மேலை நாடுகளின் அழுத்தத்திற்குப் பணிந்து தான் புலிகள் பேச்கவார்த்தைகளுக்குச் சம்மதித்தார்கள் எனக் கடந்த மாவீரர்

நாள் உரையின் போது அன்றன் பாலசிங்கம் ஒப்புக்கொண்டார். உலக வங்கியும் சர்வதேச நாணய நிதியமும் சிறிலவங்காவுக்கு வழங்கும் ஒவ்வொரு ரூபாய்க் கடனுக்கும் ஒவ்வொரு உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஊழியர்களின் பணி நேரம் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் பயங்கர வாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் வருகிறது. மரண தண்டனைச்சட்டம் மீண்டும் சிறிலவங்காவில் அமுலுக்கு வந்திருக்கிறது. அமெரிக்க இராணுவம் சிறிலவங்காப் படைகளோடு கூட்டுப் பயிற்சியில் ஈடுபடுகிறது. சனாமி பேரழிவைத் தொடர்ந்து பதின்மூன்று நாடுகளின் இராணுவங்கள் சிறிலவங்காவில் கால்களைப் பதித்தன. காரைதீவார் கடை வைக்காத இடத்தில் கூட N.G.O.கள் கடை விரித்துள்ளார்கள். பலதேசிய நிறுவனங்களிற்கும் அந்திய மூல தன்திற்கும் நாடு திறந்துவிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆக ஒட்டு மொத்த நாடும் மறுகாலனியமயப்பட்டிருக்கும் நிலவில் நிலவும் இந்தச் சமூக அமைப்பிற்குள்ளஞ்சும் நிலவும் உற்பத்தி முறைமைகளிற்குள்ளஞ்சும் நிலவும் ஏகாதிபத்திய அடிபணிவுக் கொள்கைகளிற்குள்ளஞ்சும் பேச்சுவார்த்தையின் மூலம் வடக்கு சிழக்கில் தமக்கான அதிகாரங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கே புலிகள் முயன்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.

2003 ஓகஸ்ட் இறுதிப்பகுதியில் பாரிஸ் நகரில் கூடிய விடுதலைப் புலிகளின் அரசியலமைப்பு நிபுணர் குழு இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார சபைக்கான ஒர் வரைவை வரைந்தது. இந்திடுவார்கள் குழுவில் பேராசிரியர் சொர்ணராஜா, முனினாள் சட்டவாரர் நாயகம் சிவா பசுபதி, உருத்திரகுமாரன், பேராசிரியர் மனுவல்பிள்ளை போல் டொமினிக், பேராசிரியர் ராமசாமி, சட்ட நிபுனர் விஸ்வேந்திரன், கலாநிதி மகேஸ்வரன் ஆகியோர் அடங்குவர்; இவர்கள் வரைந்த வரைவு ஒற்றை ஆட்சியை ஏற்றுக் கொள்கிறது. இந்த வரைவின் அடிப்படையிலேயே அரசியல் தீர் வொன்றை எட்டுவதற்கு புலிகள் முயன்கிறார்கள். இந்த வரைவின் அடிப்படை சிறிலவங்கா அரசிடமிருந்து மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அதிகார அலகுகளை விடுதலைப் புலிகள் பெற்றுக்கொள்வதேயாகும். இந்த வரைவிற்கும் அந்த நான்காவது அப்ந்தாவது தீர்மானங்களுக்கும் எதுவித சம்மந்தமுயில்லை.

அந்தக் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு இருபது வருடங்கள் கழித்து ஈழத்துப் பண்பாட்டுப் புலத்தைப் பார்க்கிறோம். ஈழத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பிரதான உள் முரணான சாதியத்தை ஒழிப்பதற்கு எமது ஏக பிரதிநிதிகளிடம் எதுவித வேலைத்திட்டமும் கிடையாது. கிடையாது என்பதை விட புலிகள் உள்ளார்த்தமாகச் சாதியமைப்பைத் தாங்கிப் பிடிக்கும் வகையில் தான் செயற்படுகிறார்கள். யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகத்தின் திறப்புவிழா ஒரு தலித் மேயரின் தலைமையில் நடக்கக் கூடாது என நூலகத் திறப்பு விழாவையே தடுத்து நிறுத்திய அதிக்க சாதியினருக்கு ஆதரவாக விடுதலைப்

புலிகள் எப்படிச் செயற்பட்டார்கள் என்பதை 'ஒரு வரலாற்றுக் குற்றம்' என்ற எமது சிறு பிரசரத்தில் ஏற்கனவே கட்டிடச் சாட்டியிருந்தோம். சாதியமைப்பிற்கும் இந்து மதத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு வரலாற்று பூர்வமானது. பண்பாட்டுப் புலத்தில் இந்து மதத்தை அழிக்காமல் சாதியை அழிக்க முடியாது. ஆனால் மாறாகப் புலிகள் இந்து மதத்தைத் தூக்கி நிறுத்தும் முயற்சியிற்கான இறங்கியிருக்கிறார்கள். அய்ரோப்பிய நகரங்களில் அவர்கள் இந்துக் கோவில்களை நிறுவி நடத்தி வருகிறார்கள். சமஸ்கிருதம், பூணால், தேர் என்று சநாதனம் புலிகளின் புண்ணியத்தில் அய்ரோப்பாவிலும் கொடிகட்டிப் பறக்கிறது. உலகிலேயே போராட்டத்திற்கு என்று பொது மக்களிடம் பணம் சேர்த்து அந்தப் பணத்திற் கோயில் கட்டிக்கும்பிடும் ஒரே விடுதலை இயக்கம் விடுதலைப் புலிகளின் இயக்கம் தான்.

இன்னொரு புறத்தில் விடுதலைப் புலிகளின் கொலை பண்பாட்டுக் கழகப் பொறுப்பாளர் புதுவை இரத்தின துரை அம்மனின் மீது துதிப் பாடல்களை எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். சாதியமைப்புக் குறித்தும் தலித் மக்களின் உரிமைகள் குறித்தும் கேள்விகள் எழும் போதெல்லாம் முதலில் போராட்டம் முடியட்டும் எமது அக முரண்களைப் பின்பும் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என்கின்றனர் விடுதலைப் புலிகள் ஆதரவு அறிவுஜீவிகள். அதன் அர்த்தம் அதுவரை சாதியமைப்பு இப்படியே இருக்க்கட்டும் என்பதைத் தவிர வேறென்ன? இதற்கும் அந்த நான்காவது அய்ந்தாவது தீர்மானங்களுக்கும் எதுவித சம்பந்தமுயில்லை.

அந்தக் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு இருபது வருடங்கள் கழித்து வடக்குக்கிழக்கில் வாழ்ந்த, வாழும் இன்னொரு தேசிய இனமான முஸ்லிம்களைப் பார்க்கிறோம். சோசவிஸ் தமிழ்முத்தை முழங்கிய புலிகள் எப்படியாக இனப்படுகொலைகளை நிகழ்த்தி னார்கள் என்பதை அறிவிக்கிறார் புஸ்பாஜா:

1990 ஜூலை 12ம் நாள் குருக்கள் மடத்தில் 68 முஸ்லிம்கள் புலிகளால் கொல்லப்பட்டனர்.

1990 ஓகஸ்ட் 3ம் நாள் காத்தான்குடிப் பள்ளிவாசலில் தொழுகையில் ஈடுபட்டிருந்த 103 முஸ்லிம்கள் புலிகளால் கட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

1990 ஓகஸ்ட் 10ம் நாள் ஏறாவுரில் 130 முஸ்லிம்கள் புலிகளால் கட்டும் வெட்டியும் கொல்லப்பட்டனர்.

1992 ஏப்ரல் 29ம் நாள் அழிஞ்சிப் பொத்தானை கிராமத்தில் 69 முஸ்லிம்கள் புலிகளால் கொல்லப்பட்டனர்.

1992 ஜூலை 15ம் நாள் கிரான்களத்தில் மறிக்கப்பட்ட பஸ்ஸி விருந்து இறக்கப்பட்ட 22 முஸ்லிம்கள் புலிகளால் கொல்லப் பட்டனர். (பக். 477)

வடபகுதியில் பத்து நூற்றாண்டுகளாக வாழ்ந்து வந்த தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்கள் அனைவரும் 1990 ஓக்டோபர் 30ஆம் தேதி இரண்டு மணிநேர அவகாசத்துள் விடுதலைப் புலிகளால் கட்டிய துணியுடன் வடபகுதியை விட்டுத்துரத்தப்பட்டனர். அவர்களின் அசையும் அசையாச்சொத்துக்கள் யாவும் விடுதலைப் புலிகளால் கொள்ளளிப்பட்டன. விரட்டப்பட்ட முஸ்லிம்களை மீளக் குடியமர்த்துவதற்கோ அவர்களிடம் கொள்ளளிப்பட்ட சொத்துக்களை மீளக் கையளிப்பதற்கோ இதுவரை விடுதலைப்புலிகள் எதுவித நடவடிக்கைகளும் எடுக்கவில்லை. கிழக்கில் தமிழ்ப் போராளிகளால் காலத்திற்குக் காலம் முஸ்லிம்கள் மீது நிகழ்த்தப் பட்ட வன்முறைகளைத் தொடர்ந்து முஸ்லிம் இளைஞர்களும் எதிர் வன்முறைகளில் இறங்கினர். இப்போது அங்கே தமிழ் - முஸ்லிம் உறவு சீர்கெட்டுக் கிடக்கிறது. விடுதலைப் புலிகளின் தலைமையேயா அல்லது இன்னொரு தமிழ்த் தலைமையேயா தங்களின் தலைமையாக ஏற்றுக் கொள்ள எந்தவொரு இன்ஸ்லா மியரும் இன்று தயாரில்லை. முஸ்லிம் மக்களின் இறைமையை அங்கீகரிக்கப் புலிகளும் தயாரில்லை.

வர்க்க ஒடுக்குமுறையற்று, சாதியமற்ற இனவாதமற்ற சோஸிலிசத் தமிழ்த்தை நோக்கித் தொடங்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்ட ஈழப் போராட்டம், அந்த இலட்சியங்களின் அடிப்படையில் ஒடுக்கப் பட்ட மக்கள் திரளிடையே பெரும் ஆதரவைப் பெற்றிருந்த ஈழப் போராட்டம் இன்று குறுந்தேசிய வெறியும் ஏகாதிபத்திய அடி பணிவும் சகோதரப் படு கொலையும் பாளிஸமுமாகப் பரிமாணம் பெற்றிருக்கிறது. இதைத்தான் ஈழப் போராட்டத்தின் தோல்வி என்கிறோம். இந்தத் தோல்வி ஒரு நாளில் நம்மை வந்துள்ளது. ஈழப் போராட்டத்தின் ஒவ்வொரு அத்தியாயங்களிலும் இந்தக் தோல்விக்கான காரணங்கள் விரவிகிடக்கின்றன. அந்த அத்தியாயங்களைக் கட்டவிழுப்பதன் மூலமாகவும் அதன் மூலமாக இது வரை எழுதப்பட்ட ஈழப் போராட்டத்தின் வரலாற்றைச் சிறைக்கப் பெருமளவு முயல்வதாலும் சிடுஸ்பராஜாவின் ஈழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம் மிக முக்கியமானதொரு அரசியல் நூலாக - அதன் உள் முரண்களோடு சேர்த்துப் பார்த்தால் கூட தன்னை நிறுத்திக் கொள்கிறது.

II

சி. புஷ்பராஜா தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் முதலாவது தலைவர். தமிழ்மீ விடுதலை இயக்கத்தின் (T.L.O) முன்னோடிகளில்

ஒருவர். நீண்ட காலமாக ஈழமக்கள் புரட்சிகா விடுதலை முன்னணியில் இயங்கியவர். முன்னணியின் பிரான்ஸ் கிளையின் பிரதிநிதியாகச் செயற்பட்டவர். ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தில் அவரின் அனுபவங்களும் போராட்டம் குறித்த அவரின் எண்ணங்களும் விமர்சனங்களும் எழுபத்தேழு அத்தியாயங்களாக 632 பக்கங்களில் விரிந்து செல்கின்றன. அவரின் கடுமையான உழைப்பு இதைச் சாத்தியப்படுத்தியுள்ளது. (வெளியீடு: அடையாளம்). 1944ம் ஆண்டில் அகில இலங்கைத் தமிழ்க் கொங்கிரஸ் கட்சி நிறுவப்பட்டதிற் தொடக்கி இன்றைய காலகட்டம் வரைக்குமான ஈழத்து அரசியலின் ஒரு பகுதியைத் தெட்டத்தெளிவான உரை நடையில் புஸ்பராஜா விபரிக்கிறார்.

1948ல் சுதந்திர இலங்கையின் டி.எஸ். சேனநாயக்கா அரசு இந்தியா - பாகிஸ்தான் பிரசா உரிமைச் சட்டமென்று ஒரு கொட்டுமான சட்டத்தை இயற்றி மலையகத்தமிழர்களின் குடியிருமையைப் பறித்து அவர்களை நாட்டறவர்கள் ஆக்கியது. இந்தச்சட்டத்தை தமிழ் கொங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவர்... G.G.பொரான்ஸ்பலம் ஆதுரித்ததைத் தொடர்ந்து தமிழ் கொங்கிரஸ் கட்சி பிளவற்றது. அச்சட்டத்தை எதிர்த்து கொங்கிரஸ் கட்சி சியிலிருந்து வெளியேறிய எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம், குவன்னியசிங்கம், நாகநாதன் போன்றவர்களால் 1949 டிசம்பர் 18ல் தமிழ் அரசுக்கட்சி தோற்றுவிக்கப்பட்டது. தமிழ் அரசுக்கட்சியின் தோற்றுத்தோடு இலங்கையின் நவீன அரசியலில் தமிழுத் தேசியம் என்ற சுருத்தாக்கம் உருவாக்கப்படுகிறது.

1956 ஜூன் 5ம் தேதி இலங்கையின் சிங்களப் பேரினவாத அரசு இயற்றிய 'தனிச்சிங்காமே இலங்கையின் ஆட்சி மொழி' என்ற சட்டத்தை எதிர்த்துத் தமிழரசுக்கட்சி பெரும் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டங்களை நடத்தியது. தொடர்ந்து தமிழரசுக் கட்சி திருகோணமலையில் நடத்திய மாநாட்டில் "தமிழ் மொழிக்கும் சிங்கள மொழிக்கும் சம உரிமையையும் சமஸ்தி அரசியல் அமைப்பையும் கோருதல்" எனத் தமிழரசுக் கட்சி நிறைவேற்றிய தீர்மானங்களும் தமிழ்ப் பிரதேசங்களிற் தமிழரசுக் கட்சியினர் பரவலாக நடத்திய சட்டமீற்று போராட்டங்களும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக 1958ல் பொலிஸ்டாரும் சிங்கள இனவாதிகளும் தமிழர்கள் மேல் மேற்கொண்ட தாக்குதல்களும் கொலைகளும் தமிழ்த் தேசியத்தின் அடுத்த சட்ட நகர்விற்குக் காரணங்களாயின. இந்தச் கட்டத்திற்குதான், 'தேசாபிமானம் என்பது அயோக்கியர்களின் பிழைப்புக்கான வழி' என்ற காலை பெரியாரின் புசும் பெற்ற கூற்றைத் தமிழரசுக் கட்சியினர் தெளிவுற நிருபணம் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

தமிழரசுக் கட்சி எவ்வளவிற்குத் தீவிரத் தமிழ்த் தேசியம் பேசியதோ அதே தீவிரத்துடன் அது வலதுசாரித்தனத்தில் உழன்றது.

தமிழரக்க கட்சியின் தலைமை யாழ் மையவாதத் தலைமையாகவும் யாழ் ஆதிக்க சாதியனாரின் தலைமையாகவுமே இருந்தது. உழூக்கும் மக்களின் உரிமைகள் குறித்தோ சாதிய ஒடுக்குமுறைகள் குறித்தோ அது எப்போதும் அக்கறை கொள்ளவில்லை. 1968ல் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கமும் சீனச்சார்புக் கொம்புனிஸ்ட் கட்சியும் இணைந்து நடத்திய சாதியோழிப்புப் போராட்டத்தின் போது களத்தில் நின்ற தலித் மக்கள் சங்காளை, நிச்சாமம் பகுதிகளில் சாதி வெறியர்களால் கொல்லப்பட்டனர். இக்கொலைகளைக் குறித்து பாராளுமன்றத்தில் சிங்கள இடதுசாரிகள் கேள்வி எழுப்பிய போது அப்படி எதுவுமே நடக்கவில்லை என தமிழரக்க கட்சியின் தலைதி அ. அமிர்தவிங்கம் பாராளுமன்றத்தில் பொய்யு ரைத்தார். அதே வேளை கம்பவுரா பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த சிங்களவரான எஸ்டி. பண்டாரநாயக்கா சங்காளையிலும் மற்றும் பகுதிகளிலும் பாதிக்கப்பட்ட தலித் மக்களை நேரில் வந்து பார்த்து ஆறுதல் கூறியதும் நிகழ்ந்த சாதியப் படுகொலைகளையும் ஒடுக்கு முறைகளையும் பாராளுமன்றத்தில் எடுத்துக் கூறி தமிழரக்க கட்சியை அம்பவுப்படுத்தியதும் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வுகள்⁴.

தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் எப்போதெல்லாம் தொழிற்சங்கப் போராட்டங்கள் வெடிக்கின்றதோ அப்போதெல்லாம் தொழில் முதலாளிகளிற்கு ஆதரவாகவே தமிழரக்க கட்சியினர் செயற் பட்டனர். அந்தக் காலகட்டத்தில் நிகழ்ந்த முக்கிய தொழிலாளர் போராட்டமான 'மில்க்ஸவற்' தொழிற்சாலைப் போராட்டத்தில் தொழிற்சாலையின் நிர்வாகத்திற்கு ஆதரவாகவே தமிழரக்க கட்சியினர் செயற்பட்டனர். 'மில்க்ஸவற்' முதலாளியின் சார்பாக தமிழரக்க கட்சிப் பிரமுகர் எம். ஆலாலசுந்தரமே நீதிமன்றத்தில் வழக்கை நடத்தினர்.⁵

இக்காலகட்டத்திற்கான் தமிழரக்க கட்சி சாதிய மனோபாவத்து டனும் முதலாளிய வர்க்க நலனோடும் யாழ் மையவாதத்திலும் வலதுசாரித்தனத்திலும் உழூன்ற கால கட்டத்தில் தான் 1969ல் புஸ்பராஜா தமிழரக்கட்சியில் இணைந்து கொள்கிறார்.

புஸ்பராஜா அந்த வலதுசாரித் தமிழ்த்தேசியப் பாசறையில் உருவானவர். தமிழரக்கட்சி வகைத் தேசியத்தை விட்டுக் கருத்து ரீதியாக அவர் முன்னேயோ பின்னேயோ ஓரடி கூடச் செல்லாதவர். அவருடைய ஒரு தொகை மதிப்பீடுகள் வலதுசாரித் தமிழ்த் தேசிய அளவுகோல்களாலேயே கட்டப்பட்டவை என்பதற்கு நூலின் பல பக்கங்களில் சான்றுகள் உண்டு. இவங்கை அரசியலில் கடந்த எழுபது வருடங்களாக நிகழ்ந்த அரசியற் போக்குகளை நூலில் அத்தியாயம் அத்தியாயமாக விபரித்துச் செல்பவர், ஈழத் தமிழ்ச் சாதியச் சமூகத்தில் பெரும் புரட்சிகர நிகழ்வுகளை நிகழ்த்திக் காட்டிய தலித் மக்களின் அமைப்பான சிறுபான்மை தமிழர்

மகாசபை குறித்தோ தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் குறித்தோ ஓரிரு வரிகளுக்கு மேல் நூலிற் பேசவில்லை. அந்த வரிகளும் வெறும் தகவல் குறிப்புக்களாகவே அமைந்துள்ளன. இவ்வளவிற்கும் அந்த இரு அமைப்புகளும் எங்கோ ஒரு அடையாளம் தெரியாத மூலையில் இயங்கியவை அல்ல. அப்போது மிக வேகமாக வளர்ந்து வந்த தமிழ்த் தேசிய சக்தியான தமிழரக்க கட்சியோடு நேருக்கு நேராகப் பொருத்தியவை அவை. 1972ல் புதிய அரசியல் யாப்பு விவாதத்தின் போது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பிரதிநிதியாகப் பாராளுமன்றத்தில் இருந்த எம்.சி. கப்பிரமணியம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தமிழ்த்தேசிய இன வரையறைக்குள் அடுக்கமாட்டார்கள் என்றார். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைத் தனித் தேசிய இனமாக வரையறைக் கவன்றும் என எம்.சி. கப்பிரமணியம் வலியுறுத்தினார். இந்தக் கருத்தைப் பிரச்சாரம் செய்வதற்காகவே அவர் உதய வட்டம் என்ற பத்திரிகையைத் தொடங்கினார்.⁶ தமிழ்த் தேசியம் என்ற கணத்தாடலுக்கு எதிராகத் தலித் தேசியம் என்ற குரல் இன்றைக்கு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னேயே எழுந்துள்ளது நம்முடைய கவனத்திற்கு மட்டுமல்ல புஸ்பராஜாவின் கவனத்திற்கும் உரியது.

புஸ்பராஜாவின் வலதுசாரித் தமிழ்த் தேசியப்பார்வைக்கு நூலில் இன்னொரு உதாரணத்தையும் கூட்டவாம். அமிர்தவிங்கத்தையும் கொண்றனர் (பக்:482-492) என்ற அத்தியாயம் முழுவதும் அமிர்தவிங்கத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அமிர்தவிங்கத்தின் சாதிய முதலாளிய பாராளுமன்ற அரசியலின் மீது புஸ்பராஜாவிற்கு எதுவித விமர்சனங்களும் இல்லை. மாறாக அந்தப்பக்கங்களில் அமிர்தவிங்கத்தை ஒரு கர்மவீரராகவே அவர் சித்திரிக்கிறார். தமிழ்மீ விடுதலைப்படிகளால் கொல்லப்பட்ட அமிர்தவிங்கத்தின் அரசியற் படுகொலை நிச்சயமாகவே கண்டிக்கப்பட வேண்டியதொன்று. அதே போல் புவிகளால் கொல்லப்பட்ட யாழ் நகர அல்பிரட் துரையப்பாவின் கொலையிலிருந்து விடுதலை இயக்கங்களாற் செய்யப்பட்ட அனைத்து அரசியற் படுகொலைகளும் கண்டனத் திற்குமியவையே. துரையப்பாவின் கொலையைத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் மகிழ்ந்து கொண்டிய வரலாறு ஒன்றும் இரகசியமானது அல்ல. புஸ்பராஜா அல்பிரட் துரையப்பாவின் கொலையைப்பற்றி எழுதும் போது அந்த அரசியல் படுகொலை குறித்துக்கண்டனங்கள் எதுவும் அவருக்கு இருப்பதில்லை. மாறாக "துரையப்பா கொலை செய்யப்பட்ட பின்பு நான் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் மக்கள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பது போல் தெரிந்தது" என்கிறார் புஸ்பராஜா. (பக். 159)

யாழ் நகர மேயராக இருந்த அல்பிரட் துரையப்பா யாழ் நகர மக்களிடையே குறிப்பாக விளிம்பு நிலை மக்களிடையே பெரும்

செம்வாக்கோடு திகழ்ந்தவர். தன் மீது ஏழைபங்காளன் என்ற படிமத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டதுடன் நின்று விடாது தன் மேயர் பதவியின் மூலம் குறிப்பாக நகரசுத்தித் தொழிலாளர்களுக்கு சில நலத்திட்டங்களை நிறைவேற்றியவர் துரையப்பா. அவர் யாழ் நகரின் நிரந்தர மேயராக இருந்தார். அறுபதுகளில் வீசிய தமிழரசு அவைக்கு மத்தியிலும் பாராளுமன்றத் தேர்தலிற் செயேட்சை வேட்பாளராக நின்று தமிழரசுக் கட்சியை இரு தடவைகள் தோற்கடித்தவர் துரையப்பா. துரையப்பாவைக் கொன்றவர்களில் இருவரான கலாபதியும் கிருபாகரனும் பொவிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டபோது கைது செய்யப்பட்டவர்களின் விடுதலைக்காக தமிழரசுக் கட்சியின் முக்கிய தலைவர்கள் பாடுபட்டனர். கலாபதியும் கிருபாகரனும் விடுதலையைனவுடன் அவர்கள் தமிழரசுக் கட்சியின் தலைவர்களான அ. அமிர்தவிங்கம், மு. சிவசிதம்பரம் ஆகியோருடன் ஆலோசனை செய்யும் புகைப்படம் ஒன்றும் இந்துவின் 597ம் பக்கத்திற் பிரசரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர்கள் இருவரும் அடுத்த பத்து வருடங்களில் புலிகளால் சுடப்பட்டனர் என்பது பின் குறிப்பு.

தமிழ்த் தேசியமும் அது உருவாக்கும் பண்டைய வரலாற்றுப் பெருமிதம், தலைமை வழிபாடு, வீரம் போன்ற கதையாடல்களும் பிரித்துப் பார்க்க முடியாதவை. இந்த மயக்கங்களும் இந் நூலில் இடையிடையே உண்டு. குறிப்பாக விடுதலைப் புலிகளும் அவர்களின் தலைவரும் என்ற அத்தியாயம் ஒரு கெட்ட உதாரணம் (பக்.560-572). 'தமிழ்மக்களின் விடுதலையைத் தன்னால் மட்டுமே பெற்றுத்தர முடியும், அதற்கான தியாகமும் பலமும் தன்னிடமே உள்ளது எனப் பிரபாகரன் உண்மையாகவே நம்புகிறார்.' போன்ற தரச்சான்றிதழ்களும் 'ஒருவரின் முகத்தைப் பார்த்தே அவரது மனதில் உள்ளதை அறிந்து கொள்ளும் திறமையே பிரபாகரனின் வெற்றியின் இரகசியமாகும்' என்பன போன்ற அறிவிற்குப் பொருந்தாத குறிப்புகளும் அந்த அத்தியாயத்திற் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

வலதுசாரித் தேசியம், இடதுசாரித் தேசியம் எல்லாம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். தேசியம் குறித்த புதிய கேள்விகளும் புதிய கருத்துருவாக்கங்களும் இப்போது அரசியல் அறிவுப்புலங்களில் எழுந்துவருகின்றன. மரபு மார்க்கியத்தின் தேசியம், சுயநிர்ணய உரிமை போன்ற கருத்துருவாக்கங்களிற்கும் வரையறைகளிற்கும் அப்பால் பண்பாட்டுத் தேசியம் குறித்த குரல்கள் ஒலிக்கத் தெடங்கியுள்ளன. (எ.டு: முசலிம் தேசியம், தலித் தேசியம்) இன்னொரு புறத்தில் மூலதனத்தின் எல்லைகள் தாண்டிய பாய்ச்சலிற்கும் உலகமயமாக்குதலிற்கும் முன்பாகத் தேசியம் தனது அரசியல் பொருளியல் அர்த்தங்களை இழக்கத் தோடங்கியுள்ளது:

சென்ற நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் முதலாளியம் ஏகாதிபத்திய மாய் உருக்கொண்டதற்குப் பின்னாக, இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னாக உலகில் ஒரு தேசிய முதலாளிய அரசு கூடத்தோன்றியதில்லை. பின்னைய காவப்பகுதி ஒரு சில தருகு முதலாளிய அரசுகளையும் ஒரு சில உருக்குவைந்த தொழிலாளர் வர்க்க அரசுகளையும் மாத்திரமே தோற்றுவித்தது. இன்றைய உலகமயமாக்குதல் குழலில் தேசங்கள் மூலதனத்துக்கும் பலதேசியக் கூட்டுத்தாபங்களிற்கும் முன்பாக இறைமைகளை இழந்து கொண்டிருக்கும் பலவீணமான கண்ணிகளாக மாறியுள்ளன. இந்தப் புறநிலைகள் பிரச்சனைப்பாடுகள் புஸ்பராஜாவின் அரசியற் பார்வையில் குறுக்கிடுவதில்லை. அவரின் பார்வைக் கோணம் அவர் EPRLFல் இருந்த காலத்திற் கூட தமிழரசுக் கட்சியின் நீட்சியாகவே இருக்கிறது. அவரது அரசியல் இயங்கு முறைமை 1976ல் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியில் முழுங்கப்பட்ட தமிழ்ம் அரசு என்ற முழுக்கத்தின் தொடர்ச்சியாகவே இருக்கிறது. நவீனத்திற்குப் பிந்திய நுண் அரசியல் சிந்தனைகள் அவரைக் கிட்டவும் நெருங்குவதில்லை. ஆனால் இத்தகைய தட்டைப்பார்வைகள், பலவீணங்களைக் கடந்தும் இந்த நூலுக்கு இன்னொரு பரிமாணம் இருக்கிறது. அப்பரிமாணம் இன்றைய காலத்திற்கும் மிகமிக முக்கியமானது.

III

"மௌனம் என்பது சாவுக்குச்சமம். எதுவும் பேசாவிட்டாலும் சாகப்போசிறீர்கள்; பேசினாலும் சாகத்தான் போசிறீர்கள் எனவே பேசிவிட்டுச் செத்துப் போங்கள்" என்றார் அல்ஜீரிய எழுத்தாளர் தஹார் ஜாவுத். இன்றைக்கு ஈழத்தில் வாழ்ந்தாலென்ன புலவிடத்தில் வாழ்ந்தாலென்ன ஈழத் தமிழர்களுக்கு தமிழ் மொழி இரண்டாவது மொழிதான். அவர்களின் தாய்மொழி மௌனம் தான். பேசியதற்கும் எழுதியதற்குமாகவே கொல்லப்பட்டவர்களின் கொலைப்பட்டியல் மிக நீளமானது.

புலிகளாலும் அவர்களது அடிப்பொடி அறிவுஜீவிகளாலும் இதுவரை ஈழப்போராட்டத்துக்கு எழுதப்பட்ட ஓற்றை வரலாற்றை இந்துல் மூலம் புலப்ராஜா பெருமளவுக்குக் கலைத்துப் போட்டிருக்கிறார். புலிகள் எழுதும் வரலாறு ஈழப் போராட்டத்தின் வரலாறாக இருப்பதில்லை. அது புலிகளின் வரலாறாகவே இருக்கும். இன்னும் நுழைகிக் கவனித்தால் அது பிரபாகரன் என்ற தனிமனிதனின் வரலாறாகவே இருக்கும். மிஞ்சி மிஞ்சிப்போனால் கிட்டு, பொட்டு என்று சில இடைச் செருகல்கள் இருக்கும். ஈழப் போராட்டத்தில் அர்ப்பணிப்புடன் ஈடுபட்ட மற்றைய இயக்கத் தோழர்களையும் அமைப்புக்களையும் தனிநபர்களையும் பற்றி இதுவரை எழுதப்

படாத வரலாற்றைத் தன் நூல் முழுவதும் புஸ்பராஜா எழுதிச் செல்கிறார். புலிகளின் வரலாற்றில் துரோகிகளாய்ப் புதைக்கப்பட்ட தோழர்கள் உயிர்த்து உறுதியும் அர்ப்பணிப்பும் மிக்க போராளி களாய் இந்த நூலின் பக்கங்களில் அணிவகுத்து நடக்கிறார்கள்.

பொதுமக்கள் மீதும் மற்றைய இயக்கங்கள் மீதும் மாற்றுக் கருத்தாளர்கள் மீதும் மிதவாதக் கட்சித் தலைவர்கள் மீதும் புலிகள் நிகழ்த்திய கொலைச் செயல்களை அத்தியாயம் அத்தியாயமாகத் தல்லியமாகப் பெருமளவு ஆதாரச் சான்றுகளுடன் புஸ்பராஜா எழுதிச் செல்கிறார்.

1. பொதுமக்கள் மீதான தாக்குதல் 2. கரோதர இயக்கங்களை அழித்தல் 3.இலங்கையில் முகவிம் மக்களுக்கு எதிரான வன் முறைகள் 4. அமிர்தலிங்கத்தையும் கொண்டன். 5. கொண்று வீச்ப பட்ட போராளிகள் ஆகிய அய்ந்து அத்தியாயங்களும் புலிகளின் பாஸில் நடவடிக்கைகளை ஆதாரங்களுடன் தோலுரித்துக் காட்டும் அத்தியாயங்கள். புலிகள் தமது சொந்த இயக்கத்துள் தமது சொந்தத் தோழர்களையே கொண்டொழுதித் தகதைகளையும் புஸ்ப ராஜா எழுத்ததவாலில்லை. மைக்களின் கொலையைப்பற்றி எழுதுகி றார். (ப.565) பற்குணத்தின் கொலை யைப்பற்றி எழுதுகிறார் (ப.567) மாத்தையாவக்குத் தனி அத்தியாயமே இருக்கிறது (பக்.493-495)

தமிழ் ஸமூப் போராட்டத்தில் ஆயுதம் தரித்துக் களத்தில் நின்ற முகவிம் தோழர்களின் பங்கு புலிகள் எழுதும் வரலாற்றில் இருட்டிடக்கப்பட்டே வருகிறது. இதை எழுதும்போது யாழ் கோட்டையிலிருந்து வெளியேற முற்பட்ட சிறிலவங்கா இராணுவத் தினரைத் தடுத்து நிறுத்தி மோதிய இரு வெவ்வேறு சண்டைகளில் உயிர்களைத் துறந்த சிழங்கன் என்ற உஸ்மானும் அப்போதைய கோட்டைப் பகுதிப் புலிகளின் பொறுப்பாளர் ஃபாருக்கும் என் ஞாபகத்தில் வருகிறார்கள். முசலீம்கள் மீது புலிகள் நிகழ்த்திய படுகொலைகளையும் துரோகிகள் பட்டம் சுமத்தி முசலீம்களைப் புலிகள் வடபகுதியில் இருந்து விரட்டியதையும் பக்கங்கள் 473 - 483ல் ஓவ்வொரு தமிழரும் நினைத்து நினைத்து வெட்கப்படத் தக்கதாய்ப் புஸ்பராஜா விபரிக்கிறார். புலிகளைக் கேட்டால் அவர்கள் இது இன்னுமொரு துண்பியல் சம்பவம் என்று வர்ணிக்கக் கூடும். ஆனால் பதினெந்து வருடங்களிற்கு முன்பு துரத்தப்பட்ட அந்த முசலிம் மக்கள் இன்று வரை நாட்டின் மேற்குப்பகுதிகளிலும் தென் பகுதிகளிலும் வேண்டாத அகதிகளாய்த் துண்பத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்நூலின் இன்னுஞ் சில பக்கங்கள் விடுதலைப் புலிகளின் கபட அரசியலையும் துரோக அரசியலையும் ஆராய்ந்து சொல்கின்றன. 1987ல் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தானதன் பிள்பாக 1987 ஒக்டை 4ம் நாள் சதுமலைப் பொதுக்கூட்டத்தில்

பொதுமக்களின் முன் முதன் முறையாக உரையாற்றிய விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் தங்கள் மீது பலவந்தமாக ஒப்பந்தத்தை இந்திய அரசு தினித்திருப்பதாகவும் இன்று முதல் ஈழத்தமிழர்களைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை இந்திய அரசிடம் கையளிக்கிறோம் என்றும் கூறினார். இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் நிகழ்வதற்கு முன்பாகவே இந்தியப்பிரதமர் ராஜிவ் காந்தியும் விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனும் செய்து கொண்ட இன்னொரு திரைமறைவு ஒப்பந்தத்தைக் குறித்து புஸ்பராஜா வண்டன் ஒப்சேவர் பத்திரிகையை ஆதாரம் காட்டி எழுதுகிறார்:

இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பின் வடக்கு சிழுக்கில் அமையவிருக்கும் இடைக்கால நிர்வாக சமைப்பில் பெரும்பான்மை இடங்களைப் புலிகளுக்குத் தருவதற்கும் புலிகளின் செலவினங்களுக்கு மாதா மாதம் அய்ந்து மில்லியன் இந்திய ரூபாய்கள் கொடுப்பதற்கும் இந்தியப் பிரதமர் ஒப்புக் கொண்டார். புலிகளும் இந்தியப் பிரதமரும் செய்து கொண்ட இந்த உடன்பாடு மிகவும் இரகசியமான ஒரு விடயமாகும். ஆரம்ப மாதத்திற்கான அய்ந்து மில்லியன் ரூபாய்களும் புலிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது (ப. 423). 1989 ஏப்ரல் 30ம் நாள் வண்டன் ஒப்சேவர் பத்திரிகையில் வெளியான இச்செய்தியைப் புலிகளின் மதியுரைஞர் அன்றன் பாலசிங்கம் வரிக்குவரி ஒப்புக்கொள்கிறார். வண்டன் ஒப்சேவரில் வெளியாகும் வரை இலங்கை இந்திய மக்கள் அறியாமலேயே இருந்த இந்த இரகசிய உடன்படிக்கையை இந்தியப் பிரதமர் Gentlemen Agreement என்குறிப்பிட்டார் என்கிறார் பாலசிங்கம்.⁵

புலிகளின் திரைமறைவு உடன்படிக்கைகள் எதுவும் மக்கள் முன்வைக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் செய்யும் கொலைகளுக்கு காரணங்களையும் புலிகள் மக்கள் முன்வைப்பதில்லை என்பது ஒருபுறமிருக்க அவர்கள் தாங்கள் செய்யும் அநேக கொலைகளை ஒப்புக் கொள்வது கூட இல்லை. புலிகள் எடுக்கும் அரசியல் முடிவுகளில், திரைமறைவுப் பேச்சுக்காரர்த்தைகளில், அடிக்கும் குத்துக்கரணங்களில், செய்யும் துரோகங்களில் மக்களுக்கு எந்தப் பங்கும் இருப்பதில்லை. கொள்கைகளும் முடிவுகளும் மேலிருந்து கிழாக்க தினிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் யுத்தத்தின் சமையையும் தோல்வியின் அவமானத்தையும் மக்கள் தான் சமக்கிறார்கள். யுத்தத்திற்கான செலவை மக்கள்தான் செலுத்துகிறார்கள். புலிகளின் அரசியற் தவறுகளிற்கு மக்கள் வட்டி செலுத்துகிறார்கள்.

எந்த வரலாற்று நிகழ்வையும் தங்கள் நலன்களுக்கு ஏற்ற வகையில் புலிகள் திரிக்க வல்லவர்கள். ராஜினி திரண்கமலையும் விமலேஸ்வரனையும் கோவிந்தனையும் தாங்கள் கொலை செய்ய வில்லை என மீண்டும் மீண்டும் அவர்கள் மறுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். புலிகளின் மதியுரைஞர் அன்றன் பாலசிங்கம் 08-11-1995

அங்கு அவட்டுக் இதழுக்கு அளித்த நேர்காணலை புஸ்பராஜா நூலின் 519 ஆம் பக்கத்தில் சுட்டிக் காட்டுகிறார்:

அவட்டுக்: நீங்கள் என் ராஜீவ் காந்தியைக் கொன்றீர்கள்?

பாலசிங்கம்: மறுபடியும் மறுபடியும் கேட்கப்படும் இந்தக் கேள்விக்கு என்னிடம் ஒரே பதில்தான் இருக்கிறது ராஜீவ் காந்தியை நாங்கள் கொல்லவில்லை

பாலசிங்கம் இப்படிக் கூறிய ஏழு வருடங்களுக்குப் பின்பு சினி நொச்சி ஊடகவியலாளர் மாநாட்டில் மறுபடியும் இந்தக் கேள்வி எழுப்பப்பட்ட போது பாலசிங்கம் மௌனித்திருக்க பிரபாகரன் இரண்டே இரண்டு இலக்கிய நயம் மிகக் கார்த்தகளிற் பிரச் சனையை முடித்து வைத்தார். ராஜீவ் காந்தி 'கேக்க்கே' இதுதான் நிலைமை இப்படியிருக்க குப்பனையும் கோவிந்ததனையும் கொன்ற தொயா புலிகள் ஓப்புக் கொள்ளப் போகிறார்கள்?

மற்றைய இயக்கங்கள் சிறிலங்கா அரசோடு சேர்ந்து துரோக மிழைத்தன எனக்கூறும் புலிகளின் வரலாறு என்ன? ஈழ்த்தின் ஆயுதப் போராட்ட வரலாற்றில் முதன் முதலாக சிறிலங்கா பேரினவாத அரசுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து செயற்பட்டவர்கள் விடுதலைப் புலிகளே. புலிகளின் வார்த்தைகளில் சொன்னால் இந்தத் தந்திரோபாயச் செயலில் 1989 ஏப்ரல் 26ம் நாள் புலிகள் இறங்கினர். அவர்கள் சிறிலங்கா அரசோடு கொண்டிருந்த உறவுகளையும் செய்து கொண்ட இரசிய உடன் படிக்கைகளையும் நூலின் பிரேமதாஸாவும் புலிகளும் என்ற அத்தியாயம் எழுதிச் செல்கிறது. (பக். 467-472)

இலங்கை அரசுக் தலைவர் பிரேமதாஸவிற்கும் புலிகளிற்கும் இடையில் நடந்த பேச்சுவார்த்தைகளின் பின்னாக இலங்கை அரசு விடுதலைப் புலிகளிற்கு பெருமளவு ஆயுதத் தளவாடங்களை வழங்கியது. மூல்லைத்தீவு மாவட்ட மண்வாறு பிரதேச எல்லையில் உள்ள சிங்கள இராணுவ முகாம் ஒன்றின் வழியாக இலங்கை இராணுவத் தளபதி ஆட்டிகல் இந்த ஆயுதத் தளபாடங்களைப் புலிகளுக்கு வழங்கினார்.⁹ 1990 ஜூனில் புலிகளிற்கும் சிறிலங்கா அரசிற்கும் இடையிலான உறவுகள் முறிந்ததைத் தொடர்ந்து புலிகளால் ஏற்கனவே தடை செய்யப்பட்டிருந்த சில இயக்கங்கள் முதற்தடையாக சிறிலங்கா அரசின் பக்கம் சாய்ந்தன. வட்சிழுக்குப் பகுதிகள் புலிகளின் ஆங்கைக்குள் வந்து விட்டதால் மற்றைய இயக்கங்கள் கொழும்பில் மையமிட்டனர். ஆக வரலாற்றில் இயக்கங்கள் தொரோபாயத்திற்கும் துரோகத்திற்கும் உள்ள இடைவெளி வெறும் தந்திரோபாயத்திற்கும் துரோகத்திற்கும் உள்ள இடைவெளி வெறும் ஒரு வருடம் தான். புஸ்பராஜா தமிழ்மீது விடுதலைப்புலிகளின் இத்தகைய அரசியல் குறித்து இவ்வாறு எழுதுகிறார்:

விடுதலைப் புலிகள் பற்றியும் அவர்களின் தலைவர் பிரபாகரன் பற்றியும் இன்று உலகம் விசாலமாகப் பேசிக்கொள்ளும் அளவிற்கு

அந்த இயக்கம் எல்லாவிதமானகாய்களையும் தனது வசதிக்கேற்ப நகர்த்திக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த இயக்கத்தின் பாறை போன்ற சுட்டமைப்பும் மன்னிப்புக்கே இடப்பில்லாத அதன் கொள்கையும் சன் இரக்கமற்ற அதன் நடவடிக்கைகளும் தங்களுடன் சேர்ந்தவர்களுமே தியாகிகள் என்கிற அதன் போக்கும் வரலாற்றில் ஒர் அதிகம் மிகக் கூறக்கூடிய அதுதான் அந்த இயக்கத்தின் இருப்பிற்கான காரணமுங்கூட அனைத்து ஈழப் போராளிகள் இயக்கங்களையும் அழித்து விட்டு ஈழ விடுதலைக்காக இன்று போராட்டம் ஒரே இயக்கம் நாங்கள்தான் என மக்களிடம் ஆகரவு கோரும் விடுதலைப்பிலிகளின் தந்திரோபாய் ஒரு மாண்யை ஏற்படுத்தும் நடவடிக்கைதான். அவர்கள் யாருடனும் பேசவர். ராஜீவ் காந்தியுடன் பேசவர், ரணில் விக்கிரமசிங்கவுடன் பேசவர், சந்திரிகாவுடன் பேசவர், பிரேமதாஸாவுடன் பேசவர், இந்தியப் புலனாய்வுத் துறை அதிகாரிகளுடன் பேசவர், இந்திய இராணு வத்துடன் கை கொடுப்பர். இலங்கை இராணுவத்துடன் உறவாடுவர். ஆனால் மற்றைய இயக்கங்கள் இப்படி ஏதாவது ஒரு நடவடிக் கையில் ஈடுபட்டால் துரோகிகள் என்பர். தங்களைத்தவிர வேறு யாரும் இருக்கக் கூடாது என்னும் போக்கும் மற்றவர்கள் எல்லோ ரையும் சந்தேகிக்கும் சுய பயமுள்ள மனோநிலைமையுமே இதற்குக் காரணம். பயத்தின் அடிப்படையில் இருந்தே அராஜகம் பிறக்கிறது. (ப. 520)

அந்த நான்காவது அய்ந்தாவது தீர்மானங்களை மொழிந்த மற்றைய இயக்கங்களின் மக்கள் விரோத நடவடிக்கைகளையும் இயக்க உட் படுகொலைகளையுங் கூட பூஸ்பராஜா எழுத்த் தவற வில்லை. TELO, PLOT, TELA ஆகிய இயக்கங்கள் செய்த உட்படு கொலைகளையும் சகோதரப் படுகொலைகளையும், PLOT, TELO ஆகிய இயக்கத்தினர் தமிழகத்தில் நடத்தி வந்த வதை முகாங்களையும் அவர் பக்கங்கள் 494 - 504ல் எழுதியிருக்கிறார். தனது சொந்த இயக்கமான EPRLF இயக்கத்தையும் கடுமையாக விமர்சிக்க அவர் தவறவுதில்லை. EPRLF இயக்கத்தின் மாகாண சபை ஆட்சிக் காலத் தில் அவர்கள் நிகழ்த்திய கொலைகளையும் அட்ரூழியங்களையும் அவர்களின் வதைமுகாமையும் “எனது தாய்மண்ணில்” என்ற அத்தியாயத்தில் அவர் விபரிக்கிறார். (பக: 439-462)

சிறிலங்கா பேரினவாத அரசுகள் காலங்காலமாகத் தமிழ் மக்களுக்கு இழைத்து வரும் அரசியல் அந்திகளையும் மனித உரிமை மீறல்களையும் பல்வேறு ஆதாரச்சான்றுகளுடன் புஸ்பராஜா தொகுதிருக்கிறார். தமிழ் மக்களின் அரசியல் இறைமைகள் பேரின வாத அரசுகளாற் பறிக்கப்பட்ட தருணங்கள், அரசால் நிகழ்த்தப் பட்ட ஏராளமான மக்கள் படுகொலைகள், நாளி வதைமுகாம்களை ஒத்த சிறிலங்காவின் சிறைகள் நூலில் அத்தியாயம் அத்தியாயங்க

விரிவின்றன. 1983 ஜூலைக் கலவரம் என்ற அத்தியாயத்தில் சிறிலங்கா அருசாற் திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட தமிழின அழிப்பையும் வெளிகடச் சிறையிற் சிறை அதிகாரிகளும் சிங்களக் கைத்திகஞ்சமாகச் சேர்ந்து நடத்திய படுகொலைகளையும் துல்லியமாகச் சித்தரிக்கிறார். (பக. 345 351)

இன்று சிறிலங்காவில் சிங்கள இனவாதம் அதன் உச்சக் கூட்டத்தில் இருக்கிறது. சிலஹ உருமய, பூமி புத்ர போன்ற பச்சை இனவாதக் கூட்சிகள் வெகு வேகமாகச் செல்வாக்குப் பெற்று வருகின்றன. ஆனால் பொதுஜன முன்னணி அரசு மொத்த நாட்டை யும் கூட்டி அள்ளி ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு அடவு வைத்துள்ளது. அரசு சாத்தியமான வழிகளில் எல்லாம் தமிழ் மக்களின், முகலிம் மக்களின், மலையக மக்களின் அரசியல் உரிமைகளை மறுத்து வருவதோடு நில்லாது உழைக்கும் சிங்கள மக்களின் வாழ்வாதார உரிமைகளையும் பறித்து வருகிறது. பொது நிறுவனங்களை அந்தியப் பல்தேசிய நிறுவனங்களுக்கு விற்றுத் தள்ளுவதில் அரசு ஒரு வேகச் சாதனையைப் படைத்திருக்கிறது. இந்தச் சாதனையை முறியடித்துப் புதிய சாதனையைப் படைப்பதற்கான தருந்தை வேஷா எதிர்நோக்கி ரணில் விக்கிரமசிங்க காத்திருக்கிறார்.

ଫେବ୍ର
ା
କ
ହୁ
—
132

2003 ஜூன் 9-10 தேதிகளில் ஜப்பானில் நடைபெற்ற இலங்கைக்கு உதவி வழங்கும் நாடுகளின் மாநாட்டில் இலங்கைக்கு 4.5 பில்லியன் டொலர்களை கடனாக வழங்குவதற்கு உறுதி தெரிவித்த சர்வதேச மாநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் சிறிலங்கா அரசுக் கிடைக்கவேண்டும் பேச்சவார்த்தை மூலம் ஓர் அரசியற் தீர்வை எட்ட வேண்டுமென்று வலியுறுத்தினர். டோக்கியோ மாநாட்டுப் பிரகடனத்தின் பதினெட்டாவது நிரல் இதனை விளக்கியது. இம்மாநாட்டுக்கு அமெரிக்கா, அய்ரோப்பிய யூனியன், ஐப்பான், நோர்வே ஆகிய நான்கு நாடுகளும் இணைத்தலைமை வசிக்க 51 நாடுகளையும் 22 சர்வதேச நிறுவனங்களையும் சேர்ந்த பிரதிநிதிகள் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டார்கள். 2005 டிசம்பர் 19ம் நாள் ப்ராஸ்லெஸ்ஸில் கூடிய இணைத்தலைமை நாடுகள் மீண்டும் இத்தீர்மானத்தை வலியுறுத்தின.

வரலாற்றின் இருண்ட பக்கங்களில் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் இனப்பிரச்சினைகளையும் உள்நாட்டுப் போர்களையும் முடித்து வைப்பதாகக்கூறி மேற்கு நாடுகளும் அவற்றின் பொது நிறுவனங்களும் பல்கலைக்கழகங்களும் ஆற்றிய பணிகள் வெகுபிரசித்த மானவை அவர்களின் சமாதான முயற்சிகளிற்கும் தீர்வுகளிற்கும் கொங்கோ, சிலி, நிக்கிராவா, பாலஸ்தீனம், திமோர், பொஸ்னியா, குவண்டா, சோமாலியா, லைட்சீரியா ஆகியவை அவ்வுமான இரத்த சாட்சியங்கள். இந்த வரிசையில் இன்று ஏகாதிபத்தியங்களின் நேரடிக் கண்காணிப்பிற்குள் ஈழத் தமிழ் மக்களின் தலைவிதியும்

வந்து சேர்ந்துள்ளது. ஏகாதிபத்தியங்களின் பலங்களையும் உலக மயமாக்குதல் பொருளாதாரத்தையும் வல்லாதிக்கவாதிகள் பூமியின் கேந்திரப் பிரதேசங்களிற் தமது இராணுவ இருப்பை உறுதி செய்தலையும் சோதனை செய்து பார்க்கும் இன்னொரு களமாக இலங்கை மாற்றப்பட்டுள்ளது.

யுத்த நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவினருக்கு வந்துதான் வாழ்வ. நோர்வே வெள்ளைக்காரர்களில் பலர் சமாதானத்தின் பெயரால் இவங்கையின் இதமான தட்ப வெப்ப குழலில் தங்களின் நிரந்தர விடுமுறைகளைக் கழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சமாதான காலத்தில் தான் நானுறுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் புலிகளின் பிஸ்டல் குழுவினரால் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். புலிகளிட மிருந்து பிரிந்து சென்ற கருணா அணியின் பெரும்பகுதி இந்தச் சமாதான காலத்தில் தான் புலிகளால் அழிக்கப்பட்டது. இன்னொரு புறத்தில் கருணா அணியினரும் அரசபடைகளும் ‘துணைப்படை’ களும் யுத்த நிறுத்தக் மீறல்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். நடந்து முடிந்த சனாதிபதித் தேர்தலின் பின்பாக விடுதலைப்படிவிகளின் பாதாளப் படைகளான சீறும் மக்கள் படை, எல்லாளன் படை, வன்னியன் படை போன்ற இன்னோரன்ன படைகளும் களத்தில் இறக்கி விடப்பட்டுள்ளன. நடைபெறும் யுத்த நிறுத்தக் மீறல்களைக் குறித்து யுத்தநிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவினர் எதுவித நடவடிக்கைகளும் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த அரசியற் சுதாடிகளின் இரும்புப் பிடிக்குள் ஈழத் தமிழ் முகவிம் மக்களின் வாழ்வும் எதிர்காலமும் முடங்கிக் கிடக்கின்றன.

மறுபுற்றில் ஈழமக்கள் சனநாயகக் கட்சி (EPDP) அரசின்குத் தனது ஆதரவை வழங்கி வருகிறது. அதன் தலைவர் டக்ளஸ் தேவான்தா இலங்கை அரசின் ஊழல் அமைச்சரவையில் அங்கம் வகிக்கிறார். PLOT, EPRLF, TELO ஆகிய மூன்று இயக்கக்கூறும் பாராஞ்சுமன்ற அரசியலுக்கு நகர்ந்துவிட்டன. EROS இயக்கத்தை விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் தணக்குத் தெரித்துக் கொண்டது. ரெலோவின் தலைமையும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ்வின் சரேஸ் பிரேமச் சந்திரன் பிரிவும் விடுதலைப்படிவிகளைத் தமிழர்களின் ஏகபிரதிநிதி களாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

விடுதலைப்புளிகள் தங்களைத் தமிழர்களுடையது மட்டுமல்லாமல் முசலீமிகளின் ஏக பிரதிநிதிகளாகவும் அறிவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏகபிரதிநிதித்துவம் என்பதன் அர்த்தம் புலிகள் தங்களிடம் அடிபணியாத எந்த மாற்று அரசியலாளர்களையும் மாற்றுக்கருத்தாளர்களையும் மாற்று அரசியல் முன்னெடுப்பு களையும் ஈழப்புவதத்திற் செயற்பட அனுமதிக்க மாட்டார்கள் என்பதைத் தவிர வேறொன்ன? இன்றைய ஈழ அரசியற் களத்தில் சன்நாயகத்தையும் மாற்றுக் கருத்துக்களையும் வித்தியாசங்களையும்

அங்கீரித்து ஒரு அரசியல் போக்கு உருவாவது மிக அவசியம். சிங்களப் பேரினவாதம், ஏகாதிபத்தியத் தலையீடுகளை மட்டுமல்லாமல் தமிழ்க் குறுந் தேசிய வெறியெயும் தமிழ் முசலிம் மக்கள் எதிர்கொண்டேயாக வேண்டும். ஆனால் மாற்றுக் குரல் சனும் சன்நாயகம் குறித்த கேள்விகளும் எழும் போதெல்லாம் அந்தக் குரல்களிற்கும் கேள்விகளிற்கும் பதிலைப் புலிகள் உடனடியாகவே வழங்கி விடுகிறார்கள். அவர்கள் அதைத் தமது பிஸ்டல் குழுவினரிடம் கொடுத்து அனுப்பி வைக்கிறார்கள். இதைத் தான் சன்நாயகத்தின் தோல்வி என்கிறோம். மற்றவைகளின் இருப்பை வேற்றுக்கும் புலிகளின் பண்ணைத்தான் பாஸிலம் என்கிறோம். அரசியற் புலத்திலும் சமூகப் புலத்திலும் எழும் மாற்றுப் போர்க்குரல்களையும் மாற்று அரசியல் முன்னெடுப்புக்களையும் புலிகள் வண்முறையின் மூலம் வரலாற்றிலிருந்து தடைத்தெறிகிறார்கள். பாஸிலத்தினால் ஈழப் போராட்டத்தின் வரலாற்றைப் புலிகள் தோல்வி வரலாறாக எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்போது மீண்டும் ஒரு முறை அந்த மறக்கப்பட்ட நான்காவது அய்ந்தாவது தீர்மானங்களைப் படித்துப் பாருங்கள்!

- ஜெவி 2006

சான்றுக் குறிப்புகள்:

1. ஃபளான் / டேவிட்மாசி தமிழில்: எஸ். பாலச்சந்திரன் / விடியல் பதிப்பகம்
2. போரும் சமாதானமும் / அன்றன் பாலசிங்கம் / Fair Max
3. மேலது.
4. சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும் / வெகுஜனன் இராவணா / புதியழுதி.
5. வட்டுலத்து பொதுவுடைமை இயக்கமும் தோழர் கார்த்திகேசனும் / சிகா. செந்தில்வேல் / புதியழுதி.
6. வரவாற்றில் வாழ்வு / எஸ். பொ / மித்ர புதிப்பகம்
7. ஃபளான்/டேவிட் மாசி தமிழில் எஸ். பாலச்சந்திரன்/ விடியல் பதிப்பகம்
8. போரும் சமாதானமும்/ அன்றன் பாலசிங்கம் / Fair Max
9. சுதந்திர வேட்கை / அடேல் / Fair Max

மதுரக்குரல் மண்ணன் அங்கூடி என் தாத்தாவிற்கொரு ரேஷபோ இருந்தது

சாலையிற் தார் உருகிச் செல்லும் நெருப்பு வெயிலில் யாழிப் பாணத்தின் சிறு நகரம் ஒன்றிற்குள்ளால் எங்களது வாகனம் சென்று கொண்டிருந்தது. வாகனத்திற்குள் எனது சகாக்கள் முழு ஆயுத பாணிகளாய்ப் போர்க்கோலத்திற் தயாராயிருந்தார்கள். வாகனத்தின் தலையில் ஒவிபெருக்கிள் இரண்டு கட்டப்பட்டிருந்தன. வாகனத்தின் பின்திருக்கலையில் நான் அமர்ந்திருந்து ஒலிவாங்கியில் அறிவிப்புச் செய்துகொண்டிருத்தேன். காலையிலிருந்து நாங்கள் இந்த வாகனத்திற் சிறு நகரங்களையும் கிராமங்களையும் அங்குலம் அங்குலமாக அளந்தவாறே வந்து கொண்டிருக்கிறோம். அந்தச் சிறு நகரத்தில் எங்களது வாகனம் ஒரு நியிடம் நின்று கிளம்பிய போது வாகனத்திற்குள் புதிதாக ஏறி என்னருகே உட்கார்ந்தவரிடம் நான் ஒலிவாங்கியைக் கைமாற்றினேன். இனி அவர்தான் அறிவிப்புச் செய்யப்போகிறார். அந்தக் கறுத்த சிறுத்த உருவமுடைய மனிதரி டம் அவர் செய்ய வேண்டியிருந்த அறிவிப்பு எழுதப்பட்டிருந்த காகிதத்தைக் கொடுத்தேன். காகிதத்தை வாங்கியவர் தனது தொப்பியை வருடியவாறே காகிதத்தை வரி வரியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது நான் அவரையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர் அக்காலத்தில் என்னைப் போன்ற

ஆயிரக்கணக்கான பொடியன்களின் கனவு நாயகன், மதுரக்குரல் மன்னன் கேள்வி. ராஜா.

எனக்கு ஏழூட்டு வயதிருக்கும்போது என் தந்தை வழிப் பாட்டி இறந்துபோனார். தனித்துப்போன எங்கள் தாத்தா நாங்கள் அவரை அப்பு என்றுதான் அழைப்போம் தனது உடைமைகளுடன் எங்கள் வீட்டிற்கே வந்துவிட்டார். அப்புவிடம் உடைமைகளாக ஒரு துணிமுட்டையும் சாகும்போது ஆச்சி காதில் போட்டிருந்த அரைப் பவுன் தோடும் ஒரு ரேடியோவும் இருந்தன. அப்பு ஒரு விருக்கர். எத்தனை கிலோ மீற்றர்கள் பயணிக்க வேண்டியிருந்தாலும் ஆள் நடந்துதான் போவார். பஸ்ஸில் ஏறவே மாட்டார். நத்தாருக்கோ வருசத்திற்கோ சுடச் சுடச் சோறும் இறைச்சிக் கறியும் கொடுத்தாற் சுட அதற்குள் ஒருசெம்பு பச்சைத் தண்ணீர் ஊற்றித்தான் பிசைந்து சாப்பிடுவார். எப்போது பார்த்தாலும் “எனக்கென்ன குறை? என்னட்ட அரைப் பவுன் தோடும் ரேடியோவும் இருக்கு” என்று சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பார்.

ஒரு சிங்கள நாட்டார் கதையில் கமறாலவின் மனைவி அவன் வீட்டு உரலை ஏணியாகவும் உட்காரும் ஆசனமாகவும் விளக்கு ஏற்றி வைக்கும் பிடமாகவும் கதவுக்கு முட்டுக் கொடுக்கவும் பயன்படுத்துவானே! அது போலவே நாங்கள் அப்புவின் ரேடியோவைப் பாடல்கள் நிகழ்ச்சிகள் கேட்கவும் கடிகாரமாயும் அலாரமாகவும் அவசரத்துக்கு அடவு வைக்கும் பொருளாகவும் பயன்படுத்திக்கொண்டோம்.

பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் படிக்கவோ திரைப்படம் பார்க்கவோ வசதி வாய்ப்புக்கள் என் சற்று வட்டாரத்திலேயே கிடையாது. ரூபாவறினி என்ற பெயரைக் கூட நாங்கள் அப்போது கேள்விப் பட்டிருக்கவில்லை. அப்பு கொண்டுவந்த ரேடியோ எங்குப் புதியதோர் கனவுலகத்தையே திறந்து வைத்தது. திரைப்படத்தின் மூலமும் கட்சியின் மூலமும் எம்.ஜி.ஆரின் அதி தீவிர ரசிகர் களானவர்கள் ஆயிரமாயிரமுண்டு. ஆனால் நான் ஆயிரத்தில் ஒருவன். ரேடியோவில் எம்.ஜி.ஆரின் பாடல்களைக் கேட்டுக் கேட்டே முளைக்கும்போதே எம்.ஜி.ஆர் ரசிகனாகவே நான் முளைத்தேன். அநேகமாக எம்.ஜி. ஆரின் அத்தனை ‘தத்துவப்’ பாடல்களையும் நான் மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்தேன். இன்று வரை எனக்கு அந்தப் பாடல்களில் ஒருவரி கூட மறந்து விடவில்லை.

நான் ஆறாம் வகுப்போ ஏழாம் வகுப்போ படிக்கும்போது ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. நான் இங்கே தீவில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். எனது அண்ணர் எட்டாம் வகுப்போடு படிப்பு ஏறாமல் பள்ளிக்குப் போகாமல் நின்று விட்டார். அப்போது பப்பா யாழ்ப்பானம் சின்னக்கடைச் சந்தையில் சாக்கு விரித்து தேசிக்காய், இஞ்சிக் கிழங்கு வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்தார். பள்ளிக்குப் போகாமல்

நின்றிருந்த அண்ணரையும் பப்பா தனக்கு உதவியாய் சந்தைக்குக் கூட்டிப் போய் வந்துகொண்டிருந்தார். இதனால் சைக்கிளில் போகவும் வரவும் அண்ணருக்கு யாழ் நகரத்திலுள்ள சினிமாத் தியேட்டர்களின் முன்பு வைத்திருக்கும் ‘கட் அவுட்’களையும் நகரத்துச் சுவர்களில் ஒட்டியிருக்கும் திரைப்பட விளம்பரச் சுவரொட்டிகளையும் கண்டுகளிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஒவ்வொருநாள் இரவிலும் அந்தக் ‘கட் அவுட்’களைப் பற்றியும் சுவரொட்டிகளைப் பற்றியும் அண்ணர் எங்குக் கதை கதையாகச் சொல்வார். தங்களோடு சந்தைக்கு வந்தால் என்னாலும் ‘கட் அவுட்’களைப் பார்க்க முடியும் என்றார் அண்ணர். திரைப்படங்கள் பார்ப்பதற்காக அல்ல! வெறும் கட் அவுட்’களைப் பார்ப்ப தற்காகவே நான் பள்ளியிலிருந்து நின்றுவிடத் தயாரானேன். பப்பாவிடம் அடி வாங்காமல் ஏதாவதொரு தகுந்த காரணத்தைக் கூறி நான் பள்ளியிலிருந்து நின்றுவிட வேண்டும். நான் ஒரு புத்திசாலித்தனமான திட்டத்தை உருவாக்கிவிட்டு அதை நிறைவேற்றும் தருணத்திற்காகக் காத்திருக்கலானேன்.

ஒருநாள் முன்னிரவிற் சந்தையிலிருந்து அப்போதுதான் திரும்பியிருந்த பப்பா முற்றத்திற் சாய்வு நாற்காலியில் அமைதியாகப் படுத்திருந்தார். நான் முற்றத்தில் ஆட்டுக்குப் புண்ணாக்குத் தீத்திக் கொண்டிருந்தேன். திட்டரென பப்பா என்னைக் கூப்பிட்டு “மகன் படிப்பெல்லாம் எப்பிடிப் போகுது?” என்று விசாரித்தார். ஆகா! இது தான் நான் காத்திருந்த தருணம். இதை நழுவ விடலாமா? பப்பா வழக்கத்திற்கு மாறாக இன்று கொஞ்சம் சாந்தமாய் இருப்பது போலவும் தெரிகிறது. நான் எனது திட்டத்தின் முதற் பகுதியை நிறைவேற்றத் தொடங்கினேன்.

“பப்பா எனக்குப் படிக்க கஸ்ரமாக்கிடக்கு நான் பள்ளிக்கு போகயில்லை”

“என் என்ன கயிட்டாம்?”

“எனக்கு படிக்கிறதெல்லாம் மறந்துபோகுது பப்பா”

“சரி கயிட்டமெண்டால் விடு, பள்ளிக்கூடத்த விட்டுப்போட்டு என்ன செய்யப் போறாய்?”

“நானும் உங்களோட சந்தைக்கு வாறன் பப்பா”

“சரி நாளைக்கு என்னோட யாவாரத்துக்கு வா! இப்ப ஒரு பாட்டுப் படி பார்ப்பம்... கேப்பம்!”

என்னுடைய திட்டம் இவ்வளவு சலபமாக வெற்றியீட்டும் என்று நான் எண்ணியிருக்கவில்லை. பப்பா தண்ணியைப் போட்டால் அம்மாவைத்தான் பாடச் சொல்லிக் கரைச்சல் கொடுப்பார். ஒருநாளும் இல்லாத திருநாளாக இன்று என்னைப் பாடச் சொல்கிறார். இன்ப அதிர்ச்சியில் நின்றிருந்த நான்

அப்பாவின் எதிரே முற்றத்து மனைவில் உட்கார்ந்திருந்து பாடத் தொடங்கினேன்.

“பாடல் இடம் பெற்ற படம்: வா ராஜா வா!, பாடியவர்: சீர்காழி கோவிந்தராஜன், பூவை செங்குட்டுவளின் பாடல் வரிகளுக்கு இசையமைத்தவர் குன்னக்குடி வைத்தியநாதன்” என்று அறிவிப்புச் செய்யாத குறைதான். மற்றப்படிக்கு எந்தக் குறையுமில்லாமல் “இறைவன் படைத்த உலகையெல்லாம் மனிதன் ஆனார்ஜன், மனிதன் வடித்த சிலையிலெல்லாம் இறைவன் வாழுகின்றான்” என்று முழுமையாகப் பாடலைப் பாடி முடித்தேன். இந்தப் பாட்டைப் பாடுவதில் ஒரு நண்ணுக்கமுள்ளது. சரணத்தின் ஈற்றில் “இசையில் மயங்கி இறங்கி வருகின்றான்/இறைவன் இறங்கி வருகிறான்” என அரை மாத்திரையளவே நிறுத்தி மறுபடியும் பல்லவிக்கு உச்சஸ்தாயில் சீர்காழி எகிறுவார். நான் அந்தப் பாவத்தையெல்லாம் பாடலில் கொண்டு வந்திருந்தேன். பாடல் முடிந்தது தான் தாமதம், அதுவரை கண்களை முடிச் சாய்வு நாற் காலியில் படுத்திருந்த பப்பா துள்ளி எழுந்து சாய்வு நாற்காலியின் துணியில் சொருகப்பட்டிருந்த தடியை உருவியெடுத்துக்கொண்டு “அடப் புண்டையாண்டி, ஒரு வரி மறக்காமல் சினிமாப் பாட்டுப் பாடத் தெரியுது... ஆனால் உனக்குப் பள்ளிக்கூடப் பாடம் மறக்குதோ?” என்று உறுமியவாரே என்மது பாய்ந்தார். தடபவேனத் தடியடிகள் என் தேக்தில் விழுந்தன. சம்மாயிருந்த அம்மாவுக்கும் இரண்டு அடிகள் போட்ட பப்பா அம்மாவைப் பார்த்து “வேச எல்லாம் நீ வளர்த்த வளர்ப்புத்தான்டி” என்று பற்களை நெருமினார். பப்பாவுக்குத் தெரியாது; நான் அம்மா வளர்த்த பிள்ளையல்ல, நான் ரேடியோ வளர்த்த பிள்ளை.

138

வோ
பா
ச
க
தி

‘தணியாத தாகம்’, ‘இறைதேடும் பறவைகள்’, ‘கோமாளிகள்’ போன்ற தொடர் நாடகங்களும் ‘குதம்பம்’, ‘முகத்தார் வீரு’ போன்ற உரைச் சித்திரங்களும் ‘வரலாற்றில் ஓர் ஏடும் குறிப்பும் சலவாத்தும்’ சொல்லும் மூலில் நிகழ்ச்சியும் கிழமை தோறும் வரும் ஒலிச் சித்திரங்களும் என்னை ரேடியோவுக்கு அடிமையாக்கிப் போட்டன. அந்தக் காலகட்டத்தில் ரேடியோவில் ஒலிபரப்பாகிய நூற்றுக் கணக்கான திரைப்படப் பாடல்கள் பாடல் இடம் பெற்ற படம், பாடியவர்கள், எழுதியவர், இசையமைத்தவர் என்பன போன்ற குறிப்பான தகவல்களோடு முழுமையாக எந்தச் சிரமமும் இல்லாமலேயே என் சின்ன மன்னடக்குள் தரவிறக்கம் செய்யப்பட்டன. பாடசாலையில் ஆசிரிய ஆசிரியைகளுக்குத் திரைப்படப் பாடல்களில் ஏதும் சந்தேகமோ கேள்விகளோ இருந்தால் அவர்களுக்குப் பாடல்களைப் பற்றிய விபரங்கள் தேவைப்பட்டால் எடுத்த வீச்சுக்கு “அமைத்து வாருங்கள் 8பியில் படிக்கும் அன்றனிதாசனை” என்றுதான் கூப்பிட்டார்கள். எங்கள்

கிராமத்துச் சண்டியர் ‘குத்துக்கார்’ இரத்தினம் கூட என்னைக் கூப்பிட்டு வைத்து எம்ஜி-ஆரின் பாடல்களைப் பாடச் சொல்லிக் கேட்குமளவிற்கு எனது கியாதி என்னைச் சுற்றி ஆகக் குறைந்தது ஒரு கிலோ மீற்றருக்குப் பரவியிருந்தது. நாளொரு நடமாடும் குட்டி ரேடியோ கிலோனாக்குக் கிராமத்தை வலம் வந்துகொண்டிருந்தேன்.

அப்போதைய இலங்கை வாளொலியின் உச்ச நட்சத்திரங்களான அப்துல் ஹமீட், முகத்தார் ஜேசுரட்னாம், அப்புக்குட்டி ராஜகோபால், உபாலி செல்வசேகரன், சிரீதர் பிச்சைய்ப்பா, கே. எஸ். பாலச்சந்திரன், எஸ்.எஸ். கணேசனின்னை போன்றவர்கள் போலெல்லாம் பேச முற்பட்டதோடு மட்டுமல்லாமல் என்னைத் தன் மழலைக் குரலால் மயக்கி வைத்திருந்த சமலினி செல்வராசன் போலப் பேசவும் நான் பெரும் பிரயத்தனங்களில் ஈடுபட்டேன். எதிர்காலத்தில் மேஸ்டாகளில் நடிக்க வேண்டும் அல்லது ரேடியோ கிலோவிற்குள் புகுந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற இலட்சியத்துடன் நான் இந்தக் கடும் பயிற்சிகளை மேற்கொள்ளவில்லை. நான் என் அன்றாட வாழ்க்கையிலேயே இவர்களைப் போலத்தான் பேசிக்கொண்டு திரிந்தேன். ஆடு மேய்க்கும் போது முகத்தார் போல அகுடிகிடம் செய்தேன். பஸ்ஸில் தொற்றி ஏறியபடியே “அண்ண ரைட்” என்று குரல் கொடுத்தேன். கிராமத்துக்கு நாற்காலி பின்ன வரும் சிங்களவரான ‘பாஸ்’ ஜயாவோடு உபாலி செல்வசேகரன் போலக் கொச்சைத் தமிழில் கதைத்தேன். தொட்டதற்கெல்லாம் கமலினி போலச் செல்லமாகச் சிங்கினேன். இவ்வளவு பேரையும் போலச் செய்ய முயன்றவன் கே.எஸ். ராஜாவைப் போலப் பேச ஆசைப்பட்டிருக்க மாட்டேனா என்ன?

இலங்கை வாளொலியிலேயே எனக்கு ஆகவும் பிடித்த நிகழ்ச்சி திரைவிற்குந்து தான். அப்போதெல்லாம் வருடம் முன்னாற்று அறுபத்தைந்து நாளும் திரைப்படங்கள் பற்றிய கணவிலேயே நான் மூழ்கிக் கிடப்பேன். ஆனால் வருடத்திற்கு ஒன்றிரண்டு திரைப்படங்களுக்கு மேற் பார்க்க வாய்ப்புக் கிடைக்காது. அப்போது கலரி ரிக்கட் ஒரு ரூபாதான். ஆனால் அதற்கே பெரும் தட்டுப்பாடு. அப்படி ரூபாய் கிடைத்தாலும் படம் பார்க்கச் செல்வதற்கு வீட்டில் அனுமதிக்க மாட்டார்கள். வீட்டாருக்குத் தெரியாமலும் படம் பார்க்கப் போக முடியாது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பதினொரு தியேட்டர்களிலும் எந்தத் தியேட்டரில் நான் களவாகப் படம் பார்த்தாலும் பப்பாவுக்குத் தகவல் தெரிந்துவிடுகிறது. இந்த உளவறியும் விசியத்திலெல்லாம் பொட்டம் மாண்பும் பிச்சை வாங்க வேண்டும். மேதினத்தில் மட்டும் படம் பார்க்கச் செல்ல எனக்கு அனுமதி கிடைக்கும். மேதினமன்று நகரத்தின் எல்லாத் திரையரங்குகளிலும் ஜம்பது சுதம் மட்டுமே நுழைவுக் கட்டணம். அந்த ஜம்பது சுத நுழைவுக் கீட்டு எல்லா

வகுப்புக்களிற்கும் செல்லுபடியாகும். நான் மே தினங்களில் ஜம்பது சத்துடன் பல்களியில் இருந்தும் படம் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஒரு திரைப்படம் பார்க்கும் மகிழ்ச்சிக்கு நிகராகக் கேள்ஸ் ராஜா வாணோவியில் நிகழ்த்திய திரைவிருந்து நிகழ்ச்சியும் எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. சில தருணங்களில் அந்த நிகழ்ச்சி ஒரு திரைப்படத்திலும் மேலாக எனக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. 'வீட்டுக்கு வீடு வாணோவிப் பெட்டி'க்கருகில் ஆவலுடன் காத்திருக்கும் ரசிசிகி.ப் பெருமக்களுக்கு' என்று ஆரம்பித்து 'வணக்கம் கூறி விடைபெறுவது கேள்ஸ் ராஜா' என்று மதுரக்குரல் மன்னன் முடிக்கும் வரை நான் கள்ளால் மயங்குவது போல அதைக் கண்முடிவாய் திறந்தே கேட்டிருப்பேன்.

மிகவும் எளிமையான ஒலி ஒட்டு வேலைகள் மூலமும் நடிகர்களின் படிமங்களுக்குத் தகுந்த வசனங்களைப் பொருத்தமான இடங்களில் ஒலிக்கவிட்டும் நிகழ்ச்சியை முடித்கும் போது ஒரு 'தொக்கு' வைத்து முடித்தும் கேள்ஸ். ராஜா தனது பாணியை உருவாக்கியிருந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் ராஜா திரையரங்கில் கலைஞரின் வசனத்தில் ஜெய்சங்கர், எம்.ஆர். ராதா நடித்த 'வண்டிக்காரர்மகன்' ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் சிறீதர் திரையரங்கில் எம். ஜி. ஆரின் மீனவ நன்பனும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. திரைவிருந்து நிகழ்ச்சியில் இந்த இரண்டு படங்களுக்கும் சேர்த்து கேள்ஸ். ராஜா நிகழ்ச்சி செய்தார். நிகழ்ச்சி முடியும் தருவாயில் ராஜா ஓர் ஒட்டு வேலையைச் செய்வார். முதலில் வண்டிக்காரர்மகனிலிருந்து எம். ஆர். ராதாவின் குரல் "யீ! சுட்டுவிடுவேன்... சுட்டுவிடுவேன்" என்றொலிக்கும். அந்த இடத்தில் கேள்ஸ். ராஜா அதை அப்படியே நிறுத்தி மீனவ நன்பனிலிருந்து எம். ஜி.ஆரின் குரலை ஒலிபரப்புவார். "அய்யா பெரியவரே, இதற்கெல்லாம் நான் பயப்பட மாட்டேன் துப்பாக்கிச் சூடுபட்ட அனுபவம் எனக்கு ஏற்கனவேயுண்டு" என்று எம்.ஜி.ஆர் சொல்வார். அந்த நேரத்தில் என் ஆன்மா காற்றிலே மிதக்கும். ராஜா சின்ன விசயங்களின் கடவுளாயிருந்தார்.

‘நினைத்ததை முடிப்பவன்’ திரைப்படத்துக்கு ராஜா விளம்பரம் செய்யும் போது “இந்த ரஞ்சித்துக்கு முன்னால் யாரும் சிகரட் பிடிக்கக் கூடாது அண்டர்ஸ்ராண்ட்!” என்ற வசனத்தை மறுபடியும் மறுபடியும் ஒலிபரப்புவார். இதைத் தொட்டு இந்த ‘அண்டர்ஸ்ராண்ட்’ என்ற வார்த்தை எங்களை மயக்கிப் போட்டு எங்களுடனேயே நிழல்போல அலைந்தது. “குழை வெட்டப் போவமா அண்டர்ஸ்ராண்ட்!”, “ரெண்டு அவன்ஸ் புளி தாருங்கோ அண்டர்ஸ்ராண்ட்” என வார்த்தைக்கு வார்த்தை அண்டர்ஸ்ராண்ட் என்று நாங்கள் சுற்று வட்டாரத்தையே கலக்கிக்கொண்டு திரிந்தோம்.

நிகழ்ச்சிகளை முடித்து வைக்கும் போதும் தன் கை வந்த கலையான ஒட்டு வேலைகளால் ராஜா எங்களை இன்ப லாகிரியில் ஆழ்த்துவார். சிவாஜிகளேசன் நடித்த தீபம் திரைப்பட நிகழ்ச்சியை முடித்துவார். நான்னை நமதே? திரைப்பட நிகழ்ச்சியை முடிக்கும் போது 'மீண்டும் சந்திக்கும் வரை வணக்கம் கூறி விடைபெறுவது' எனச் சொல்லி 'ராஜா யுவராஜா' என்ற பாடல் துண்டை ஒலிக்கவிடுவார். 'நானை நமதே?' திரைப்பட நிகழ்ச்சியை முடிக்கும் போது 'மீண்டும் சந்திக்கும் வரை வணக்கம் கூறி விடைபெறுவது' எனச் சொல்லி படத்திலிருந்து 'ஸம நேம் இஸ் ராஜா' என்ற வசனத் துண்டை ஒலிக்கச் செய்வார். 'நீயா' திரைப்பட நிகழ்ச்சியை முடிக்கும் போது படத்திலிருந்து 'ராஜா என்னை விட்டுப் போற்கவளா?' என்ற வசனத் துண்டை சிறீபிரியாவின் குரவில் ஒலிக்கவிட்டு 'மீண்டும் அடுத்த வாரம் சந்திக்கும் வரை வணக்கம் கூறி விடைபெறுவது கேள்வ. ராஜா' என்பார்.

யாழ்ப்பாணத்தையே தான்டியிருக்காத எனக்கு நாட்டின் மூலை முடுக்குகளிலிருந்த திரையரங்குகளை எல்லாம் ராஜா காற்றலை களில் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். “செல்லமஹால் கொட்டாஞ்சேண, சமந்தா தெமட்டகோட், ராஜி திருமலை, ஈஸ்வரி வாழைச்சேண, சிறீதர் யாழ்ந்தர் வெண்டிரைகளில் இன்றே பார்த்து மகிழுங்கள் ஹாய் பேபி புகழ் கமலவூராஸன், ‘ஸ்ரைல் நடிகர்’ ரஜினிகாந்த் நடிப்பில் உருவாகிய தேவர் பிலிம்ஸின் ‘தாயில்லாமல் நானில்லை’, பார்த்தவர்கள் பாராட்டுகிறார்கள்! பார்க்காதவர்கள் பார்க்கத் துடிக்கிறார்கள்!!” என்று சடுதியில் ஏறியும் இறங்கியும் குழைந்தும் கொஞ்சியும் வரும் ராஜாவின் குரலைக் கேளாதோர்தான் தம் முலை சொல் இனிதென்பர்.

கேள்வ. ராஜாவை ஒரு தடவையாவது நேரில் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற தீராத ஆசையுடன் நான் தவித்துக்கொண்டிருந்தேன். ராஜா முற்றவெளியில் நிகழ்ச்சி செய்கிறார், ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் பொதுக்கூட்ட உரையை மொழிபெயர்க்க யாழ்ப்பாணம் வருகிறார் என்றெல்லாம் ராஜாவைப் பற்றிய செய்தி கள் இடைவிடாமல் கிராமத்தில் அவைந்துகொண்டேயிருந்தன இதைத் தவிர ராஜாவுக்கு மொட்டைத் தலை, ராஜா ஒரு கணிதமேதை, ராஜா திரைப்படத்தில் நடிக்கப் போகிறார், ராஜாவிற்கும் பி.எச். அப்துல் ஹமீதுக்கும் இடையே மோதல் என ஊர்ஜிதப்படுத்தப்படாத செய்திகளும் எங்கள் வட்டாரங்களில் விவாதிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் அப்போதெல்லாம் ராஜாவை நேரில் பார்ப்பதற்கான வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டவில்லை பின்பொரு நாள் ராஜாவைச் நேரில் காணும் எனது கனவ பளித்தபோது அது ஒரு கொடுங்களவாகப் பலித்தது.

1983ல் ராஜா இலங்கை வாணைவிபிலிருந்து விலகினார் அல்லது நீச்சப்பட்டார். வெளிகடச் சிறையில் தொல்லப்பட் அய்ம்பத்து

மூன்று தமிழ் அரசியல் கைதிகளின் பெயர்களையும் வாணொவியில் அறிவிக்கச் சொன்னபோது ராஜா அதற்கு மறுத்துவிட்டார் எனவும் இலங்கை வாணொவியிலுள்ள அரசு ஆதரவாளர்களின் சதியால் ராஜா இலங்கை வாணொவியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு விட்டார் என்றும் கதைகள் உலாவின. இதற்கு பின்பு ராஜா இந்தியா சென்றுவிட்டார் என அறிந்தேன். இந்தக் காலத்தில் நாட்டில் பல தலைகீழ் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. 1983 ஆடிக் காற்றில் அம்மியே பறந்தபோது நானும் ஒட்டிப் பறந்தேன்.

1986ன் முற்பகுதி! கே.என். ராஜாவின் பெயர் மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்தில் அமரியாய் அடிப்படலாயிற்று. புங்குடுதீவில் நடக்கவிருந்த கலை இரவில் கே. என். ராஜா கலந்துகொள்வதாக விளம்பரங்கள் வெளியாகியிருந்தன. மக்களுக்கு ராஜா மேலுள்ள அபிமானம் இம்மியனவும் குறையவில்லை என்பதை அன்றைய கலை இரவு நிருபித்தது. ராஜாவைப் பார்ப்பதற்காகத் தாரத்துத் தீவுகளிலிருந்தெல்லாம் மக்கள் திரளாக வந்திருந்தார்கள். அந்தக் கலை இரவை ஈபி.ஆர்.எல்.எவ். இயக்கம் ஏற்பாடு செய்திருந்தது. நிகழ்ச்சிக்கு மற்ற மற்ற இயக்கங்களும் போயிருந்தோம். மைதானத்தில் இயக்கத்திற்கொரு மூலைகளில் வாகனங்களை நிறுத்தி வைத்து ராஜாவுக்காகக் காத்திருந்தோம்.

வருவார் வருவார் எனச் சனங்கள் காத்திருந்த ராஜா நள்ளிருக்கு மேற்தான் மேடையிற் தோன்றினார். 'எங்கள் தமிழினம் தூங்குவதோ சொந்த மண்ணில் வாழ்வுக்கு ஏங்குவதோ' என்ற பாடல் வரிகள் பின்னணியில் முழங்க ஒற்றைக் கால் மேடையிற் துள்ள மற்றக் காலைத் தூக்கிக் காற்றிலே உதைத்து உதைத்துத் தலையை உலுக்கி உலுக்கி ஒரு வினோதமான நாட்டியத்தை ஆடியவாறே ராஜா மேடையைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தார். ராஜாவின் ஒரு கையில் ஒலிவாங்கி மற்றக் கையில் எரியும் சிகரட். அதற்கு மேல் ராஜா செய்ததெல்லாம் வெறும் அலம்பல். ஆன் நிறை வெறியில் தள்ளாடிக்கொண்டிருந்தார். இயக்கம் ஏற்பாடு செய்த கலை இரவென்றாலும் நிகழ்ச்சிகள் 'பாட்டுக்குப் பாட்டு', 'ஆம் இல்லையென்று சொல்லக்கூடாது' என்ற வகையில்தான் அமைந்திருந்தன. இவற்றுக்கு இடையெடையே ராஜா தமிழீழ ஆதரவு முழக்கங்களையும் மேடையில் சகட்டுமேனிக்கு முழங்கிக் கொண்டிருந்தார். ராஜாவின் குரல் மட்டும் கொஞ்சமும் வசீகரத்தை இழக்கவில்லை. ராஜாவின் பொருளில்லாத வார்த்தைள் கூட அந்த இரவில் மதுரமாய் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன.

இதற்குச் சில நாட்கள் கழித்து வேலனை மத்திய மகாவித்தியாலை மைதானத்தில் இதே போன்றதொரு கலை இரவை ஈபி.ஆர்.எல்.எவ் இயக்கம் நடத்தியது. இந்த நிகழ்ச்சியில் ராஜாவின் அட்காசம் உச்சத்தைத் தொட்டது. தனரயில் ஓங்கி அடித்த

பந்தபோல் ராஜா மேடையில் தூடித்துக்கொண்டிருந்தார். தனது காலை உயரத் தூக்கிக் காட்டி "இந்தக் காலனிகளைப் பாருங்கள்! இவை ஒரு சிங்கள இராணுவ வீரனிடமிருந்து பறித்தெடுக்கப்பட்ட காலனிகள்" என்றார். "லலித் அத்துலத் முதலி எனது நண்பர்தான், காலனிகள்" என்றார். "லலித் அத்துலத் முதலி எனது நண்பர்தான், காலனிகள்" என்றார். கொன்றே தீருவேன். போரென்றால் போர் ஆளாலும் அவரைக் கொன்றே தீருவேன். போரென்றால் போர் சமாதானமென்றால் சமாதானம்" என்று ராஜா மேடையில் சவால் விட்டார். ஆயிரக் கணக்கான இராணுவத்தினருக்குக் கொள்ளி விட்டார். கணக்கான இராணுவத்தினருக்குக் கொள்ளி போடத் தயாராயிருக்குமாறு ஜெயவர்த்தனாவை எச்சரிக்கை செய்தார். ஒரு 'திரைவிருந்து' நிகழ்ச்சியில் செய்வதைப் போலவே செய்தார். ஒரு 'திரைவிருந்து' நிகழ்ச்சியில் செய்வதைப் போலவே செய்தார். ஒவர் கலை இரவு மேடையில் சினிமாப் பாடல்களிற்கும் பாட்டுக் குப் பாட்டிற்கும் இடையே ஈழப் போராட்டம் குறித்து அர்த்தமில் லாத வெற்று வசனங்களைப் பேசி ஒட்டு வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். கொஞ்சம் விட்டால் 'LTTE வல்வெட்டித்துறை PLOT சமிபுரம் TELO கல்வியங்காடு EPRLF சின்னமடு வெண்திரை களில் கண்டுகளியுங்கள் சிவகுமாரன் பிலிம்ஸின் தமிழீழம்' என்று கூட ராஜா சொல்லியிருப்பார்.

எனக்குச் சீயென்று போய்விட்டது. நான் அன்றிருந்த மன நிலையில் ராஜா ஈழப் போராட்டத்தைக் கொச்சைப்படுத்துவதாகவும் மலினப்படுத்துவதாகவுமே எனக்குத் தோன்றியது. எனக்கருகில் நின்றிருந்த என்னுடைய இயக்கப் பொறுப்பாளரிடம் "அம்மான்! கே.என். ராஜா தேவையிலாம் போராட்டத்தைக் கொச்சைப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான்" என்றேன். நானும் பொறுப்பாளரும் மட்டும் மேடையின் பின்புறத்துக்குச் சென்று ராஜாவுடன் மட்டும் மேடையில் பேசுவதற்காக வளம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். மேடையில் நின்றிருந்த ராஜா நிகழ்ச்சியின் நடுவே ஒரு முறை மேடைக்குப் பின்னே வரும் போது நான் ராஜாவிடம் "நீங்கள் நிகழ்ச்சி நடத்துவது என்றால் ஒழுங்காக நடத்துக்கள், போராட்டத்தைப் பற்றி அலம்பல் என்றால் ஒன்றைத் தொட்டேன். ராஜா எங்களை முறைத்துப் பார்த்தார். தனது இடுப்பில் இரு கைகளையும் ஊன்றியவாறு தனது மதுரக்குரலால் அவர் எங்களைப் பார்த்துக் கலப்பில்லாத ஆங்கிலத்தில் கர்க்கித்தார். எங்களுக்கு ஒரு இழவும் விளங்கவில்லை. ஆனால் அவர் எங்களைத் திட்டுகிறார் என்பது மட்டும் புரிந்தது. ஆனால் அவர் எங்களைத் திட்டுகிறார் என்பது மட்டும் புரிந்தது. ஆனால் அவர் இருப்பது நான்கு மணிநேரமும் போதையிலேயே இருக்கிறார், இருப்பது நான்கு மணிநேரமும் போதையிலேயே இருக்கிறார் என்றெல்லாம் செய்திகள் வந்தன.

இதற்குப்பின் ராஜாவைப் பற்றிச் சில தகவல்கள் கேள்விப்பட்டன. நிகழ்ச்சிகள் நடத்துக் கெல்லும் கிராமங்களிலேயே அவர் தங்கிக் கோயில் மண்டபங்களிலும் பாடசாலைகளிலும் உறங்குகிறார், இருப்பது நான்கு மணிநேரமும் போதையிலேயே இருக்கிறார் என்றெல்லாம் செய்திகள் வந்தன.

அது 1986 மே மாதம், திகதி ஏழோ எட்டோயிருக்கலாம். நாங் கள் எங்களது வாகனத்தில் அறிவிப்புச் செய்துகொண்டே அந்தச் சிறுநகரத்துக்குள் நுழையும் போதே சாலையோரத்துத் தேங்கீக் கண்டீபில் ஒட்டி நின்றிருந்த கேளன். ராஜாவைக் கண்டுவிட்டோம். அவர்கூகே வாகனத்தை நிறுத்தி அவரை வாகனத்தில் ஏற்க சொன்னபோது ராஜா மிரட்சியுடன் எங்களைப் பார்த்தார். பின் தயங்கித் தயங்கி வாகனத்துள் ஏறினார். நாங்கள் எழுதி வைத்திருந்த அறிவிப்பை ஒலிபெருக்கியில் அறிவிக்குமாறு ராஜாவுக்குக் கட்டளையிடப்பட்டது. ராஜா மிரட்சி கலையாமலேயே அங்குமிகு கும் பார்த்தபோது எங்களது வாகனத்திற்குள் சில துப்பாக்கிகளும் ஒரு ஒலிவாங்கியுமிருந்தன. ஒலிவாங்கியைக் கையில் வாங்கிக் குளிந்த தலையுடன் அறிவிப்பைத் தொடங்கிய ராஜாவின் குரல் ஒலி விடுதலை இயக்கம் TELOவினருக்குத் தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகளின் அறிவிப்பு! உடனடியாக நீங்கள் உங்கள் ஆயுதங்களுடன் எங்களிடம் சரணடைந்து விடுக்கள்.” அப்போது மதுரக்குரல் மன்னனின் குரல் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

இது நடந்து நான்கு ஐந்து வருடங்களிருக்கும். அப்போது நான் வெளிநாடொன்றில் இருந்தேன். குறிப்பான அந்தக் காலப் பகுதி இலங்கை அரசியலின் உச்சபட்சக் கொதிநிலைக் காலமாயிருந்தது. இந்தக் காலப் பகுதியிற்கான் அமிர்தவிங்கம், காலமாயிருந்தது. உமாமகேஸ்வரன், பத்மநாபா, சிட்டு, ராஜீவ் காந்தி, யோகேஸ்வரன், முதலில் காமினி திஸ்நாயக்கா, பிரேமதாசா எனப் பல அத்துவத் முதலி, காமினி திஸ்நாயக்கா, பிரேமதாசா எனப் பல முக்கியமான தலைகள் விடுந்துகொண்டிருந்தன. வீடு புகுந்து கொலை, மத்திய குழு கூட்டத்திற்குள் புகுந்து கொலை, மெய்ப் பாதுகாவலர்களால் கொலை, தேர்தற் பிரச்சார மேடையிற் கொலை, பாதுகாவலர்களால் கொலை, மாலை அணிவிக்கையில் கப்பலை வெட்கக் வைத்துக் கொலை, மாலை அணிவிக்கையில் கொலை, மேதின ஊர்வலத்திற் கொலை எனக் கற்பணக்கு எட்டுக் கொலை, மேதின ஊர்வலத்திற் கொலை எனக் கற்பணக்கு எட்டுக் கொலை, சாகசங்களுடனும் கொடுரங்களுடனும் விடாது கொலைகள் டாத சாகசங்களுடனும் கொடுரங்களுடனும் விடாது கொலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையில் இடையில் ஒருநாள் கேளன். ராஜா கொலை செய்யப்பட்ட செய்தியும் என்னை வந்தடைந்தது. ராஜாவின் உடல் கொழும்புக் கடற்கரையில் வீசப்பட்டிருந்ததாம். இந்தச் செய்தி அப்போது என்னில் எந்தத் துக்கத்தையோ வேதனை யையோ கிளர்த்தவில்லை. ஒரு மனிதனை எத்தனை தடவைகள்தான் கொல்வது என்ற சலிப்புத்தான் என்னுள் மேலிட்டது.

கருப்பும்
பிரதிகள்

எல்லையிட்டுக்கொள்ளாத, தீர்வுகளைச் சொல்லமுடியாத வாழ்வையும் அது சார்ந்த அனுபவங்களையும் கலாச்சாரப் பிரதிகளாக முன்வைத்து வருபவை ஹோபாசக்தியின் எழுத்துகள். இதுவரை கதை சொல்லி வந்த அவரது முதல் கட்டுரைத் தொகுப்பு இது.

ஸழம் பற்றிய நமக்கிருக்கும் புனைவுகளையும் அதன் சாதி சார்ந்த இருப்பையும் இயங்குபாட்டையும் தன் நுண்ணரசியல் அனுகுமுறையோடும் இலக்கியத் தன்மையோடும் இப்பிரதிகளில் விமர்சிக்கின்றார் அவர்.